G.B. SERIE

J. J. GROENEWEG

DE GELUKKIGE EILANDEN

GOUDA — G.B. VAN GOOR ZONEN

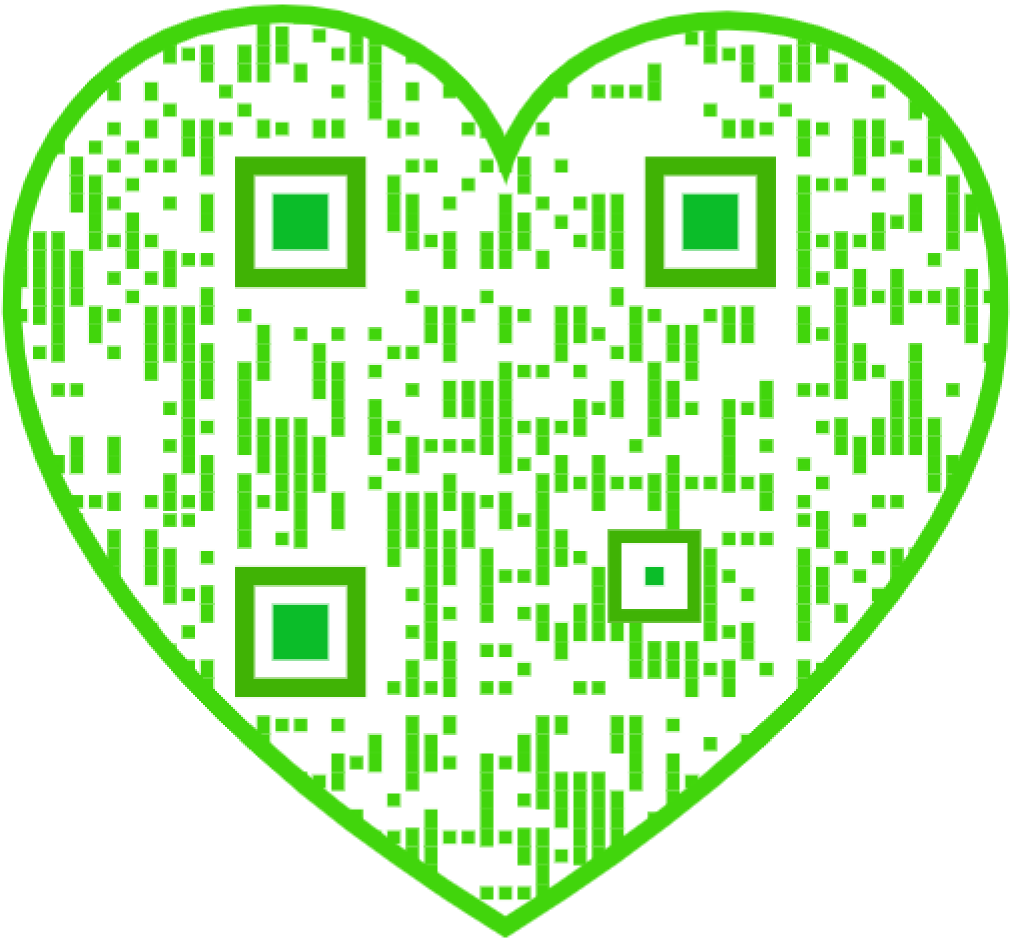

C. G. Schuyen
Kyklos v. Goenste I

BOEKHANDEL DE BIJENKORF

XII——G.B.-SERIE——XII

DE GELUKKIGE EILANDEN.

12 jaar e. o.

K

De voorzitter vervolgt, terwijl de aandacht der leden gespannen is. Blz. 38.

K

DE GELUKKIGE EILANDEN

EEN BOEK VOOR JONGE MENSCHEN

DOOR

J. J. GROENEWEG

SCHRIJVER VAN: „ONDER HET ZUIDERKRUIS", „WAAR DE DOORNBOOMEN FLUISTEREN".

MET PLATEN VAN

O. VERHAGEN

GOUDA — G. B. VAN GOOR ZONEN

BIBLIOTHEEK EN LEESZALEN
DER GEMEENTE ROTTERDAM

84-42

P 065 768 353
B1000 dl 145 9

Informatiecentrum Jeugdlectuur

Informatiecentrum Jeugdlektuur
Gemeente Bibliotheek Rotterdam

INHOUD.

Bladz.

I. Waarin de lieve lezeres (lezer) kan genieten van een beschrijving van een gedeelte van het eiland Teneriffe, en kennis maakt met prof. Van Doorn en diens gids Pedro. Avondvisscherij 11

II. Een vergadering van de Nederlandsche Ornithologische Vereeniging. Alsof de bliksem is ingeslagen. Van Doorn ontvangt het telegram 33

III. Prof. Van Doorn voelt zich eenigszins ongerust. Roode parels. Een schot in den bloedregen. Twee dienaren van de wetenschap maken kennis met elkander 43

IV. Dr. Dan is in een slecht humeur. Een afgeluisterd gesprek. „Al 's levens geluk voor u." De eerlijkheid van den Amerikaanschen professor 68

V. Van Santa Cruz naar Las Palmas. Met de Kinkhoorn naar de Barranco de Mogan. Een veilige landing 77

VI. Dr. Dan Deen toovert zich een gulden toekomst voor oogen en breekt een lans voor Amerika's eer 87

VII. De Zondagmorgenwandeling van Juan. Nog éêns! Nog éêns! Verscherfde parelen. Onze Lieve Vrouw van Candelaria. Een slimme dochter van een vader, die ook lang niet dom is 93

VIII. Het lampje is uitgebrand. Dr. Dan Deen staat verstomd. Een voorloopig koopcontract. U gaat Pedro opzoeken, vadertje? 104

Bladz.

IX. Prof. Van Doorn in zijn knollentuin en vol zorg voor zijn Leidsche dekens. De Cueva de las Ninas. 's Levens zorgen weggevaagd. Een nieuwe pijp voor Irma 111

X. Thermogeenwatten is je ware! Een kleine karavaan op een kronkelend muildierenpad. Door vier ridders beschermd. Het nieuwe pijpje smaakt weer lekker 121

XI. Gulden visioenen. Driemaal daags.... geen eet-, maar een soeplepel. Honderd veertig peseta's is een aardig sommetje! De kunst om van een musch een kanarie te maken. „Wonning, Pedro, kom alsjeblieft eens hier!" Moeder Irma roert haar mondje 130

XII. „Het mannetje en het wijfje, mej. Helen!" Dr. Dan verdwijnt tijdelijk van het tooneel. Haar lach klinkt nog in zijn ooren 142

XIII. Pedro op het spoor van de handelingen van Dr. Dan. Een gesprek in kamer 49. „Ik ben geruïneerd, mijn reputatie is naar de maan!" Aan Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal van den Canarischen Archipel . . . 148

XIV. Rood, wit en blauw! „Is het zoo goed, Pedro?" Uit de zwartste duisternis in het helderste licht. Een wereld van geluk in een snel motorbootje 161

BESLUIT.
„Kom de tweede halen!" 169

AANHANGSEL.
Onze Lieve Vrouwe van Candelaria . . . 171

EERSTE VOORBERIG.

Die invloedrijkste taalkenners van die Unie van Suid Afrika, waaronder ook die lede van die Suid Afrikaanse Akademie van Taal en Lettere, op taalgebied die magtigste en mees gesaghebbende liggaam in ons Land, het as hul vasstaande mening gepubliseer, dat, viral op die middelbare skole, meer Nederlandse boeke behoor gelees te word, uit liefde vir die Afrikaanse taal, wat vir sy groei in Nederlandsch een groot steun vind teën die magtige, en, uit 'n taalwetenskaplike oogpunt, degenererende invloed van die Engelse taal.

Die boeke, wat ons uit Holland kry, is dikwels vir die leerlinge baie swaar om geheel verstaan te word, en dis ook natuurlik, want natuur en kuns, sedes en gewoontes, is daar verskillend van onse.

„De Gelukkige Eilanden" kom aan die besware tegemoet. My eerste boekie: „Onder het Zuiderkruis" is 'n verpligte studieboek vir die eerste trap van die Transvaalse Matriek; my tweede: „Waar die doringbome fluister", vir die Kaapse Junior Matriek, sodat ek baie plesier het van my papieren kinderties. Ek hoop die nuwe kindjie sal haar pa ook nie teleurstel nie.

Dis my bedoeling om die volwasse leerlinge 'n boek te gee, wat voedsel gee vir verstand en hart, en.... die boekie is rein.

DIE SKRYWER.

Pretoria 1927.

TWEEDE VOORBERICHT.

Enkele jongedames uit de hoogste klasse van de Hoogere Oosteindschool te Pretoria voelen zich bezwaard. Een rijzige, blonde schoone van achttien jaar is de aanvoerster van een legertje Amazonen, en een jonge reus van een kerel voegt er zich uit nieuwsgierigheid bij.

Wat is er nu weer onder dat lastige? jongedamesvolkje aan de hand!

Ditmaal is het de leeraar in Nederlandsch, die het moet ontgelden.

„Weet u wel, Mijnheer, dat u de „jongens" (nota bene, kerels van vijf en een halven, zes voet, sommigen bij en over de twintig, die 's morgens al naar hun „safety razors" grijpen) vóórtrekt?"

„Van zoo iets ben ik mij niet bewust, Hannie!"

„Toch is het zoo. Wie spelen in uw „Onder het Zuiderkruis" een hoofdrol? Een meisje? Neen, allemaal jongens!"

„Maar er komt toch een lieve, oude grootmoeder in voor. En ook twee schattige tantes. Ja, ook een jong meisje: de secretaresse van de debatsvereeniging."

„Jawel, maar ze spelen geen hoofdrol!"

„Dat is waar. Maar heb ik mijn leven niet verbeterd en in „Waar de doornboomen fluisteren" twee jonge meisjes laten trouwen?"

„Maar die spelen ook maar een ondergeschikte rol!"

„Zeg me maar, wat jullie willen!"

„U moet nu een boek schrijven, waarin een meisje de hoofdrol speelt!"

„Maar waarvoor is dat noodig? Spelen jullie in het

werkelijke leven dan een ondergeschikte rol, zou je dat denken?"

„Neen, maar schrijf u nu toch ook eens een boek, waarin een meisje een belangrijk aandeel neemt!"

„Zeg maar op, hoe ze zijn moet. Mooi? Blond of bruin? Jong? Rijk? Moet er ook soms een aanbidder in voorkomen?"

„Natuurlijk!"

„Maar dat durf ik niet."

„Waarom durft u niet?"

„Ja, dat is moeilijk uit te leggen. Geef ik een jonge dame een hoofdrol, dan moet ze mooi, jong en geestig zijn en er komen aanbidders. Wil ze den aanbidder niet hebben, dan is dit voor mij een pijnlijke taak, en wil ze hem dolgraag hebben, dan wordt de zaak nog moeilijker, dan komen de heeren critici en zeggen: „weer zoo'n vervelende liefdesgeschiedenis!" En behalve dat, ik zie er vreeselijk tegen op, want jullie willen natuurlijk hebben, dat die twee elkander kussen, en.... dit is zoo verschrikkelijk onhygienisch!"

Ongeloovige lachjes rondom mij.

„Hannie," zeg ik, tot een besluit gekomen, „ik zal mijn best doen om jullie teveden te stellen. Maar meer dan één kus zal er niet in voorkomen!"

En ik ben bij mijn besluit gebleven.

Zoo ga dan mijn papieren kind met één kus de wereld in!

J. J. GROENEWEG.

Pretoria '27.

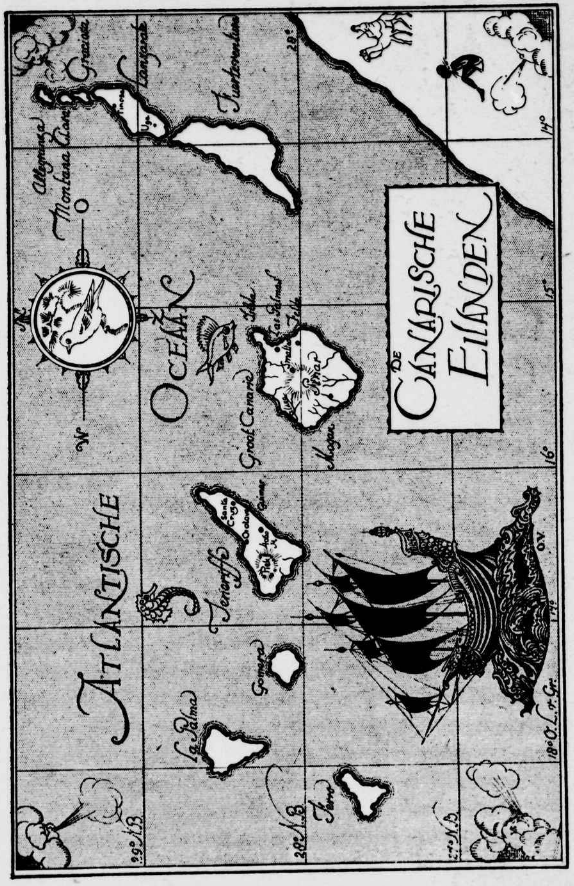

EERSTE HOOFDSTUK.

Waarin de lieve lezeres (lezer) kan genieten van een beschrijving van een gedeelte van het eiland Tenerifie, en kennis maakt met prof. Van Doorn en diens gids Pedro. Avondvisscherij.

De blauwe wolkelooze hemel welft zich over de breede vallei van Guimar, waar stille rust heerscht.

Elken morgen rijst de zon in vonkende pracht uit de verre, verre Sahara en hult de vage boom- en huisvormen in een doorzichtig nevelkleed van zachte kleuren.

Hoewel al in de maand April, ligt de sneeuw nog op de 2600 M. hooge bergen, die met hun zware schaduwen het vredige dorpje Guimar dekken, dat uitziet op de vallei beneden zich.

Ver in de verte ligt de zee, onbeweeglijk, en spiegelt in het klare zonnevuur, en aan den horizon schemert een wazig-paars, uitgerekt bergland.

De dorpsbewoners zijn even rustig als hun omgeving, — tevreden als hun paradijsland, — beleefd en vriendelijk als de hooge, in de zeekoelte wuivende en buigende drakenboomen, omringd door de zachte kleuren van zee en bergen, hemel en afgronden.

Stil opgewekt naar hun akkers gaande in den vroegen

morgen, keeren zij stil opgewekt terug in den heerlijk koelen avond, glimlachend wachtend hun karig avondmaal.

Uit een rotsspleet schiet krachtig een heldere, kille waterstraal, die, omdat in Guimar geen enkele droppel van het kostbare vocht verkwist mag worden, opgevangen wordt in een cementen goot, waardoor het naar een vierkant bassin stroomt, op welks kalken wanden de vrouwen en dochters van Guimar het gewasschen goed half droog slaan, om het daarna over de omgroeiende laurierboschjes te spreiden, opdat het drogen zoo snel mogelijk zal geschieden.

Nauwelijks is de zon verrezen, of uit de vriendelijke dorpshuisjes komen vrouwen en dochters met aarden potten en ledige petroleumblikken, en vullen deze met het koele nat, waarna ze den terugtocht aanvaarden en de gevulde vaten laten balanceeren op haar hoofden.

Een ezeldrijver nadert met zijn lastdier, dat aan elke zijde een houten watervat torst. Zwaar beladen stapt langoor over het rotsige pad terug, terwijl zijn meester, al rookende, volgt.

Guimar is een betooverend dorpje!

De witte huisjes met hun helroode daken vormen de hellende hoofdstraat, waarvan ze door hooge, witte muren gescheiden zijn, die het voortuintje, de patio, beveiligen tegen nieuwsgierige oogen. Een buitenpoort verleent toegang tot de patio, die bijna geheel begroeid is met fuchsia's, geraniums, varens en klimplanten: één kleur, àl kleur.

Elk huisje, ook het bescheiden kerkje op de plaza, gaat schuil in het lommer van laurierboomen.

Boven het dorpje, in de schaduw van een reusachtigen

pijnboom (pinus canariensis), zijn twee tenten opgeslagen: één grootere, en op eenige Meters afstand een kleinere. Van hieruit ziet men over dorpje en vallei de hooge bergen aan de overzijde.

Twee ervan trekken onmiddellijk de aandacht: de Montaneta de Guimar, door zijn zuiveren kegelvorm, en de vulkaan Arafo, door zijn twee donkere lavastroomen, die zich ver uitstrekken tot in de koornvelden, bijna tot den zeeoever, en die getuigen, hoe in vroeger tijden de vreedzame rust heftig werd verstoord.

In den vroegen morgen en na zonsondergang klimmen de witte wolken over de bergketen, die de ruggegraat van het eiland Teneriffe vormt en ze dalen af tot de beboschte flanken en hangen aan de kloofwanden van de barranco's: de drooge, diepe stroombeddingen. Maar, op welk uur van den dag ook, en waar het oog ook weidt, altijd en overal betoovert u de natuur.

Als de zon achter de bergen duikt, — als de schelle schittering over zee en bergen, bosschen en dalen en dorpen, verzacht tot een fluweelen lichtliefkoozing van de kleurenweelde der schepping, dan beroert die grootsche pracht den kleinsten mensch.

Ver, ver over den rustigen Oceaan bespeurt het oog in het oosten de kust van Groot Canarie, en, ofschoon de afstand vier en zestig K.M. is, schemert de reusachtige Barranco de Aldea als een diepe gaping in den rozigen eilandvorm en schijnt dien in tweeën te splijten.

Soms wordt in het stomme avonduur de vredige stilte verstoord door den schorren kreet van een pardela, den grooten zeevogel, die in de hellingspleten van de eenzame barranco zijn nest vlecht. De reiziger ontwaakt uit zijn mijmering, als deze spookvogel geruischloos,

onder het slaken van zijn klacht, naar de zee glijdt als een rustelooze geest des nachts.

. . . .

Professor Van Doorn bewoont met zijn gids Pedro op het plateau boven Guimar, de beide tenten onder den pijnboom. Daar is echter nog een derde verblijfplaats, die echter niet gemakkelijk in het oog valt. Het is een vierkant gebouwtje met een plat dak, van gehouwen steen gemetseld. Het benoodigde materiaal, met uitzondering van de deur en twee ramen, is uit de directe omgeving afkomstig. De steenen zijn namelijk uit de omringende rotsen gehouwen. Op het platte dak van gegolfd plaatijzer liggen zware blokken rots en langs muren en dak slingert zich de wilde kamperfoelie, waardoor „het pakhuis" niet in het oog valt.

In de meeste boeken wordt een professor voorgesteld als een lange, schrale, beenige figuur met een holoogig, groot hoofd vol fladderende haren; met een krommen haviksneus, waarvan de rug een paar groote, ronde brilleglazen draagt; met een paar voeten, zoo groot en plat, alsof de bezitter ervan veertig jaren in de woestijn heeft gezworven; als iemand, die bij het prachtigste zomerweer altijd een verschoten, oude paraplu draagt en die in den stortregen het opgerolde regenscherm onder den arm houdt, terwijl stroomen waters over den rand van zijn zijden cylinderhoed in zijn nek gutsen. In vele boeken wordt een professor voorgesteld als de personificatie van onhandigheid.

Maar het is meer dan tijd, dat er een einde aan dergelijke dwaze voorstellingen komt. En dat einde is bereikt, als ge de beschrijving van prof. Dr. Van Doorn met aandacht volgt.

Hij is een krachtig gebouwd man van middelmatige grootte en van middelbaren leeftijd, zeg, ruim veertig jaar. Zooals hij daar blootshoofds met opgestroopte hemdsmouwen in zijn gemakkelijken rieten Maderastoel zit, zou niemand hem voor één van de schranderste bollen op aarde beschouwen. Hij zit in de schaduw van den pijnboom en.... studeert? Mis. Hij.... luiert.

Hij luiert en.... geniet. Geniet van de sobere wijsjes, die Pedro op de gitaar tokkelt, van de heerlijke koele zeebries, die uit het oosten over de hellingen strijkt, van de pracht der zachte kleuren en van de vroolijke opgewektheid van zangvogels en hagedissen.

Kan hij anders, onder zijn werk, nog al eens het voorhoofd fronsen, — de talrijke rimpels zijn er het bewijs van — nu, nu de zon gedoken is achter den Piek van Teneriffe, dien vierduizend Meters hoogen kolossus, is zijn dagtaak geëindigd en een welverdiende rust aangebroken. Dat hooge voorhoofd is nu glad.

Nooit zit onze professor met de handen in de haren, zelfs niet in de allermoeilijkste levensomstandigheden, om de allereenvoudigste reden, dat zijn schedel geheel kaal is en, wat er nog aan de slapen overgeschoten is van een eertijds weelderigen haardos, is zoo kort geknipt dat het niet op te merken is.

Een paar heldere, blauwe oogen lachen u toe. De mond is niet te groot, de neus recht. Geen bril, geen snor, geen baard. Hij zit goed in het vleesch en heeft een paar schouders als een jonge os, terwijl een lichte welving in de maagstreek óf bewijst, dat het goede der aarde hem lief is, óf dat hij te veel een zittend leven leidt. Welke van deze twee „of's" het ware is, zal wel in den loop van dit verhaal blijken.

Zijn lach werkt aanstekelijk en laat twee rijen volmaakt gezonde tanden zien. Zijn stap is veerkrachtig. Daar is eigenlijk niets professoraals aan den professor, ja, toch iets, let op zijn schoenen. Dikker zolen hebt ge nooit gezien. Lachend beweert prof. Van Doorn, dat de mensch zich altijd op een hoog standpunt moet plaatsen.

En nu Pedro.

Hij is een jonge Spanjaard, slank en lenig, donker van uiterlijk. Nu hij zijn geliefkoosd instrument bespeelt droomen zijn zwarte oogen, maar, pas op! die droomerige oogennevel kan plotseling wegtrekken en dan schitteren u een paar schrandere kijkers tegen.

Zijn vader was een bekende, ja, beroemde gids op Teneriffe. Sober als hij in dienst was, als hij vreemdelingen door diepe barranco's en over steile bergpaden leidde naar de westelijke districten van het eiland of langs de gevaarlijke flanken van den met eeuwige sneeuw bedekten Piek, maar, ontbraken de toeristen, dan sleet Pedro's vader zijn vrijen tijd in vroolijke dronkenschap. De Vidonia, de beroemde witte wijn van de Canarische eilanden, is lang zoo onschuldig niet als hij lijkt. Op zekeren avond, halfdronken, roeide hij naar zijn vriend, Juan, den visscher. Hij bereikte dezen niet. De ledige roeiboot lag 's morgens met den bodem omhoog op de lage rotsen.

De eens gezochte gids was in letterlijken zin voor de haaien.

Pedro's moeder veegde daarna de hoofdstraat van Guimar en rookte, al vegende, haar sigaretten. Toen de pokken heerschten verpleegde zij de armste slachtoffers, werd zelf aangetast, en bezweek.

Pedro was alleen op de wereld. Eerst bleef hij eenige

jaren bij den ouden Juan, die hem als zoon aangenomen had. Maar toen hij twaalf jaar was kwam hij door bemiddeling van een van de vrome paters van de Iglesia de San Francisco in dienst van een koopman in Santa Cruz, de hoofdplaats van Teneriffe. Aangetrokken door den helderen geest van den knaap onderrichtte de priester hem in de vrije avonduren en smaakte voldoening van zijn liefdewerk, want Pedro sprak vlot Engelsch en Fransch, kwam in het bezit van het certificaat, dat hem den toegang tot de Universiteit in Madrid ontsloot, maar, arm en zonder vermogende bloedverwanten, scheen hoogere ontwikkeling voor hem buitengesloten.

De koopman failleerde. De vrome pater had zijn aardsche reis afgelegd. Pedro, niet willende, dat zijn pleegvader voor hem werkte, werd gids van prof. Van Doorn, en als deze naar Nederland terugkeerde, gids voor andere vreemdelingen. Prof. Van Doorn bezocht bijna elk jaar het eiland, soms met, soms zonder vrouw en dochters. En telkens tijdens zijn verblijf op Teneriffe was Pedro zijn gids, zijn helper, een studiemakker, kortom, zijn rechterhand geworden.

De zon is dieper gedoken en de avondschaduw dekt Guimar.

Prof. Van Doorn is opgestaan en heeft de lamp in zijn tent aangestoken. Pedro komt uit het pakhuis, beladen met het noodige voor het avondmaal. Beiden nemen plaats in de grootste tent.

„Die gestoofde visch is in één woord verrukkelijk, Pedro. Als je je ouden vriend Juan bezoekt, moet je hem hartelijk bedanken. 't Is een heerlijk vischje!"

„Ik hoop het niet te vergeten, professor!"

„Ik kon wel eens met je meegaan. Je hebt me al zooveel van je pleegvader verteld, dat ik nieuwsgierig ben om met hem en zijn verzameling kennis te maken", vervolgt de professor.

„Die zal u zeker interesseeren. Juan bezit zooveel merkwaardige voorwerpen, dat een klein museum er mede gevuld kan worden. Een zeldzaam goed bewaarde Guanche-mummie, een prachtige collectie schedels en Guanche-aardewerken, gedroogde en opgezette visschen, over de honderd inlandsche vogels, en dan nog zijn belangwekkende luizenkweekerij."

Pedro spreekt dit laatste woord zoo beschaafd mogelijk uit en accentueert iederen lettergreep ervan, terwijl hij met een schelmsche twinkeling in zijn donkere oogen den geleerde gadeslaat.

„Lui..zen..kwee..ke..rij!" hikt de kieskeurige professor, „wat bedoel je daarmee!"

„Pardon, professor, ik ben niet geheel juist. Ik bedoel, dat Juan twee verschillende soorten luizen kweekt. Al de liefde in zijn hart geeft hij aan zijn luizen. Zooals u weet is het kustland ten zuiden van Guimar woestijnachtig. Alleen één cactussoort, de „opuntia coccinellifera", aardt daar en is er volkomen in zijn element. Juan verzamelt de dikke, vleezige, lederachtige, met scherpe prikkels begroeide bladeren. 't Is niet zoo heel moeilijk om deze bladeren van hun prikkels te ontdoen en ze met een bosje gras van stof te bevrijden. Als hij dit gedaan heeft, legt hij de bladeren in een laagje op den grond en spreidt er een wit laken over. Dit trekt dadelijk de cochenillaluizen aan, die zich bij duizenden onder tegen het laken hechten. Hij neemt na een poosje het laken zorgvuldig op en verzamelt zoo zijn kostbare luizen, die hij

verkoopt. Zij leveren de grondstof voor de roode cochenilleverf."

„Ik dacht, dat die verf, na de ontdekking van anilineverf in 1874, niet meer vervaardigd werd", merkt de professor op.

„De groote industrie is zeker hier op Teneriffe geweldig achteruitgegaan, maar toch bestaat ze nog. En sedert den grooten wereldoorlog legt men er zich meer en meer op toe. En dat is geen wonder: de cactus teelt zeer gemakkelijk aan, kost geen geld, de arbeid is lang niet zwaar en voor onze gemakzuchtige menschen dus bijzonder aantrekkelijk".

„Maar, ... sprak je niet van twee soorten l...., ik meen .... kweekerijen?" vraagt de weetgierige geleerde.

„O ja, Juan kweekt ook nog een soort luizen, waarmee hij visch vangt!"

Juist balanceert een heerlijk stukje gestoofde zeevisch op professor's vork, maar de eigenaar legt het terstond neder, met een eenigszins viezen, weemoedigen kramptrek om de lippen.

Pedro vervolgt: „deze luizen worden in zee gevangen. Het zijn eigenlijk krabbetjes, niet langer dan vijf centimeters. De rug is vaalgrijs en ze bewegen zich maar zeer langzaam. De visschers noemen ze zeeluizen. Het vleesch is wit en hard. Wie er mee gaat visschen, pelt de harde rugschaal er af en slaat den haak door het harde vleesch. Beter aas om te visschen is er niet!"

Met zichtbaar welgevallen neemt de gerustgestelde professor het stukje visch weer op de vork en steekt het in den mond.

„Je sprak zooeven van een Guanche-mummie. Heb je

de verzameling opgegraven overblijfselen van het oorspronkelijke menschenras, dat hier vóór de Spanjaarden leefde, in het museum van Santa Cruz gezien?"

„Niet alleen het museum in Santa Cruz, maar ook dat in Las Palmas heb ik meermalen bezocht, professor. Jammer, dat niemand die verzamelingen geordend heeft. Al is Juan maar een visscher, hij zou er verstand van hebben om hier goed werk te doen. Hij bezit verschillende merkwaardige boeken over onzen archipel, onder anderen het boek van Antonio Viana, dat reeds in 1604 werd gedrukt. Als u Juan bezoekt, zal ik hem vragen u dat boek te toonen. Laatst verbaasde het mij, dat hij beweerde, dat de Canarische eilanden geen overblijfselen waren van het oude, verzonken Atlantis van Plato, hoewel hij volhoudt, dat er een Atlantis moet geweest zijn."

„Omtrent deze eilanden bestaan verschillende theorieën, Pedro. Maar we moeten denken aan ons werk voor morgen en zullen ons mandje gaan opzoeken!" besluit de professor.

Pedro ruimt nu „den boel" op, en spoedig slapen beiden naar hartelust.

. . . .

Zelfs al is het in de lucht bladstil, al rimpelt niet het geringste zuchtje de oppervlakte van den Oceaan, toch is de wereldzee in heftige beweging. Het water rijst hoog in lange heuvelkammen, waarvan de randen in hun strandwaarts dringen voorover tuimelen. In die voorovertuimeling van mijlenlange lengtegolven spatten de watermassa's schuimend uiteen en de onweegbare golven, gewicht van billioenen centenaars, verkondigen dreunend hun titanische krachten.

Al is het bladstil, al rimpelt zelfs het kleinste koeltje niet de oppervlakte van de wereldzee, het golvengedonder dreunt dag en nacht langs de kusten, ja, ver weg het land in hoort men „het stadig orgel van de zee."

Die in schuim uiteenspattende golven brengen den visscher het geliefkoosde lokmiddel: de zeeluizen.

Daalt de schemering dan ziet men de gebruinde visschers blootsvoets en blootshoofds, met opgestroopte broekspijpen en hemdsmouwen, aan het strand. Zij hebben een zeef bij zich, die den vorm heeft van een gelijkzijdigen driehoek. De mazen ervan laten nauwelijks een gewonen knikker door.

Komt er een hooge breker aanrollen, dan snellen zij, de zeef in de uitgestrekte armen, de golf tegemoet en vangen het vooroverstortende water op. Indien zij gelukkig zijn, dan liggen er op het gevlochten ijzerdraad een paar luie zeeluizen. De visscher steekt ze in den jaszak en probeert opnieuw zijn geluk. Uren kan het echter duren vóór hij een voldoende voorraad machtig is.

Waar de barranco den zeeoever splijt, daar ligt het huisje van Juan, den bejaarden visscher. In het lage gedeelte van de benedenbedding, tusschen de neergestorte rotsklompen, schitteren plassen, in diepe kommen. Bij vloed stormen geweldige golven op de in zee uitstekende rotsen aan, die plotseling overstroomd worden door melkwitte branders, die ver weg uitloopen in de barranco en weer terugstroomen. Doch in de diepe kommen blijft het zeewater staan.

Eén van die kommen dient Juan tot bewaarplaats van zijn zeeluizen. De visscher heeft de kom van boven afgesloten met gevlochten ijzerdraad, dat rondom aan zware rotsblokken is bevestigd, zoodat de bewoners niet

weggespoeld kunnen worden. Alleen op een plek is het mogelijk een luikje op te lichten, waar hij de hand door kan steken. Is de voorraad krabbetjes te veel geslonken, dan moet de visscher hem aanvullen.

Prof. Van Doorn en Pedro hebben hun morgentaak verricht, het eenvoudige middagmaal genoten en zijn op weg naar Juan. Het is in April, maar de wandeling van een klein uur is warm. Van hun plateau klauteren ze af naar Guimar, volgen de hellende hoofdstraat, slaan het oude pad naar het strand in en stappen nu van rots op rots naar hun einddoel.

Juan zit op de bank in de schaduw van zijn huisje en rookt smakelijk één van die eigenaardige, lange, dunne Teneriffe-sigaren. De Canarische eilanden huldigen nog altijd den vrijhandel, waardoor tabak en sigaren daar spotgoedkoop zijn.

Hij ziet Pedro aankomen met een vreemdeling — vermoedelijk den professor, denkt hij — en daarom staat hij op en werpt het eindje sigaar heen.

„Goeden morgen, Juan! Alles wel? Mag ik je prof. Van Doorn voorstellen?" roept Pedro hem toe.

De oude visscher schudt zijn pleegzoon en den professor de hand en noodigt beiden binnen te komen. Daar is het koeler en schittert het felle licht niet zoo.

„Dat is bijna een maand geleden, dat je hier was," klinkt de zacht verwijtende stem van den oude.

„Druk werk, vadertje Juan. De professor heeft zoovele vogelhuidjes te prepareeren en verscheidene opgegraven oudheden te restaureeren, dat ik onmogelijk eerder kon komen. Maar, u ziet er gelukkig nog stevig uit," geeft hij ten antwoord.

Een oogenblik laat Juan zijn gasten alleen en gaat naar het zijvertrek. Spoedig komt hij terug met een roodaarden, dikbuikige kruik, die hij op tafel zet. Hij plaatst er een paar aarden bekers en een pakje sigaren naast.

Mijnheer wenscht toch zeker een koelen dronk? En als u wilt rooken, gaat uw gang!" is de uitnoodiging.

Het water in zoo'n poreuzen kruik blijft koel. De prof. rookt nooit, maar Pedro slaat de uitnoodiging niet af.

„Vadertje, ik heb den professor verteld van je schatten, en nu wenschen wij die te mogen zien."

„Heel goed, jongen, maar rust een oogenblikje. De wandeling langs de zee is vermoeiend. U kunt dadelijk alles zien, professor, maar stel uw verwachtingen niet te hoog. Pedro overdrijft soms wel een beetje."

„Dat zegt vader maar om niet te laten merken hoe trotsch hij op zijn eigendom is," voegt hij plagend den professor toe. En zich tot Juan keerende, zegt hij:

„Laat eerst eens het boek van Viana zien!"

Juan gaat weer naar de zijkamer en komt met een oud, versleten boek in perkamenten band terug.

Professor Van Doorn springt op en neemt het boek aan. Dadelijk begint hij er in te bladeren.

„Dit is het derde exemplaar, dat ik zie! In het museum in Madrid en in het Britsche museum heb ik andere exemplaren aangetroffen. Hoe is u aan zoo'n zeldzaam boek gekomen?" roept de professor uit.

„Als u dit zoo graag wenscht te weten, moet u gaan zitten, professor, want dat kan ik niet in een paar woorden zeggen." En Juan gaat zelf in zijn ouden, uitgezakten stoel zitten.

„Toen ik nog jong was, ik zal zoowat twintig geweest zijn, woonde ik nog niet op de westelijke eilanden. Mijn

thuisplek was Lanzarote, het kleinste van de twee grootste oostelijke eilanden. Zooals u weet is Lanzarote één groote basaltmassa, donker van kleur en betrekkelijk onvruchtbaar, tenminste lang niet zoo begroeid en bebouwd als de westelijke eilanden. Ik was toen nog geen visscher, maar kameeldrijver. Ja, dit is eigenaardig van onze eilanden. Op de westergroep is de pakezel en het muildier de lastdrager, op de oostergroep is het de kameel. Mijn werk was om elken morgen een vracht uien, op kameelen geladen, naar Tinosa te brengen, en 's avonds keerde ik welgemoed langs het wagenpad, de carretera, naar Uga in het zuiden terug.

Hoe onvruchtbaar Lanzarote ook is, de vallei van Uga maakt een uitzondering. In dat dorpje ben ik geboren. Het is maar een klein plaatsje. Doch rondom, tot op de hellingen van de vulkanen, strekken zich maïs- en tarwevelden uit, en wijngaarden en vijgen- en dadelplantage's. Menige boer leeft er van de uienteelt.

Mijn ouders waren daglooners, arme menschen, en ik was al jong genoodzaakt bij te dragen in de huishoudelijke uitgaven. Zoodra ik lezen en schrijven kon, en het was nog niet al te best, werd ik kameeldrijver. En dat was nog zoo slecht niet. In het seizoen kwam je elken dag van de week in de havenplaats, Tinosa. Daar zag je wat. Elke week kwam de vruchtenboot aan, bracht landverhuizers mee en nam landverhuizers op naar Las Palmas, vanwaar zij verder naar Amerika trokken. Waren er geen uien en vruchten voor transport, dan was het nog al eens mogelijk om als gids door vreemdelingen te worden aangenomen. Zoo gebeurde het, dat ik als gids met een heer medetrok, eerst door Lanzarote, later door Fuerteventura. Nog later trok ik mede naar Groot Canarie, niet als gids, maar als jager. Die heer verzamelde oudheden en dit boek van Viana hoorde hem. Dikwijls zat hij het boek te raadplegen. In dien tijd was ik lang geen held in het lezen, want wat ik op school geleerd had, en dat toch al zoo weinig was, dat was ik grootendeels vergeten. Maar in de avonden, had hij er plezier in mij te helpen en zoo heel lang duurde het niet, of ik verstond het oude boek.

Op een tocht over de bergen hier, waar ik nu woon, wondde mijn meester zijn voet. Hij verwaarloosde zijn been en met moeite bereikten wij Orotava aan den overkant van de bergen. Hier was het mogelijk doktershulp te krijgen. Of het alleen aan de wonde lag, of dat hij een ziekte onder de leden had, dat weet ik niet, maar hij teerde weg als de sneeuw op onze bergen. Vóór hij stierf kreeg ik het boek en moest zijn verzamelingen opsturen aan een adres, dat ik nu vergeten ben. Ik was meer dan een jaar bij hem geweest en had een aardig sommetje weggelegd, waarvoor ik dit huisje en een boot kocht. In dien tijd leerde ik ook Pedro's vader kennen. Geen week ging voorbij of hij kwam mij opzoeken. Later waren wij beiden getrouwd. De pokkenepidemie sleepte onze vrouwen ten grave, nadat Pedro's vader al verdronken was. Ik trok mij toen het lot van Pedro aan. Zelf had ik ook een zoontje van dien naam. Maar mijn eenigste vertrok als landverhuizer naar Amerika. Eerst schreef hij geregeld. Plotseling hield het schrijven op en op zekeren dag kreeg ik van den consul in Santa Cruz een brief, waarin het verpletterende bericht stond, dat mijn jongen bij het zinken van een rivierboot was omgekomen. Ik heb echter den anderen Pedro nog, al zie ik hem maar zelden, professor. Met visschen verdien ik

genoeg om te bestaan en ik houd zooveel vrijen tijd over, dat ik die kan gebruiken voor het aanvullen van mijn verzamelingen. Er wordt hier nog heel wat gevonden. Geen pad wordt uitgekapt of men vindt er graven, mummie's, versierselen en aardewerk van de Guanche's. Als u er plezier in hebt, zal ik u mijn schatten, zooals Pedro ze noemt, laten zien. Dan moet u mij maar volgen."

Oude menschen zijn dikwijls wat langdradig, en Juan had den Professor veel meer verteld, dan deze wilde weten, doch Van Doorn had geduldig toegeluisterd. Hij volgt Juan nu in het zijvertrek: het museum, volgens Pedro's zeggen.

De oude opent de luiken van het groote venster en dadelijk is prof. Van Doorn geinteresseerd in de vele voorwerpen, die, keurig onderhouden, langs de wanden en op de groote middentafel liggen gerangschikt. Daar ligt een welbewaarde Guanche-mummie en zijn oude versierselen, maar dadelijk wordt Van Doorn's aandacht getrokken door de vele opgezette vogels.

Met trots bemerkt Juan, van terzijde, de gretige belangstelling van zijn geleerden bezoeker.

„Ziet u, professor, ik heb jaren en jaren lang onze vogelwereld bestudeerd. Sommige vogels komen maar voor zekere maanden hier, andere blijven winter en zomer. Ook zijn er, die uitsluitend in den winter of in den zomer hier zijn."

„Hoeveel verschillende exemplaren heb je?" vraagt de professor.

„Ik denk een goede honderd vijftig, professor!"

„De Canarische eilanden bezitten twee honderd en zeventien verschillende vogelsoorten, Juan! en een groot deel zijn vinken. Hier heb je een exemplaar van den goudborstvink: chloris aurantiiventris. En wat is dat? Zoowaar een sneeuwvink: montifringilla nivalis! Dat is een zeldzame bezoeker!" roept prof. Van Doorn enthusiast uit.

Oude Juan is in zijn nopjes.

„U moet deze eens zien," zegt hij, en wijst den bezoeker op een prachtigen valk.

„Een roodvoetvalk: falco vespertinus. Maar Juan, jouw verzameling is een klein kapitaaltje waard!"

„Jammer, professor, dat er één vinkensoort ontbreekt. Hoe ik ook al gezocht heb, den blauwen kuifvink heb ik nooit machtig kunnen worden."

De professor wijkt een stap achteruit en staart den ouden visscher aan.

„Wat zeg je, den blauwen kuifvink! Welken? Je meent toch niet dien van Teneriffe, den fringilla teydea! Die is toch niet zeldzaam!"

„Neen, professor, ik meen dien van Groot Canarie!"

„Die bestaat niet! Dat is een legendarische vogel!" roept de professor vol overtuiging.

De visscher kijkt den professor aan, maar zwijgt.

„De fringilla teydea polatzeki is een vogel uit de legende. Men heeft er beschrijvingen van, maar, hoeveel moeite en geld men heeft besteed, hoeveel onderzoekingstochten men uitgerust heeft, men heeft hem nooit gevonden! Zoek er maar niet naar, oude, en breek je hoofd er verder niet over!" oordeelt Van Doorn.

Juan schudt het hoofd en is lang niet overtuigd.

„Waarom schud je het hoofd, man! Ik verzeker je, wat ik zeg is waar!" zegt de professor op stelligen toon.

„U moet niet denken, dat ik een eigenwijze, oude man ben, professor, maar de blauwe kuifvink van Groot

Canarie is geen vogel uit de fabelwereld!" geeft Juan op zachten toon ten antwoord.

Prof. Van Doorn komt naderbij, legt beide handen op Juan's schouders en kijkt hem doordringend aan.

De oude visscher glimlacht en zegt:

„Al ben ik oud, mijn geheugen is nog goed."

„Waar heb je hem dan gezien, vriend?" roept Van Doorn.

„Wel, professor, ik heb hem met mijn eigen oogen gezien. Twintig jaar geleden was ik op Groot Canarie in de omgeving van Mogan, aan de Barranco de Mogan, in het zuidwesten. Ik kan u een beschrijving van den vogel geven. Het mannetje is donkerder blauw van kleur dan die op Teneriffe en zijn snavel is stomper. Het wijfje is lichtbruin. Had ik hem maar machtig kunnen worden! Maar bestaan doet hij, zoo zeker als ik hier voor u sta!"

De professor zwijgt.

„U kunt er zeker van zijn, dat mijn pleegvader zich niet vergist. Vroeger heeft hij herhaaldelijk over dezen vink gesproken!" voegt Pedro den geleerde toe.

Prof. Van Doorn kijkt beurtelings beide mannen aan. Maar er bestaat geen enkele reden om aan hun waarheidsliefde te twijfelen. En toch, en toch.... Hoevele geleerde ornithologen hebben zich het hoofd gebroken over het al of niet bestaan van dezen bijzonderen kuifvink. Zou een eenvoudige visscher het raadsel opgelost hebben? De professor zwijgt. Hij hoort nog verschillende opmerkingen van Juan, maar is er met zijn hoofd niet bij. Pedro discht het avondmaal op en de professor zit met gefronst voorhoofd aan tafel en eet werktuigelijk. Zijn gedachten zijn bij Juan's vogels, bij zijn vrienden, de leden van de „Ornithologische Vereeniging" te Leiden.

't Bestaan van dezen kuifvink geen mythe! Zou het mogelijk kunnen zijn!

Pedro verbreekt dien gedachtegang.

„Vader gaat straks visschen. Misschien interesseert het u zijn kunst van visschen gade te slaan. Het is straks volle maan en wij hebben onze electrische toortsen bij ons, zoodat wij geen gevaar hebben te vreezen op den terugtocht."

Prof. Van Doorn besluit om van de gelegenheid om iets te leeren, gebruik te maken.

Daar buiten klimt de volle maan op den horizon, groot en rood. Zij kleurt de vliezige avondwolkjes rose. Zij laat den horizon los en klimt, en haar kleur wisselt roodgoud in geelgoud, wat bleeker wordt en verglanst tot zilver. Dat zilverlicht giet zij door de oneindige, stille ruimte op de kabbelende rimpelen van den Oceaan en een verbreedend zilverspoor scheidt de ademende wereldzee in twee donkere, dreunende geheimzinnigheden. Ver naar het noorden wentelt de Groote Beer boven den gezichtseinder.

De visscher neemt zijn lantaren uit den hoek van het vertrek en steekt ze aan. De lange, bamboezen hengel hangt buiten tegen den muur.

„U moet uw overjas aantrekken, professor. 't Kan 's avonds aan het strand wel wat al te koel worden. Ik kom dadelijk terug," roept Juan.

Hij begeeft zich met het brandende lantaarntje naar buiten en komt al spoedig weer te voorschijn met hengelstok en krabbetjes.

Aan den hengelstok zit een wieltje, waarom het dunne, sterke, zijden koord is gerold.

De professor en Pedro volgen den ouden man, die

met het aangestoken lantaarntje voorgaat. Het heldere maanlicht maakt het licht van de lantaarn overbodig, iets, wat prof. Van Doorn al dadelijk opmerkt. Maar Pedro legt hem uit, dat het bevestigen van de zeeluis aan den haak met de grootste kennis van zaken moet geschieden en dat Juan daarom, trots de helderheid van het maanlicht, de kaarsvlam noodig heeft.

Niet ver van zijn huis zet de visscher de lantaarn in het zand. De professor ziet, hoe hij de krab zorgvuldig ontdoet van het bovendeel van zijn uitwendig geraamte en hoe hij verder den haak door en door in het witte vleesch werkt.

Het zijden koord draagt aan het uiteinde een looden kogel, die zeker een pond weegt. De haak zelf zit aan een dwarskoord, dat ongeveer een Meter boven den kogel aan het hoofdkoord is bevestigd. Dat tweede koord is hoogstens een halve Meter lang.

„Als het lood nu op den bodem rust, beweegt het krabbetje zich natuurlijk op de deining van het water", verklaart Juan.

Om zijn middel heeft hij een leeren gordel, waaraan op de hoogte van de rechterheup een sterke leeren koker is bevestigd. Hier in steekt nu de visscher het ondereinde van den hengel. Hij houdt dien achterover, zoodat lood en krab in de vrije ruimte zweven. Nu geeft hij met den rechterarm een korten, hevigen ruk en zwaait even den hengel van links naar rechts en mèt vliegt het stuk lood suizelend door de ruimte, terwijl het wieltje snel afloopt. Het lood komt zeker wel vijftig Meter ver in zee neer. Juan windt het wieltje op, tot het koord strak staat.

„Als er nu een visch bijt, voel ik dit aan het koord", legt hij den professor uit.

„En hoelang duurt het wel vóór je wat vangt?" vraagt Van Doorn, die, behalve als hij vogelhuidjes prepareert, niet bijzonder beroemd is om zijn geduld.

„Soms een kwartier, soms een half uurtje", is het antwoord. De professor en Pedro gaan daarom maar zitten en de laatste steekt een sigaartje op.

Ze zitten evenwel nog geen vijf minuten of plotseling vaart er een schok door Juan's lichaam en snel begint hij het wieltje te draaien. De twee toeschouwers springen vol belangstelling op. Juan draait en draait ...... Het duurt lang.

„Heb je er één?" roept Van Doorn ongeduldig uit.

„Er zit er één aan," bevestigt Juan.

De ongeduldige professor ijlt naar den waterstroom en ziet iets levends uit het diep trekken. Nu komt ook Juan aan.

„Net wat ik dacht, een ellendige zandhaai!" roept hij met teleurstelling.

Bij het licht van de lantaarn kan prof. Van Doorn nauwkeurig zien, wat een leelijke visch zoo'n zandhaai is, een Meter lang, met driehoekige vinnen.

Juan keert hem om en probeert den haak uit den bek te krijgen. Dat gaat lastig, want de bek zit onder aan den kop en de haak zit er diep in en moet met behulp van een zakmes er uit gesneden worden. Een wreed werkje!

„Is hij eetbaar?" vraagt de professor.

„Alleen voor de varkens", komt er minachtend uit.

Juan smijt den haai een eind hooger op het smalle strand, waar de mishandelde ligt te springen en te hijgen.

„Hou je varkens, Juan?"

„Neen professor."

„Gooi hem dan maar weer in zee," verzoekt Van

Doorn, die medelijden heeft met dien stommen leelijkerd.

„Ik denk er niet aan. Hij vreet alle visch op en daarom moet het verstand het maar van het gevoel winnen!"

„Dat lijkt me erg wreed, Juan!" zegt de professor.

„Maar u laat toch ook niet alle vogels vrij rond vliegen," is de rechtstreeksche opmerking van den visscher.

„Dat geschiedt voor de heilige wetenschap!" komt er met overtuiging bij Van Doorn uit.

Juan keert zich tot Pedro, alsof hij van hem een antwoord vergt.

„Of de schepping is wreed, óf wij overdrijven de waarde van elk dierlijk leven. Het is een moeilijk vraagstuk. Ik denk, dat het benemen van een leven alleen geoorloofd is, als het beslist noodig is om zelf te blijven bestaan," geeft Pedro kalm, maar beslist ten antwoord.

„En de wetenschap wenscht het bestaan te verzekeren!" voegt de professor er aan toe.

Juan zwijgt en heeft inmiddels een nieuw krabbetje aan den haak geslagen.

Het ongeduld van den professor wordt op een zware proef gesteld. Ruim een kwartier gaat voorbij en weer begint Juan op te rollen. Ditmaal spartelt een prachtige maanvisch aan het koord. Vinnen en staart zijn halvemaanvormig en kleine, donkere, halve maantjes zijn op den groen beschubden huid te zien.

Nu heeft prof. Van Doorn er genoeg van en vraagt Pedro om op te stappen.

Zij groeten Juan, die nog wat blijft visschen. Pedro belooft spoedig weer te komen. Beiden verdwijnen achter de maanbelichte rotsen, terwijl de donkere gestalte van den visscher zich vaag afteekent tegen strand en zee.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De vergadering van de Ornithologische Vereeniging. Alsof de bliksem is ingeslagen. Prof Van Doorn ontvangt een telegram.

De concierge van het gebouw, waarin de over de geheele wereld bekende en beroemde Nederlandsche Ornithologische Vereeniging haar driemaandelijksche vergaderingen houdt, klopt met automatische regelmaat aan de deur van de vergaderzaal, opent deze voorzichtig, sluit ze geruischloos achter zich, en loopt met afgemeten passen, op de teenen, naar de groene tafel, waarachter voorzitter en secretaris in hooggerugde stoelen zitten.

Met groote, stijve, nagemaakte deftigheid gaat hij achter den secretaris staan en legt statig en voorzichtig twee telegrammen voor den dignitaris op de tafel, behoedzaam verlaat hij weer even geruischloos de zaal, zonder de minste stoornis te hebben gebracht in den loop van de gewichtige werkzaamheden.

De geleerde voorzitter blijft tot de vergadering spre-

ken, maar de secretaris opent met een minimum van beweging de beide berichten. De inhoud schijnt een maximum van belangstelling te wekken, te oordeelen naar de uiterlijke teekenen van een diepe gemoedsontroering, want de secretaris neemt den bril van den neus, — wrijft de glazen zeer langzaam en zeer voorzichtig met het zeemlapje, dat in den brillekoker verborgen ligt, — grijpt een schoon blad papier en een potlood, — en begint de telegrammen beurtelings met elkaar te vergelijken. Dan spreidt hij de beide papieren vóór zich, — kijkt gedachteloos den voorzitter aan, — staart over de hoofden van de illustre vergadering naar de gesloten deur, — bepaalt opnieuw zijn aandacht bij de gekomen telegrammen, — en begint aanteekeningen te maken. Het nieuws treft hem, maar .... hij heeft zichzelf goed in bedwang.

De voorzitter betoogt met klem van redenen de noodzakelijkheid van sommige uitgaven.

Wie over den schouder van den ijverigen secretaris had kunnen kijken en een blik had kunnen slaan op de beide uitgespreide documenten, zou waarschijnlijk uit hun inhoud niet veel wijzer geworden zijn.

De inhoud van het links gelegen telegram luidt:

afigla tye pltei ge lgne bodlas got cnre vnor

Het rechtsche telegram is even duidelijk:

brnil eda oazk en eed repat ro aai adon

Twee vreemde telegrammen, elk van negen woorden.

In welke taal zijn zij geschreven?

De secretaris schijnt met de taal echter geen moeite te hebben.

Hij schrapt de a, waarmee het eerste telegram begint, door en schrijft elk woord zorgvuldig over, maar plaats de letters wijder uit elkander. Zoo schrapt hij ook de b

van het tweede telegram door en schrijft de letters van elk woord van dit telegram onder die van het correspondeerende woord van het eerste bericht. Hij krijgt:

f i g l a t y e p l t e i g e l g n e
r n i l e d a o a z k e n e e d
— — — — — — —
b o d l a s g o t c n r e v n o r
r e p a t r o a a i a d o n

Wie nu de letters van elken tweeden regel naar boven schuift tusschen die van de woorden op den eersten regel, leest:

fringilla — teydea — polatzeki — geen — legende — broedplaats — groot — canarie — vandoorn —

Dus een geheim telegram, waarvan de sleutel uiterst eenvoudig is: een a- en een b-telegram; de letters van het tweede moeten in volgorde tusschen de letters van het eerste gevoegd worden. Eenvoudiger kan het niet en toch, hoe geniaal!

De Ornithologische Vereeniging bedient zich bij merkwaardige ontdekkingen van haar eigen geheimschrift, dat door zijn grooten eenvoud zeer gunstig afsteekt bij de geheimschriften van vele buitenlandsche associaties en wel het bewijs oplevert, dat de secretaris, de uitvinder, een scherp logische denkkracht ontwikkelt.

En als het b-telegram het eerst, en het a-telegram een week later verzonden wordt, welke vijandiggezinde concurrent op wetenschappelijk gebied, stel, dat hij inzage ervan heeft kunnen krijgen, zal er een touw aan kunnen vastmaken?

Onze secretaris knikt tevreden, schuift de glimmende brilleglazen op het voorhoofd, vlijt zich behaaglijk tegen de hooge leuning van zijn stoel en schijnt aandachtig naar den voorzitter te luisteren.

Schijnt te luisteren ...., want het genot van innige zelfvoldoening, dat uit zijn oogen straalt verraadt zijn niet-luisteren en dat daarbinnen een klein vuurtje van zelfverheerlijking brandt.

De voorzitter is inmiddels aan het einde van zijn redevoering gekomen, wat op te maken is uit den toon. Die is plechtstatig geworden en zakt meer en meer.

„En wat nu de financiën van onze vereeniging betreft, wij kunnen tevreden zijn. De rente van de beide legaten van onze twee helaas te vroeg ontslapen en diepbetreurde medeleden, stelt ons in staat om het pensioentje van onzen vroegeren concierge aanmerkelijk te verhoogen en om in de gevoelde behoefte aan een nieuwen catalogus te voorzien. Op uwe tafels, mijne heeren, vindt u verder een staat van inkomsten en uitgaven. Ik verzoek u daaraan een oogenblik te wijden en schort de vergadering voor een kwartier op.

Rumoer in de zaal. De leden staan op, maar weinigen slaan een blik op den financieelen toestand.

De voorzitter zinkt in zijn hooggerugden voorzitterstoel en wenscht een kwartiertje te rusten. Maar .... voorzitter van zoo'n geleerd genootschap zijn is geen sinecure. Zijn rust is geen rust, want de volijverige secretaris keert zich vertrouwelijk naar den voorzitter toe, fluistert, en overhandigt hem de telegrammen en de oplossing.

Nauwelijks heeft hij een halven blik op de verklaring geworpen, of hij springt als een veer overeind. De vertolking beeft in zijn rechterhand. Hij gaat weer zitten .. neemt den bril af .... gaat weer staan. Hij zet den bril weer op .... leest .... en is blijkbaar zijn ontroering meester, tenminste schijnbaar rustig leest hij, vergelijkt en eindigt met den secretaris zwijgend aan te staren.

Deze knikt zwijgend en staart den voorzitter aan.

In de zaal hebben enkele leden de veranderingen in de houding van den voorzitter opgemerkt.

„Onze voorzitter schijnt ontroerend nieuws vernomen te hebben, Dr. van Ingen", spreekt de beroemde onderzoeker van Nieuw-Guinea tot den vriend, die, sedert hij een onbekend luchtadertje heeft ontdekt in de bovenvleugels van een Zuid-Afrikaansche mot, in het linkerknoopsgat van zijn gekleede jas een ridderlintje draagt en eerelid is geworden van vele buitenlandsche wetenschappelijke genootschappen.

„Laten wij hopen, dat het geen treurig nieuws is," antwoordt de menschlievende mottenspecialiteit.

Daar valt de hamer van den voorzitter.

Stilte keert terug, waar zooveel kennis bijeenschuilt.

De voorzitter verheft zich van zijn zetel en spreekt. Menigc toehoorder meent eenige ontroering op te merken.

„Mijne Heeren! Alvorens met de gewone zaken voort te gaan, wensch ik u mede te deelen, dat wij van ons hooggeacht medelid Dr. Van Doorn, die, zooals wij allen weten, momenteel weder zijn onderzoeking van de Canarische Eilanden daarginds voortzet, — dat wij dan van Dr. Van Doorn een hoogst belangrijk geheim a- en b-telegram hebben ontvangen."

De Nederlandsche Nieuw-Guineër slaakt een verluchtend zuchtje .... geen treurig nieuws gelukkig!

De voorzitter vervolgt, terwijl de aandacht van de leden gespannen is:

„Zooals u allen weet is het den leden opgedragen om in geval van belangrijke ontdekkingen, de overseining daarvan te doen plaats hebben in het geheimschrift van de vereeniging, dat aan u allen bekend is."

Bij deze woorden fronsen zich enkele voorhoofden, alsof de bezitters trachten zich te binnen te roepen, hoe dat geheimschrift ook weer in elkaar zit.

De voorzitter gaat verder:

„Dr. Van Doorn zendt ons het a- en b- telegram tegelijkertijd en onze hardwerkende secretaris, de vader van den sleutel, heeft alreeds de bereidwilligheid gehad ze beide te vertolken. Deze vertolking luidt....

Alle leden rekken den hals uit. De voorzitter zwijgt eenige oogenblikken, alsof hij nieuwe krachten moet verzamelen. Dan klinkt zijn stem:

„Deze vertolking luidt: fringilla teydea polatzeki geen legende. Broedplaats Groot Canarie. Van Doorn."

Eén oogenblik schijnt het, alsof de bliksem is ingeslagen!

Eén oogenblik heerscht er een doodsche stilte, en de leden kijken elkaar met stomme verbazing aan. Dan echter komt er beweging in de massa.

De voorzitter hamert.

„Mijne Heeren! Ik behoef u niet te melden, hoezeer deze gewichtige tijding mij ontroert. De bestaande berichten omtrent het voorkomen van dezen vogel, van den blauwen kuifvink, zijn altijd vaag en twijfelachtig geweest, zoodat men in de wereld der geleerden het ge-

heele bestaan als een mythe beschouwt. In de beroemde vogelverzameling in het Britsche Museum is voor dezen legendarischen vogel steeds een plaats opengehouden. De schatrijke Universiteiten van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika hebben duizenden dollars uitgegeven om de vermiste schakel te vinden.

En nu is het aan een Nederlandschen geleerde gelukt om de oplossing van het raadsel te vinden. Ik behoef u niet te zeggen, hoe trotsch ik mij gevoel! In ons kleine vaderland vielen reeds vele Nobelprijzen en zijn roem wordt ver over de grenzen gedragen. En nu deze schitterende ontdekking! Ik stel voor Dr. Van Doorn telegrafisch onzen gelukwensch aan te bieden!"

Dr. Van Ingen rijst nu van zijn zetel en vraagt het woord, hetwelk hem wordt gegeven.

„Mijnheer de Voorzitter! Geachte medeleden! Uit het telegram meen ik te mogen opmaken, dat het bestaan van dezen fringilla wel verzekerd is, maar tevens meen ik met bescheidenheid te mogen opmerken, dat er geen melding gemaakt wordt van een exemplaar in Dr. Van Doorn's bezit. Daarom acht ik het een weinig voorbarig genoemden heer nu al geluk te wenschen. Gaarne wensch ik het oordeel over deze belangrijke zaak van mijn medeleden te vernemen en wellicht kan onze geachte secretaris ons misschien iets naders mededeelen omtrent het werk van den geëerden ontdekker."

De secretaris deelt nu mede, dat er van den onderzoeker van den Canarischen Archipel twee weken geleden een brief is gekomen, die spreekt van den welstand van den schrijver en zijn spoedige terugkomst in het vaderland.

Eenige leden vragen bijzonderheden van Teneriffe

en Groot Canarie. Het blijkt, dat vele leden maar zeer weinig van deze eilanden weten, ja, enkelen zoeken den Archipel in Zuid-Amerika.

Maar na veel gehaspel wordt het ten slotte allen duidelijk: de blauwe kuifvink leeft op Groot Canarie en niet op Teneriffe en Dr. Van Doorn is wel op Teneriffe en niet op Groot Canarie. Een snugger lid leidt hieruit de gevolgtrekking af, dat de doctor, die op Teneriffe is, waarschijnlijk niet de bezitter is van een fringilla, die op Groot Canarie is.

De voorzitter neemt opnieuw het woord:

„Mijne Heeren! In de gegeven omstandigheden zou het zeer wenschelijk zijn, dat de vereeniging Dr. Van Doorn financieel in staat stelt, een kleine expeditie te ondernemen in Groot Canarie. Doch, helaas, de geldelijke middelen laten dit niet toe. Wij staan dus voor een moeilijk dilemma."

Nu vraagt één der leden het woord.

„Mijnheer de Voorzitter. Aangezien het vinden van dezen fringilla den vaderlandschen naam tot eere zal strekken, wensch ik, dat de vergadering het mij zal toestaan de kosten van deze expeditie geheel te dekken."

Een dankbaar applaus volgt op deze nobele daad.

De voorzitter dankt den bescheiden, edelen gever en den secretaris wordt opgedragen Dr. Van Doorn telegrafisch te verzoeken alles in het werk te stellen om het doel te bereiken op kosten van de vereeniging. Dankbaar sluit hij de vergadering en de concierge sluit dankbaar, met stillen ernst de hoofddeur achter den laatst vertrekkenden ornitholoog.

Pedro rookt lui zijn sigaartje en blaast met zichtbaar

welgevallen de gekrulde wolkjes in de morgenlucht, terwijl de professor druk in de weer is één van zijn los geraakte dikke schoenzolen met behulp van een els en een pekdraad weder stevig te bevestigen.

In de verte, op den grooten weg van Santa Cruz naar Guimar komt een automobiel aansnorren.

„Ik geloof, dat we visite krijgen, professor. Daarginds nadert een auto," zegt Pedro.

De professor kijkt op.

„Dat is geen automobiel, Pedro," merkt hij droog op.

„Geen auto, professor!" roept Pedro verbaasd uit.

„Neen, jongen, het is een Ford!" en de geleerde lacht luid om zijn eigen geestigheid.

De Ford stopt in de hoofdstraat. Er stapt iemand uit, die den weg naar het plateau inslaat.

Prof. Van Doorn herkent hem. Hij is de telegrambesteller uit Santa Cruz. Voor dezen behoeft de professor zich niet te geneeren en lustig blijft hij den pekdraad hanteeren, tot de man hijgend nabij gekomen is.

Pedro sleept een veldstoeltje aan, maar de beambte blijft staan, groet hoffelijk en reikt den professor een telegram aan.

„De chef heeft mij opgedragen het u persoonlijk te overhandigen, Mijnheer!" zegt de man.

„Bedank uw chef, maar ga een oogenblikje zitten!" verzoekt Van Doorn.

De vermoeide boodschapper maakt van dit aanbod een gretig gebruik en Van Doorn opent het telegram.

Het luidt:

„Vergadering N. O. V. verzoekt uw doel te bereiken. Kosten vereeniging. Geld gedeponeerd Spaansche Bank Santa Cruz."

Van Doorn springt verrast op.

„Mijn chef laat u verzoeken uw antwoord mede te geven. Zooals u ziet is dit vooruitbetaald, Mijnheer!"

De professor keert zich even tot Pedro en zegt:

„Voel je lust om naar Groot Canarie te gaan?" En hij begeeft zich naar zijn tent en komt met het geschreven antwoord terug, dat hij den brenger overhandigt.

„De heenweg was al warm en stoffig, en de terugweg zal het ook wel zijn," zegt Van Doorn tot den postbode, „en daarom zou ik het vriendelijk van u vinden, als ik u genoeg geld voor een versnapering mag aanbieden en als u dat aannemen wilt," een verzoek, zoo hoffelijk, dat de meest trotsche Spanjaard dit niet kan weigeren, waarom de postbode het dan ook gracieus aanvaardt.

Hij vertrekt met het antwoord en drie peseta's.

Prof. Van Doorn loopt heen en weer en wrijft zich de handen. Er ligt een glimlach van voldoening op zijn gelaat.

„Pedro, ik ga morgenochtend naar Santa Cruz. Wil jij alles, wat wij niet bepaald noodig zullen hebben op Groot Canarie, in het pakhuis bergen? Ik zal denkelijk morgenavond weer terug zijn. Met het werk hier kunnen wij vanavond klaar komen."

Pedro begint al dadelijk aan de opruiming.

De tenten en het allernoodigste voor één nacht blijven buiten. In de vroegte daalt Van Doorn naar Guimar af en vertrekt in zijn auto naar Santa Cruz. Pedro breekt de tenten af en met behulp van twee dorpsbewoners bergt hij het noodige voor den tocht in de leegstaande autoschuur. Hij zal de rest van den dag bij Juan doorbrengen.

DERDE HOOFDSTUK.

Prof. Van Doorn voelt zich eenigszins ongerust. Roode parels. Een schot in den bloedregen. Twee dienaren van de wetenschap maken kennis met elkander.

De weg van Guimar naar Santa Cruz slingert zich langs bebouwde lavavelden, die langzaam afdalen naar het smalle strand en de zeestraat tusschen Teneriffe en Groot Canarie.

Professor Van Doorn rijdt met matige snelheid en geniet van het zachte morgenkoeltje, dat over den zonnigen weg en het gansche kleurrijke landschap speelt.

Zijn gedachten loopen over het telegram: „Uw doel te bereiken". Hoe voorzichtig heeft de voorzichtige secretaris het niet gesteld: „uw doel te bereiken!" Geen onbescheiden oog leest er uit, wat dat doel kan wezen, maar voor den Professor is alles duidelijk genoeg. En dat bereiken belooft hem roem en eer! Och, neen, dat is toch maar ijdelheid, persoonlijke roem en eer! Maar nieuwen glans aan den goeden Nederlandschen wetenschappelijken naam, dien kan hij verleenen, als hij zijn doel bereikt, als alle telegraafdraden over den geheelen aardbol het nieuws seinen, dat de „fringilla teydea polatzeki", de blauwe kuifvink, geen legende is, maar dat

de Nederlandsche Ornithologische Vereeniging in het bezit is van een gaaf exemplaar.

Zoo, zich indroomend in deze zoete vooruitzichten, nadert onze geleerde de hoofdstad van Teneriffe, Santa Cruz, met haar 75000 inwoners.

Hij brengt zijn auto „op stal" in de groote garage van het hotel Pino de Oro en groet den eigenaar van dit groote paleis als een ouden bekende. De Professor en Senor da Cunha zijn ook oude bekenden. Menige vacantie heeft Mijnheer Van Doorn daar met z'n vrouw, of alleen, doorgebracht en genoten van de talrijke raadgevingen en inlichtingen van den man, die Teneriffe op zijn duimpje kent.

„Zijn er al vele hotelgasten?" vraagt Van Doorn, meer uit beleefdheid, dan uit nieuwsgierigheid.

„Wel, Mijnheer, al is het nog vroeg in het seizoen, ik mag niet klagen; er is ook een kollega van u, Professor Clark, met dochter en assistent."

„Prof. Clark?" roept Van Doorn. „Prof Clark uit Boston, de groote Amerikaansche ornitholoog?"

„Ofschoon ik niet weet of de Professor een ornitholoog is, weet ik wel, dat hij uit Boston komt."

„Dat moet dezelfde zijn," meent Van Doorn en voelt eenige ongerustheid van binnen.

„De Professor vertrok vanmorgen met dochter en assistent naar Orotava. Hij zal wel niet lang daar blijven, want ze namen alleen lichte bagage mede. Zijn dochter vertelde mij, dat zij nog nimmer den Piek had gezien en zooals u weet, die is van hier uit niet te bespeuren. Ze hebben de electrische tram genomen naar Tacoronte, aan den grooten weg van hier naar Orotava, en, omdat ze hun lichte bagage medegenomen hebben, vermoed ik,

dat zij de vallei de la Orotava wenschen te bezoeken. U zult morgen wel kennis met hen maken, professor."

„Weet u ook of Clark belast is met een bijzondere opdracht?" vraagt Van Doorn heel voorzichtig.

„Ik geloof het niet, professor. Hij vertelde mij, dat het vooral op verlangen van zijn dochter was, dat hij Teneriffe bezocht, hoewel hij dacht, dat het misschien mogelijk was een paar belangrijke vondsten te doen en dat hij daarom ook zijn assistent had medegenomen."

Mijnheer Van Doorn voelt zich wat geruster. Onwillekeurig heeft hij het geheim van den blauwen kuifvink in zijn gedachten, en de aanwezigheid van den Amerikaanschen ornitholoog in dezen Archipel komt hem eenigszins verontrustend voor. Maar, het is immers niet te denken, dat een ander op het spoor zal kunnen zijn. En als Prof. Clark er iets van zou kunnen weten, dan zou hij in Las Palmas en niet in Santa Cruz zijn.

Deze redeneering stelt Van Doorn gerust.

Vriendelijk groetend verlaat hij Senor da Cunha en begeeft zich naar de Bank, om zijn geldelijke zaken in orde te brengen.

Terwijl zijn meester en vriend van plan is den overtocht naar Groot Canarie te regelen, is Pedro op stap naar den ouden Juan, zijn pleegvader. Met vlugge schreden daalt hij in de Barranco van Guimar af en stapt, soms springt, van rots op rots, tot hij ten laatste beneden het strand bereikt. Nu slaat hij het pad naar Juan's huisje in en verrast den ouden visscher met zijn vroolijk geroep, waarop deze zijn huisje verlaat en Pedro tegemoet treedt. De oude schudt hem hartelijk de hand.

„Blijf je den geheelen dag?" vraagt Juan.

„Dat is mijn plan, vadertje. De professor is naar Santa Cruz en komt niet voor van avond thuis. We vertrekken dan morgen naar Las Palmas, om vandaar Groot-Canarie in te gaan. Hoelang we weg zullen blijven, weet ik niet. Maar zeg me eerst eens, hoe het met u gaat?"

„Wel, jongen, dat gaat goed. Alleen is het een beetje eenzaam. Maar, kom in huis. Het is buitengewoon warm voor den tijd van het jaar."

Dit had Pedro ook al bij zichzelven gedacht. Af en toe had hij naar de lucht gekeken, maar het uitspansel was effen blauw.

In Juan's huisje was het koel.

„En waar denkt u, vadertje, dat we in Groot Canarie moeten zoeken naar den blauwen kuifvink?" vraagt Pedro, als hij zich in een rieten stoel heeft laten vallen.

„In het hoogste deel, Pedro, in het wilde bergland, in het zuidwesten. Tot in het midden van het eiland kun je van goede wegen gebruik maken, maar verder moet je je met muildieren behelpen."

„Ik ben benieuwd of we hem zullen vinden. Prof. Van Doorn twijfelt er bepaald niet aan, want hij heeft telegrammen verzonden en is nu in Santa Cruz om de noodige voorbereidselen te treffen. Dan zal hij wel weer naar zijn vaderland vertrekken en kan ik weer gids worden."

Dit laatste kwam er min of meer zuchtend uit.

Juan kijkt zijn pleegzoon onderzoekend aan.

„Als ik dood ben, kan je mijn heele verzameling verkoopen. Misschien brengt deze wel zooveel geld op, dat je er van kunt gaan studeeren," zegt de oude zacht.

„Blijf maar lang leven, vadertje! Ongelukkig ben ik niet. Maar als ik zoo met Mijnheer Van Doorn werk,

dan voelt een mensch zijn tekortkomingen en wenscht meer te studeeren. Ik heb een klein sommetje bespaard, maar dit beteekent niets om er van te gaan studeeren."

„Misschien vind ik nog wel een grootere," mompelt Juan.

„Wat bedoelt u, vadertje. Een grootere, wat?"

„Och, jongen," zegt oude Juan, wat heb ik al gezocht en gezocht. Wel heb ik een paar kleintjes, maar die zijn te weinig waard."

„Maar wat bedoelt u toch?"

„Roode parels, Pedro. Ik zal ze je laten zien," en Juan rijst op en begeeft zich naar zijn museum.

Verwonderd volgt Pedro zijn geheimzinnigen pleegvader. Deze trekt de onderste lade van een oud kastje open en grijpt een van biezen gevlochten mandje, zooals er van allerlei grootte verkocht worden aan reizigers, die Teneriffe bezoeken.

De oude keert het korfje om en toont Pedro een dozijn kleine, ronde, zachtroode, peervormige pareltjes.

Met opmerkzaamheid bekijkt Pedro de kleine dingen en zegt: „Waar heeft u die gevonden? Ik heb nog nooit van roode parels gehoord!"

„Ze zijn ook zeldzaam," antwoordt de oude Juan. „Maar ze zijn geen geheim, en in Perzië zijn ze tamelijk bekend. Je kent de oude overlevering van „de vrouwe van Candelaria"? 't Is bekend, dat dit wonderbeeld door de oude Guanche's werd aangebeden en omhangen met sieraden. Een van deze sieraden was een parelsnoer van rose parelen. Bij den geweldigen orkaan van 1828 sleurde een stortvloed het beeld met al zijn sieraden in zee. De oude Guanche's moeten deze roode parels in onze eilandengroep gevonden hebben en daarom heb ik al ja-

renlang scherp uitgekeken en deze kleine, kostbare dingetjes bij verschillende gelegenheden gevonden. Jammer, dat ze niet grooter zijn!" En de oude bekijkt zuchtend de zeldzame pareltjes.

Pedro kijkt nadenkend vóór zich en gedurende eenige oogenblikken heerscht er diepe rust in de visschershut.

De oude bergt zijn curiositeiten weer weg en beide mannen begeven zich naar 't huisvertrek.

Zelfs daarbinnen is het nu drukkend warm.

Juan opent de deur en ziet opmerkzaam naar lucht en horizon. Als hij binnenkomt, sluit hij het raam.

„Maar vader, wat doet u nu? Het is toch al zoo warm!" roept Pedro.

„Daar komt een zandstorm, Pedro. Heb je dien nooit bijgewoond?"

„Neen, nooit, maar ik heb er wel over hooren spreken," zegt Pedro, en richt het hoofd op en kijkt zijn pleegvader aan.

„Wacht dan maar, jongen. Ik hoop, dat hij niet lang zal aanhouden!"

Het is nu zoo drukkend in de hut, dat Pedro de fijne droppeltjes op het voorhoofd voelt parelen. Met verwondering ziet hij, dat zijn pleegvader de glimmende olielamp vult en deze op tafel zet. „Als het al te donker wordt, hebben we tenminste licht!" zegt de oude.

Daarbuiten begint de wind rondom de visschershut te gieren, en door de vensters van het raam ziet Pedro roode stofwolken voorbij wentelen. De omtrekken van de rotsen zijn vaag en van de zee zelf is niets te zien.

De warmte wordt onuitstaanbaar, zoodat Pedro zijn jas en vest uittrekt en zoo lui als hij kan in den rieten stoel hangt.

De hevige wind doet het huisje trillen op zijn zwakke grondvesten en de jonge man kijkt bezorgd den oude aan.

„Zoo erg zal het wel niet worden, Pedro. Het is niet de eerste keer, dat mijn huisje zoo'n geweld weerstaat. Laat mij zien.... ja, het is toch al meer dan dertig jaar geleden, dat wij den laatsten bloedregen hadden; je was nog niet geboren."

„Daar heb ik van gehoord," roept Pedro uit.

„Als zoo'n storm voorbijtrekt, volgt er altijd een slagregen, rood van het roode stof, waarom de oude Teneriffers van een bloedregen spreken," vervolgt Juan.

De lucht in de hut is drukkend geworden en de roode stofdeeltjes dringen door vensterspleten en zolder. Het is haast onhoudbaar en beide personen zwijgen en luisteren naar het gieren van den stofstormwind.

Zoo gaan een paar uren voorbij en alhoewel het niet geheel duister is, heerscht er toch schemer in de hut. Amechtig zitten Juan en Pedro neer. Het is doodsbenauwd. Zitten is ook niet langer uit te houden en Pedro legt een paar geitevellen op den aarden vloer, trekt zijn schoenen uit, stroopt de hemdsmouwen op en gaat ruggelings op de vellen liggen. Dit helpt voor een poosje, maar niet lang. Het fijne stof prikkelt de slijmvliezen van zijn neus en keer op keer klinkt zijn krachtig niezen. Het is of zijn verschroeide borst kraakt. Hij staat op en laaft zich aan het koele water uit de poreuze kruik en geeft ook Juan zijn deel. De oude visscher zit doodstil in zijn stoel en luistert naar 't gieren van den wind.

Zoo gaan in schier ademlooze benauwdheid weer eenige uren voorbij. Lust in eten bezitten geen van beiden. Het is drinken en niets dan drinken en.. wachten.

Als de avond daalt, steekt Juan het lampje aan. On-

vermoeid wentelen daarbuiten de stofbergen om en om en in de hut zijn vloer, tafel en stoelen, kast, klok en venstergordijn bedekt met een laag fijn, rood poeder. Het is om te stikken!

Juist als een langgerekt gieren van den wind ophoudt, klikken op het dak en tegen de vensterruiten een paar dikke droppels. Pedro drukt den neus tegen een vensterruit en ziet een bloedspoor zich een wegje nederwaarts banen langs het glas. Het geklik wordt luider en menigvuldiger en gaat over in een heerlijken stortregen.

Juan opent de deur en hoewel striemende regenstralen naar binnen slaan, vult een koeltegolf het vertrek. Als hij de deur sluit schuift hij het raam open. Daarbuiten slaan de regenvlagen op de gladde rotsen. Maar het stof is voorbij.

Zoo goed en zoo kwaad als dit bij het licht van een olielamp gaat, reinigen vader en zoon het vertrek van het overvloedige stof en met verrukking luisteren zij naar den slagregen daarbuiten, die aan het visschershuisje een bekoorlijk gevoel van veiligheid verleent.

„Al dat stof komt zeker over zee uit de Sahara!" voegt Pedro zijn pleegvader vragend toe.

De oude visscher schudt het hoofd.

„Zou de storm ook over Santa Cruz gegaan zijn?" vraagt hem Pedro.

„Vermoedelijk wel, Pedro."

„Dan zal de professor het ook benauwd gehad hebben. Ik hoop maar, dat de regen morgenochtend opgehouden heeft, want de professor zal dan zeker terug keeren."

De regen valt echter zoo in stralen neer, dat het moeilijk is een geregeld gesprek te voeren. Zwijgend beginnen beide mannen dan ook aan hun avondmaal.

Het is tien uur. Gestadig blijft het doorregenen en het gebulder van het neerstortende water in de barranco dringt tot in het huisje door.

Plotseling richt Pedro het hoofd luisterend op.

„Het is of ik een schot hoorde vallen, vader!"

De oude is opmerkzaam en beiden luisteren.

„Daar hoor ik het weer!" schreeuwt Pedro en springt op. Juan bukt zich naar den hoek van het vertrek en zet de lantaarn op tafel.

„Er is iemand buiten in nood, vader!" voegt hij den ouden man toe, die bezig is de lantaarn aan te steken."

„Dat denk ik ook. Haal de regenjassen, we zullen gaan zien!"

Het is aardedonker buiten. De mannen laten de lamp in de hut branden en begeven zich in den zondvloed naar buiten. De stortregen slaat hun de oogen schier blind, maar vastberaden gaat Juan met de brandende lantaarn vóór en Pedro volgt. Op eenigen afstand van de hut houden zij stand. Pedro blaast op den gekromden wijsvinger en een snerpend gefluit klinkt boven het geweld van den regenval en het gedonder van de barranco uit.

Beide mannen luisteren.

Daar valt weer een schot, wel zwak, maar toch waarneembaar. Juan keert zich om en schreeuwt Pedro toe:

„'t Is bij de barranco!"

De stoere mannen begeven zich in de richting van het rotsige rivierbed. Het gaat langzaam en voorzichtig, maar Juan kent den weg goed. Nadat zij een honderd passen hebben afgelegd staat Pedro stil en geeft opnieuw een signaal in de duisternis. Hij luistert.

Daar valt weer een schot, nu van dichtbij.

De regen slaat in vlagen om hen neer. Juan spoedt

zich, zoo vlug zijn oude beenen hem kunnen voorthelpen, in de richting, waaruit het schot klonk.

„Hallo! hallo!" schreeuwt Pedro. „Wie heeft daar geschoten?"

De twee mannen blijven staan en luisteren aandachtig. Daar beneden hooren zij in de zwarte duisternis het gedonder van den neerstortenden waterval in de barranco. Maar geen menschelijk geluid is waar te nemen.

Pedro laat nu opnieuw zijn snerpend gefluit klinken en met spanning luisteren zij naar een antwoord.

Daar klinkt van vlak nabij een schot.

De beide mannen zijn aan den rand van de barranco van Guimar. Reusachtige blokken basalt bewaren hier hun evenwicht. Als Juan bij een dier groote, meterhooge zwarte rotsen is aangekomen, wenkt hij Pedro en behoedzaam sluipen zij langs de reuzenbrokken. Aan den anderen kant ligt een kleine schuiling voor den neerslaanden regen. Zij halen even adem.

Juan houdt de lantaarn zoo ver mogelijk voor zich en opnieuw schreeuwt Pedro: „hallo! hallo!"

Plotseling valt het lantarenlicht op een lange, zwarte, glimmendnatte menschengestalte.

„Help ons in Godsnaam!" klinkt het.

Pedro springt vooruit en grijpt den langen man bij den arm.

„Met hoevelen zijt ge?" schreeuwt hij.

De natte reus treedt op hem toe, vat zijn arm en zegt hijgend: „spoedig, spoedig!"

Juan volgt, en bij het licht van de lantaren ontdekken ze twee gedaanten, tegen een rotsblok gedoken. Bij hun nadering rijzen beiden op. Het water stroomt langs hun kleederen. Een van de twee is een dame.

Pedro treedt naar voren en schreeuwt:

„Indien mogelijk, volgt ons!"

De dame wil hem tegemoet komen, maar zij hinkt.

„Ik geloof, dat ik mijn voet verzwikt heb!" komt er uit. De tweede gedaante treedt nu ook vooruit. Bij het licht van de lantaren schijnt deze man, want het is een man, een jammerlijke verschijning. Hij is druipnat en zijn kaken klapperen.

„Ik zal u moeten dragen!" roept Pedro de dame toe en de daad bij het woord voegende neemt hij het doornatte meisje in de armen en gaat voorzichtig voorwaarts, achter Juan aan en de twee andere mannen volgen.

Er wordt niet gesproken.

De weg naar het visschershuis gaat naar beneden en spoedig is het einddoel bereikt. Het huisvertrek bergt vijf personen. Juan plaatst de brandende lantaren op het hoekkastje, zoodat het vertrek tamelijk verlicht is.

Pedro heeft het meisje in een der gemakkelijke stoelen geplaatst en hij vertoont geen spoor van vermoeienis, want onmiddellijk gaat hij naar het hoekkastje, haalt de kruik met den witten Canarischen wijn te voorschijn en schenkt een kroes ten boorde vol.

„Mejuffrouw, drink dit, alstublieft. 't Is in het belang van uw gezondheid!" En hoffelijk biedt hij den kroes wijn de vreemdelinge aan. Zij drinkt met gretige teugen den verkwikkenden wijn en probeert lachend te bedanken. Maar dat lachje is maar flauw.

Ook de anderen nemen een hartige teug.

„En nu is de grootste moeilijkheid het vervangen van de doornatte kleederen," denkt Pedro.

De lange man, de vader van het meisje, keert zich vol zorg tot zijn dochter.

Het is beslist noodzakelijk, dat je je natte kleederen verwisselt," zegt hij.

Juan hoort dit. De oude man stelt voor, dat het meisje zich naar de museumkamer begeeft en zich zelf maar moet helpen. Vrouwenkleederen bezit hij niet, maar als de dame zich wil behelpen met lakens en dekens, dan is zij zeker geholpen. De oude visscher talmt niet, plaatst de brandende lantaarn in het zijvertrek en brengt dekens en lakens. Het meisje steunt op zijn arm en hinkt naar haar schuilplaats toe.

Het geeft veel moeite om zoo goed en zoo kwaad als het kan, de beide mannelijke vreemdelingen te helpen, doch ten laatste is ook dit gelukt. De lange verschijning ligt in een oude jas van Pedro tusschen geitenvellen en schijnt ongedeerd. De jonge man, wiens kaken niet meer klapperen, ziet er echter erbarmelijk uit. Zijn weelderige haardos is één verwarde massa en zooals hij daar zit, de bovenste helft in een oude deken gehuld en een paar lange, magere, naakte beenen daaronder vooruitgestoken, heeft hij wel iets weg van een voorwereldlijken grotbewoner, van een man uit het steenen tijdperk, alhoewel niet zoo forsch.

En inmiddels blijft de regen dak en vensters geeselen.

Juan en Pedro spreken zacht, want de man op den vloer en de haarmassa in den stoel schijnen te slapen.

„Het is onmogelijk, Pedro! Zie van het plan maar af! Geen dokter uit Santa Cruz zal door dit hondeweer hierheen komen, al zou je het wagen die tocht te doen!" raadt pleegvader aan.

„Maar vader, die dame heeft haar voet verstuikt, en ze moet geholpen worden, wil het niet erger worden," voert Pedro aan.

„Ik zal aan de deur kloppen en vragen, of het niet beter is om den verstuikten voet te onderzoeken," zegt de visscher en hij voegt de daad bij het woord.

Van binnen klinkt het: „ja, u kunt wel binnenkomen!"

In den ouden leunstoel naast het parelenkastje zit het meisje, geheel in een bonte deken gehuld.

De oude man neemt de muts van het hoofd en treedt rustig een paar treden naar voren.

„Juffer, wij zijn ongerust over uw voet en het is onmogelijk om nu een dokter te laten komen. Als u het mij toestaat wensch ik uw gekneusden voet te zien."

Het meisje steekt van onder uit haar deken een klein, naakt voetje naar voren. Oude Juan bukt zich en betast zoo voorzichtig als een moeder dit zou doen, den verstuikten voet. Deze is dik opgezwollen.

„Uw voet is erg gezwollen, juffer. Ik zal u een emmer water halen en dan moet u er koude omslagen op leggen. Zoodra het weder opklaart zal Pedro naar Santa Cruz gaan om een dokter te halen."

„Wie is Pedro?" vraagt de lieve patient.

„Mijn pleegzoon, juffer."

„Die sterke man, die mij gedragen heeft?" vraagt het meisje.

„Dezelfde, juffer. Maar ik zal eerst maar het water halen." Dit is evenwel niet noodig, want Pedro had alreeds een emmer in de deuropening geplaatst en werpt eenige lappen linnen naar binnen.

Oude Juan schuift een stoel aan, plaatst den bezeerden voet voorzichtig hier op en omwindt hem met de vochtige zwachtels.

„Probeert wat te slapen, juffer. De heeren slapen ook. Morgenochtend zal het weer wel bedaard zijn."

Het meisje knikt hem vriendelijk toe en sluit de oogen. Ook Pedro en zijn pleegvader begeven zich ter ruste en daarbuiten klikken nog steeds groote regendroppels tegen de glazen.

Het daglicht is nauwelijks doorgebroken of Pedro staat op en begeeft zich naar buiten. Wel regent het nog aanhoudend, een regen vol roode stofdeelen, maar dit belet den jongen man niet zich naar Guimar te spoeden en een uurtje later terug te zijn met een mandje vol ontbijtbenoodigdheden. Met opgestroopte hemdsmouwen hanteert hij nu de koekepan en kookt eieren.

En wie een poosje later door de schoongeregende ruiten naar binnen gegluurd had, zou rondom de eenvoudige tafel een allerzonderlingst gekleed gezelschap ontdekt hebben. De vreemdelingen, die zoo liefdevol in de eenvoudige woning van Juan zijn opgenomen, hebben zich voorgesteld. De lange man, in een oud visschersbuis van Juan gedoken, is . . . . . . Prof. Clark van Boston, de Amerikaansche Ornitholoog, wiens naam Prof. Van Doorn eenige ongerustheid had ingeboezemd. De dame in de bonte deken is zijn eenige dochter, Miss Helen, en de man met den verwilderden haardos, welke nu echter zorgvuldig, door een paadje in tweeën gescheiden, tegen 's mans bekkeneel is gepleisterd, is Dr. Dan Deen, doctor in de natuur- en scheikunde, assistent en secretaris van den Amerikaanschen vogelkenner.

Prof. Clark is, zooals we reeds gezien hebben, een buitengewoon lange, schrale man. Voortdurend staat hij met zijn bril op vijandelijken voet, omdat hij aan den bril wijt, wat de oogen mankeeren. Hij spreekt langzaam, maar gemakkelijk en duidelijk.

Helen, zijn eenige dochter, is een zuivere vertegenwoordigster van het Friesche ras. Lichtgoudblond zijn haar haren en blanker huidskleur zal ter wereld moeilijk te vinden zijn. Voeg daarbij een paar donkere blauwe oogen en deze drie tezamen zijn wel in staat om de bewondering te wekken van Dr. Dan Deen, die, toen hij zich aan Pedro voorstelde en het daarbij noodzakelijk achtte om zijn titel: doctor in de natuur- en scheikunde, ook te vermelden, met de linkerhand liefkoozend en voorzichtig over zijn opperste weelde streek, om daarna met de rechterhand zorgvuldig het beloop van het paadje te betasten, dat die haarweelde zorgvuldig in tweeën scheidde. Pedro heeft iets spottends in zijn zwarte kijkers, als hij natuur- en scheikunde hoort, en de werkelijke natuur- en scheikunde van Dr. Dan ziet. Maar van nature is hij te hoffelijk, om een andere uiting te geven aan zijn afkeer van verwijfdheid.

Na het morgenmaal stelt Pedro voor, dat de gasten zich zullen terugtrekken in de museumkamer, opdat de natte kleederen in het huisvertrek kunnen drogen.

Helen steunt op haar vaders arm, als de drie Amerikanen met dit voorstel genoegen nemen en op Pedro's gelaat komt een zorgelijken trek als hij ziet hoe het meisje zich inspant om te kunnen loopen.

Daarbuiten regent het nog maar altijd door en de atmosfeer in het huisvertrek is niet aangenaam, want de drogende kleedingstukken voor het vuur wasemen een warmen, vochtigen damp uit. Af en toe werpt de jonge man de buitendeur open en dan komt er een verfrisschende koelte naar binnen.

Oude Juan is druk in de weer om het huisvertrek wat geriefelijker te maken.

Plotseling richt Pedro zich op en fluistert tot zijn pleegvader: „U vertelt dien professor niets van den blauwen kuifvink, hoor!"

Juan schudt ontkennend met het hoofd.

In het nevenvertrek heeft Prof. Clark al driemaal zijn brilleglazen gereinigd en hangt voortdurend met den neus op de vogelverzameling. Hij is, hoewel kalm van natuur, nu min of meer geagiteerd en wenkt zijn secretaris, die van zijn stoel naast Helen opstaat, en, schijnbaar met tegenzin, luistert naar zijn geleerden meester.

„Dit is een prachtige verzameling, Deen!" zegt de professor en wijst op de rij opgezette vinken van Teneriffe. „Maar de blauwe kuifvink ontbreekt hier ook."

„Die zal ook wel niet bestaan, professor!" is Dr. Dan Deen's geleerde opmerking.

„Zoo, denk je dat. Maar ik geloof, dat hij wel bestaat. Er zijn beschrijvingen van en ik zal den ouden man eens polsen." En hij voegt de daad bij het woord, laat Deen bij de vogelverzameling staan en opent de deur, die tot het huisvertrek toegang verleent.

„Meester Juan, ik heb je prachtige vogelverzameling bewonderd, maar er ontbreekt een kostbaar exemplaar, de blauwe kuifvink. Heb je er ooit een gezien?"

„Nooit heb ik een exemplaar machtig kunnen worden, professor," is het slimme, ontwijkende antwoord van Juan, wien het tegen de borst stuit om 'n onwaarheid te zeggen.

De professor schijnt gelukkig het verschil tusschen „zien" en „machtig worden" niet op te merken.

„Maar bestaan doet hij!" zegt Prof. Clark.

„Men zou daar echter aan gaan twijfelen, als men alle moeiten ziet, die de geleerden zich hebben getroost

om er één machtig te worden, professor. Ze kregen steeds nul op het request!" is Pedro's antwoord.

„Toch bestaat hij," houdt Prof. Clark koppig vol. „En ik heb er duizend dollar voor over om er één te krijgen. Maar, meester Juan, als je ooit je verzameling wenscht te verkoopen, dan vind je in mij den man, die er een goed bod op zal doen!"

„Ik zal ze nooit verkoopen, professor. Ze is het erfstuk voor mijn pleegzoon," komt er zacht uit.

De professor begeeft zich weer naar zijn dochter. Hij sluit de deur achter zich toe en wenkt zijn secretaris.

„Meer dan ooit ben ik tot de overtuiging gekomen, dat hij bestaat, Deen," voegt hij dezen toe. „Die slimme oude daarbinnen gaf mij een ontwijkend antwoord. En 'k zou ook graag willen weten, wat die professor van dien jongen man hier op Teneriffe uitvoert."

Hij zwijgt verder en vervolgt zijn onderzoek van alle merkwaardige dingen, die hier aanwezig zijn.

De aanhoudende regen verliest allengs zijn kracht en is overgegaan in een stadig gedrup. De mannenkleederen zijn nu droog en Prof. Clark en zijn secretaris vertoonen zich weer als gewone menschen. Oude Juan heeft Helen uitgenoodigd om het huisvertrek in bezit te nemen. Terwijl zij haar kleederen kan verzorgen, zullen de mannen in de museumkamer den tijd doorbrengen. Pedro is naar buiten gegaan om te zien, of er nog niemand uit het nonnenklooster aankomt, want toen hij in den vroegen morgen zijn ontbijtartikelen in Guimar had gekocht, had hij tevens den winkelier verzocht een boodschap naar het nonnenklooster te zenden om hulp in het visschershuisje te brengen.

Hij besluit om een eindweegs het pad naar Guimar

in te slaan en ontmoet niet lang daarna een bejaarde non, die moeizaam haar weg tusschen de basaltklompen tracht te vinden. Honderden kleine bergstroompjes spoeden zich kronkelend om rots en struiken naar zee en de rotsblokken zijn glad en gevaarlijk.

Beleefd groet hij de vrome zuster en helpt haar hoffelijk over allerlei moeilijkheden in het pad. Tenslotte komen beiden aan het huisje en de non begeeft zich naar binnen. Pedro schuift het raam in de museumkamer open en stapt door de opening naar binnen.

Voor Helen is de hulp van de zuster een groote uitkomst, want het ophangen en verschuiven van haar kleederen gaat met haar verstuikten voet maar moeilijk.

De mensch heeft vijf zintuigen, tenminste de mannelijke mensch. Algemeen is men het er over eens, dat vrouwen en meisjes zes zintuigen hebben. Helen had er zeker zes, want zij acht het niet noodig om de bejaarde non te vragen, wie haar gezonden heeft. De hulpbehoevende toestand van een jonge dame te midden van een gezelschap van vier mannen is nog hulpbehoevender en toch, hoe tactvol heeft de oude visscher ingegrepen, om haar toestand zoo draaglijk mogelijk te maken. En Pedro? Hij heeft begrepen, dat vrouwelijke hulp hier dubbel welkom zou wezen. Helen is dan ook in haar hart de beide Spanjaarden, den ouden en den jongen dankbaar.

Eenige uren later vertrekt de zuster van barmhartigheid, en daar de regen opgehouden heeft, kunnen ramen en deur nu open. De oude beschavingstoestand is weergekeerd. Helen zit met den gemasseerden voet op een stoel voor het raam. Professor en secretaris redekavelen over een natuur-historisch onderwerp. Juan rookt buiten zijn pijpje en Pedro?

Pedro is kok en is bezig visch te stoven.

„U zult u met het weinige, dat wij hebben, tevreden moeten stellen," zegt hij tot de professorsdochter.

Deze knikt lachend en zegt, dat zij nieuwsgierig is naar zijn kookkunst. De secretaris licht den haarbol op en kijkt Helen verbaasd aan: „Hoe is het mogelijk, dat de dochter van een rijken, beroemden Amerikaanschen professor op zoo'n gemeenzamen voet kan verkeeren met den pleegzoon van een visscher?"

Welvoegelijkshalve hebben noch Juan, noch Pedro den professor gevraagd, hoe het kwam, dat zij door den storm op zoo'n afgelegen plaats werden overvallen.

Het zesde zintuig geeft Pedro de oplossing. Het gezelschap had de beroemde vallei de la Orotava, door Humboldt vermeld, bewonderd, en had besloten, daar het nog zoo vroeg was, langs de bergpaden naar Guimar te gaan. Maar in den stofstorm waren zij het pad kwijt geraakt en toen het daarna zoo geweldig begon te regenen hadden zij schuiling gezocht achter de zware basaltrotsen. De professor, die zijn vogelgeweer medegenomen had, loste de noodschoten, waarvan het gevolg zoo gunstig voor hen was geweest.

Terwijl de vijf leden van het gezelschap het eenvoudige middagmaal nuttigen, gaat plotseling de deur open, en in de opening vertoont zich Prof. Van Doorn, die bij het zien van de vreemdelingen een oogenblik stilstaat, maar dan binnentreedt en den hoed in een hoek werpt.

De Amerikaan met zijn secretaris, Juan en Pedro zijn opgestaan.

„Prof. Van Doorn uit Leiden!" zoo stelt Pedro zijn meester aan de vreemdelingen voor. „Professor Clark uit Boston, Mejuffrouw Clark en Dr. Deen."

„Zeer aangenaam kennis te maken," zegt Dr. Van Doorn.

Pedro kijkt den Hollandschen geleerde opmerkzaam aan, en weer tintelt dat spottende lichtje in zijn oogen, alsof hij aan die zeer aangename kennismaking twijfelt. De haarbos schudt weer met ontsteltenis: „Wat vreemde manieren op Teneriffe! Een professor, die een ouden visscher hartelijk de hand schudt!"

Professor Van Doorn verzoekt de etenden toch alsjeblieft door te gaan. Hijzelf heeft al gegeten in Santa Cruz en is daarna direkt naar Guimar gekomen.

„Wat 'n weer, wat 'n weer!" roept hij uit. „Maar, ik heb mijn tijd nuttig gebruikt!"

„Wat hebt u in zoo'n noodweer kunnen doen?" informeert de Amerikaansche collega.

„Waarde professor Clark," zegt Van Doorn met collegiale deftigheid, „ik heb eenige monsters verzameld van het roode stof en heb ze mikroskopisch onderzocht."

De scheiding in de natuur licht het zware hoofd met waardigheid op en vraagt, met welke redenen Dr. Van Doorn zulks heeft gedaan.

„Maar beste Dr. Deen, u weet toch dat het een twistappel onder geleerden is of deze stofstormen al of niet uit de Sahara komen," roept Van Doorn.

„Natuurlijk komen ze uit de Sahara!" zegt Dr. Dan Deen, en hij drukt overtuigend op „natuurlijk".

„Wel, dat is glad zoo natuurlijk niet," bestrijdt Van Doorn. „De Rus Yermoff onderzocht het stof bij den stofstorm in Rusland en kwam tot de overtuiging, dat het afkomstig was uit Oost-Afrika. Darwin zegt: „uit de Sahara", maar hij heeft vergeten het bewijs te leveren. Ehrenberg, die tientallen monsters mikroskopisch

onderzocht, vond zeven en zestig verschillende grondstoffen in het stof, waarvan niet één uitsluitend tot Afrika behoort, terwijl er wel elementen bij waren, die alleen, uitsluitend, in Zuid-Amerika voorkomen. Hoewel Hellmans en Meinhardus in hun uitgebreid nauwkeurig onderzoek tot de overtuiging kwamen, dat het roode stof van den bloedregen in 1901 in Duitschland en Italië afkomstig was uit Noord-Afrika, is het toch lang niet zeker, dat deze stormen altijd uit de Sahara komen. Het stof trekt voort in de bovenste luchtlagen en kan dus net zoo goed zijn weg over den Atlantischen Oceaan genomen hebben in tegenovergestelde richting met den wind in de onderste luchtlagen. Voor mij is de windrichting geen bewijs!"

„Nimmer ben ik op de gedachte gekomen een mikroskopisch onderzoek in te stellen," voert Prof. Clark bescheiden aan, „maar toch ben ik nieuwsgierig te weten, wat de uitslag van uw experiment is."

„Hoofdzakelijk kwarts, klei, kalk en dolomiet. Ook wat magnesium, professor. Indien u een schets van mijn onderzoek wilt hebben, met genoegen, dan zal ik het straks voor u overschrijven!" antwoordt Van Doorn vol bereidwilligheid.

Hiermee neemt het geleerde gesprek een einde.

Prof. Van Doorn is met zijn auto in Guimar en stelt voor de vreemdelingen naar Santa Cruz te brengen.

Prof. Clark kijkt zijn dochter aan.

Lachend antwoordt deze, dat zij wel bij den ouden visscher zal moeten blijven, want de verstuikte voet maakt loopen niet mogelijk.

Doch Pedro verzekert, dat zoo'n lichte last gemakkelijk tusschen twee mannen naar Guimar gedragen kan

worden en legt Helen uit, hoe dat kan geschieden. Zijn voorstel draagt aller goedkeuring weg en hij zoekt dadelijk twee stevige bamboestokken uit, die hij ter weerszijden aan den rieten stoel bevestigt. Als Dr. Deen de voorste drager wil zijn, dan zal hij de achterste drager wezen, die, bij het schuins omhoog gaan, de zonderlinge brancard omhoog moet tillen.

Dr. Deen ziet eenige minuten later met leedwezen, hoe Pedro het meisje in zijn sterke armen neemt, haar naar buiten draagt en in den draagstoel zet. Dit is nog tot daar aan toe, maar dat Helen onder deze verplaatsing nog kan lachen, is hem een raadsel.

Prof. Clark wenscht den ouden visscher een rijke vergoeding te schenken voor alle lasten en moeiten die hij, zijn dochter en zijn secretaris hem hebben veroorzaakt, maar Juan weigert beleefd, maar beslist.

Hartelijk nemen vader en dochter afscheid van den ouden man en de secretaris vergeet waarlijk ook welk een afstand er ligt tusschen een doctor en een visscher en drukt met een hem ongekende hartelijkheid Juan de hand. Zoo gaat het gezelschap naar Guimar. Professor Clark met Prof. Van Doorn voorop, dan de beide dragers met den draagstoel. Juan staat voor zijn huisje en oogt de vertrekkenden na.

Het is een vermaak om de twee geleerde heeren gade te slaan. De Amerikaan verliest zelfs zijn waardigheid niet als hij over tamelijk groote basaltblokken moet stappen, terwijl Van Doorn één levendigheid en al is. De heeren disputeeren zeker over een belangrijk stuk wetenschap, want plotseling staan beiden stil, keeren zich naar elkaar toe, praten, en wandelen daarna weer verder, totdat hetzelfde spelletje zich weer herhaalt.

Helen slaat met vroolijke belangstelling dit afwisselijde tooneel gade.

Vóór haar verdient de haarbol zijn brood in het zweet zijns aanschijns. Dr. Deen heeft nog geen tien minuten zijn lieven last getorst, of hij zet een oogenblik den draagstoel neer. Pedro moet hem natuurlijk volgen. De assistent neemt den breedgeranden hoed af, niet uit beleefdheid voor de blonde Amerikaansche, maar omdat de warmte hem al te groot is en hij behoefte heeft om, uiterst voorzichtig, zich voorhoofd en hals met zijn geparfumeerden zakdoek te betten. Met bezorgdheid bekijkt hij beide handen van binnen. Ze zijn rood geworden van het dragen.

„Wel, doctor, u heeft niet geweten welk zwaar vrachtje u moest dragen, hè!" plaagt Helen hem.

„O neen, volstrekt niet! Dat is het minste. Maar de warmte, juffrouw Helen!" komt er hijgend uit.

„En u bent met zijn tweeën, Dr. Deen!" roept Helen. „Gisteren droeg Pedro mij wel alleen." En met keert de plaagster zich om en vraagt den bescheiden Spanjaard: „Was u dan niet verschrikkelijk moe?"

Goelijk antwoordt Pedro: „maar toen waren er geen stoel en bamboestokken bij om te dragen, Miss Helen."

De Spanjaard voelt wel eenig mededoogen met den armen Amerikaan.

Plagend vervolgt de jonge dame: „dus de kracht zit niet, zóoals bij Simson, in de haren?"

„Het is de warmte," zucht Dr. Dan en grijpt, met eenige wanhoop, de beide bamboestokken weer aan.

Gelukkig wordt de weg beter als het drietal het eigenlijke pad naar Guimar betreedt.

De beide geleerden loopen ver vooruit.

Eenmaal moet Dr. Deen nog eventjes rusten. Hij omwindt één stok met zijn zakdoek en den anderen met een slip van zijn jas en vindt zoo eenige verzachting voor de gloeihitte, die hij in het binnenste van zijn handen voelt branden.

Als zij aan het schuurtje komen, heeft Dr. Van Doorn de auto al op den weg gebracht.

Pedro draagt Helen uit haar stoel in de auto. Hij benijdt wel eenigszins Dr. Dan, die naast haar in de auto gaat zitten. Dr. Clark zit naast zijn collega.

„Pedro, over een uurtje kom ik je halen. Maak terwijl alles in orde!" roept Van Doorn.

Prof. Clark waagt geen tweede poging om een belooning te geven, maar drukt den jongen man hartelijk de hand en bedankt hem ernstig voor zijn groote hulp. Ook Helen steekt de hand uit, die Pedro eerbiedig aanvat. Uit haar groote blauwe oogen straalt innige dankbaarheid en zachtjes zegt zij tegen haar jongen redder: „ik zal u niet vergeten, Pedro, en hoop u spoedig weer te zien".

Dr. Dan knikt alleen en bekijkt zijn handen.

De auto spoedt voort naar Santa Cruz.

Pedro oogt haar na en houdt van binnen een alleenspraak: „Zoo'n miserabele haarbos! Niets anders dan een broeiplaats van muskieten! En doctor in de natuur- en scheikunde! Natuurlijk een zoontje van een rijken vader! Wat keek Miss Helen mij vriendelijk aan! En zoo'n kerel zit nu naast haar!"

Hij schudt echter alle benauwde gedachten uit het hoofd en slaat den terugweg naar zijn pleegvader in.

„De professor komt mij straks oppikken, vader. Het zal wel eenige weken duren voor u mij terug ziet. Kan ik u nog met iets helpen?"

„Neen jongen. Maar kom nog een oogenblik binnen", is Juan's uitnoodiging.

Als ze zitten zegt de visscher:

„Die lange professor is lang niet gek. Hij gelooft stellig en zeker aan den vink en laat het zich niet uit het hoofd praten. Maar van mij weet hij niets!"

En hij vervolgt:

„Scheelt er iets aan Pedro, je bent zoo stil!"

„Neen vader, mij scheelt niets. Hoe vindt u dien Dr. Deen? Je moet maar geld hebben, dan kun je studeeren!"

„Misschien word jij ook nog eens zoo gelukkig, jongen. Weet je, dat ik er aan gedacht heb om mijn geheele verzameling te verkoopen. Die Amerikaansche professor zal ze wel willen hebben."

„Neen, vader. Ik begrijp uw bedoeling, maar dat wensch ik niet", zegt Pedro.

„Zoo lang zal ik wel niet meer leven, jongen, en jij erft alles. Misschien is er wel genoeg om te beginnen en wil Dr. Van Doorn je verder helpen!" is de opmerking van den visscher.

„Dat nooit," komt er trotsch bij Pedro uit. „Dan liever gids blijven, mijn leven lang!"

Oude Juan is hartelijker dan ooit, als Pedro afscheid van hem neemt. Hij weet niet, hoe het komt, maar het valt hem zwaar, dat Pedro vertrekt. Hij blijft hem nakijken, en als de zoon op den rand van den hoogen weg naar Guimar is gekomen en zich daar omkeert en zijn pleegvader toewuift met den hoed, en als Pedro dan verdwijnt, dan keert de oude zich met een zucht om en stapt vermoeid naar binnen.

Een uur later laadt Pedro tent, geweren en kisten in de auto en vergezelt Dr. Van Doorn naar Santa Cruz.

VIERDE HOOFDSTUK.

**Dr. Dan Deen is in een slecht humeur.
Een afgeluisterd gesprek. „Al 's levens geluk voor u!"
De eerlijkheid van den Amerikaanschen professor.**

Het Pino de Oro Hotel in Santa Cruz is bekend bij alle reizigers, die van plan zijn meer dan een vluchtig bezoek te brengen aan de „Gelukkige Eilanden". In den tuin verheft zich trotsch en prachtig een heerlijke Draceana Draco of drakenboom, door alle vreemdelingen met bewonderende nieuwsgierigheid gadegeslagen. De geleerden zijn het hier bij uitzondering met elkaar eens, dat deze boomensoort van het Afrikaansch vasteland afkomstig is. Men vindt ze op de Canarische eilanden, op Madera en op de Kaap Verdische eilanden, doch op Madera en op de laatstgenoemde eilandengroep zijn ze aan het uitsterven. Men moet hieruit niet afleiden, dat deze boomen zoo bijzonder talrijk zijn in den Canarischen Archipel. Rondom Guimar verheffen zich enkele prachtexemplaren en voorts treft men er aan op eenzame berghellingen en aan den rand van diepe barranco's.

Beroemd is de oude drakenboom van Orotava, die in 1867 door een orkaan werd geveld. De ouderdom van dezen gevallen reus werd door sommigen geschat op 6000 jaren, maar dit getal zal zeker wel overdreven

zijn. In een kroniek van 1402 na Chr. stond deze boom al vermeld als eeuwen oud. De gevallen oude was 25 M. hoog en had een omtrek van 12 M.

Die in den tuin van het Pino de Oro Hotel is nog een jong exemplaar, niet ouder dan tweehonderd jaren. De lange, puntige bladeren groeien dicht aaneen, zoodat de boom in den warmen middag een donkere schaduw rondom zijn voet werpt, en het is goed daar dan te vertoeven.

De eigenaar van het hotel heeft in zijn tuin schaduwrijke prieeltjes gebouwd, waar de lichtverblinde reizigers hun oogen tot rust kunnen brengen. In elk prieel hangt in het midden van de zoldering een aarden schaal vol varens. Over de daken van deze lustoordjes spreidt zich een onuitputtelijke rijkdom van kleurrijke bloesems en de omringende reine lucht draagt het aroma, dat zij uitademen.

Maar hoe opwekkend ook de balsamieke atmosfeer van de eilanden moge zijn, de zon straalt met zoo'n oogverblindenden luister en de zonnewarmte is zoo groot, dat elke reiziger zich met innig genoegen neervlijt in de halve duisternis van zoo'n koel rustplekje, waar hij zich ongestoord kan overgeven aan den loop van zijn gedachten en droomen.

Helen is vroeg opgestaan en begeeft zich uit haar kamer, die gelijkvloers is met den tuin, naar buiten. De hond van den hotelhouder is al goede maatjes met haar. Daar zij met haar voet voorzichtig moet wezen, doet zij slechts weinige stapjes en zoekt een heerlijk zitje op de rustbank. Onmiddellijk zit de hond naast haar en luistert oplettend naar de vriendelijke woordjes, die uit haar lieven mond parelen.

In het hotel is het nog stil. Alleen uit een verwijderd deel komen zwakke klanken van neergeworpen vorken en lepels. De bedienden zijn daar zeker bezig aan de toebereidselen voor het middagmaal.

Van de andere zijde van het groote gebouw kraken voetstappen over het met gruis bedekte pad.

Pedro doet zijn morgenwandelingetje en voelt zich verrast, als hij het bekoorlijk tooneeltje op de tuinbank gadeslaat. Hij ontbloot het hoofd en met vroolijke stem biedt hij het meisje zijn morgengroet. Hij spreekt Spaansch en in dezelfde taal klinkt hem terug: „Ook goeden morgen, mijnheer Pedro."

De jonge man begrijpt echter, dat het de Amerikaansche toch gemakkelijker zal vallen, als hij Engelsch spreekt, en daarom bedient hij zich van deze taal als hij met belangsteling informeert hoe het met den verstuikten voet gaat.

„O, die geneest snel. Over een paar dagen hoop ik weer gewoon te kunnen loopen. Maar vertel u me toch eens, waar u geleerd hebt zoo vloeiend Engelsch te spreken?" vraagt Helen.

En nu vertelt de gids van zijn opleiding, en als hij met bescheidenheid meedeelt, dat hij ook geslaagd is voor het toelatingsexamen voor de Madridsche Universiteit, roept Helen:

„Maar waarom studeert u niet verder?"

Pedro zinspeelt op het gemis aan „aardsch slijk".

Helen is ernstig geworden. Die jonge, slanke gids, die daar zoo beschaafd en hoffelijk tegen haar spreekt, is haar redder en ook van haar vader en Dr. Deen. Haar vader is rijk. Zij denkt op dit oogenblik, dat het haar vaders plicht is den intelligenten jongen man voort te helpen. Maar gisteren heeft zij den trots van den Spanjaard gezien, die elke belooning beslist weigerde. Zij is er zeker van, dat hij opnieuw elke geldelijke tegemoetkoming van haar vaders zijde van de hand zal wijzen. Maar Prof. Van Doorn!

„Wil Prof. Van Doorn u niet helpen?" vraagt zij zacht.

„O zeker, mej. Helen. Maar ik kan dat niet aannemen. Ik weet immers niet, wat mij wacht, en of ik in de toekomst wel terug kan geven, wat ik nu zou leenen. Men kan ziek en hulpbehoevend worden, en wat dan?.... Ik heb besloten gids te blijven. Ook dan kan men gelukkig zijn."

„O, wat is u trotsch, mijnheer Pedro. De kans dat u hulpbehoevend zal worden is zóó klein, dat u met een gerust geweten hulp mag aannemen. Later vereffent u weer de schuld. Wat zou ik er graag met vader over willen spreken; wij hebben toch ons leven aan u te danken!"

En uit de blauwe oogen straalt innige dankbaarheid.

„U overdrijft, Miss Helen. Wat mijn pleegvader en ik voor u en de uwen deden was menschenplicht en mocht geen andere belooning vergen dan een handdruk. Misschien vind ik later de middelen om verder te studeeren, en zoo niet, dan zal ik probeeren mij in mijn eenvoudig lot te schikken."

Helen streelt in gedachten den hond naast haar. Zij kijkt peinzend vóór zich en antwoordt niet als Pedro zwijgt.

Op de veranda verschijnt Dr. Dan, keurig gekapt. Een trek van misnoegen komt er op zijn gelaat, als hij de beide jonge menschen in elkaars nabijheid ziet. Hoe

is 't toch mogelijk, dat de dochter van den rijken en beroemden prof. Clark zich zoo kan encanailleeren! Al hebben die oude visscher en zijn pleegzoon zich verdienstelijk gedragen, de professor heeft hen toch willen beloonen! Bespottelijk, die hoogmoed van zulke bedelaars!

Hij neemt van Pedro geen nota, als hij naderbij gekomen is en zegt, zich tot Helen wendende:

„Uw vader, Miss Helen, wacht u aan de ontbijttafel."

„Goeden morgen, doctor!" klinkt het min of meer sarcastisch uit Pedro's mond.

Dr. Dan Deen voelt de terechtwijzing.

„Neem mij niet kwalijk, goeden morgen!" haast hij zich op onverschilligen toon te zeggen.

Helen staat op en schijnt den aangeboden arm van Dr. Dan niet te zien. Zij knikt vriendelijk tot Pedro, biedt hem de open rechterhand, die hij eerbiedig aanneemt, en zegt allerliefst:

„Goeden morgen, Pedro. Ik hoop u nog te zien vóór u met prof. Van Doorn vertrekt."

Pedro dekt zich het hoofd en verwijdert zich.

„Uw vader zal het niet aangenaam vinden, als hij te weten komt, dat u voortdurend met dien visscherszoon spreekt," zegt Dr. Dan op gemelijken toon tot het jonge meisje.

„Dr. Dan.... u is vervelend, hoort u.... vervelend en ondankbaar. Ik dacht, dat u wel wist, dat vader mij geheel vrij laat. U kreeg van dien visscherszoon echter een lesje in beleefdheid! Maar u vergeet geheel, dat ook u dien man veel te danken hebt!"

„Ik heb hem bedankt, Miss Helen, en ik kan dat moeilijk elk uur van den dag doen, als ik den bedelaar zie!"

„Bedelaar!" roept Helen verontwaardigd uit. „Dr.

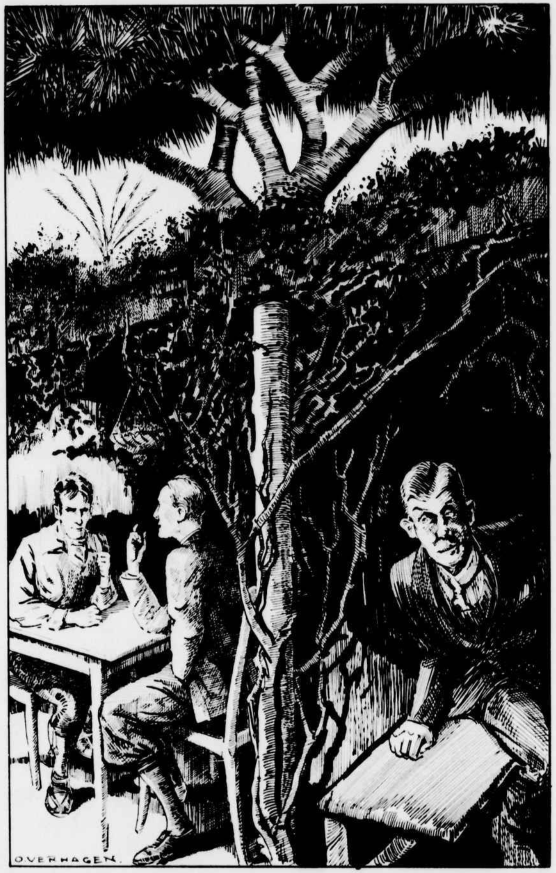

Het „slapende broeinest van muskieten" slaapt niet langer.

[Blz. 74.

Dan Deen u bent beleedigend. Ik verzoek u dergelijke taal over Pedro niet te bezigen."

„Zooals u wilt, Miss Clark. Maar mij schijnt deze Pedro een indringerig sujet."

Prof. Clark zit aan tafel en merkt den hoogen blos op het gelaat van zijn dochter niet op. Helen neemt de honneurs waar, maar richt geen enkel woord tot haar vaders secretaris. Zij is innerlijk verontwaardigd.

. . . .

De middagwarmte neemt af. Prof. Van Doorn, die in den tuin loopt, wenkt Pedro, en beiden nemen een rustig zitje in één der beschaduwde prieelen. Had de professor geweten, dat, slechts door een dun houten beschot van hem gescheiden, Dr. Dan Deen bezig was om een uiltje te knappen, hij had zeer zeker niet over het onderwerp gesproken, waaraan hij nu begon.

„Pedro, ik wil gaarne van je weten, welken weg wij zullen inslaan om de Pinar, het hoogste deel van Groot Canarie, te bereiken. We kunnen den landweg van Las Palmas naar het binnenland nemen, maar ook is het mogelijk met een stoomscheepje de Barranco de Mogan te bereiken en zoo van het zuiden af de Pinar te bereiken. De landweg is gedeeltelijk geschikt voor auto's, de rest moet met muildieren afgelegd worden. De barranco kan ook niet zonder muildieren begaan worden, maar toch denk ik, dat de zeeweg de gemakkelijkste is. Wat denk jij?"

„Hoe spoediger wij in de hooge pijnboomen komen, hoe beter. Daarom geef ik de voorkeur aan den zeeweg. Ik vertrouw den Amerikaanschen professor niet. Mochten zij ook van plan zijn naar Groot Canarie te gaan,

dan hebben wij tenminste een voorsprong van eenige dagen."

„Maar het is onmogelijk, dat prof. Clark iets kan weten!" roept Van Doorn uit.

„Juan was daar zoo zeker niet van, professor, en de slimme oude is een goed menschenkenner. Ik geloof ook niet, dat prof. Clark precies weet, waar hij moet wezen, maar hij zal ons zeker in het oog houden."

Prof. Van Doorn denkt na, maar geeft hem geen antwoord.

„Is alles voor de tocht in orde, Pedro?"

„Alles is in orde, professor."

„Goed, dan kunnen wij nu nog aan het kantoor van de boot onze bagage aangeven. Stap je mee op?"

Zij begeven zich naar buiten.

Zooals de lezer heeft opgemerkt, is het woord „kuifvink" geen enkelen keer in het gesprek genoemd. Iedereen, die een geheim bewaart, wil er wel eens op zinspelen, doch zal het nooit noemen.

Het slapende „broeinest van muskieten" slaapt niet langer. Na het vertrek van prof. Van Doorn en Pedro richt Dr. Dan zich op en wrijft in de handen. Hij wacht nog een minuut en verlaat dan het prieeltje. Eenige oogenblikken later is hij met prof. Clark in een ernstig gesprek gewikkeld.

„Het was geen opzet van mij om te luisteren, professor, het gebeurde geheel toevallig!" zegt Dr. Deen.

„Maar je hebt dan toch langer geluisterd dan strikt noodig was, Dan. Netjes is dat niet. En heb je gehoord, dat zij over den onbekenden fringilla spraken?"

„Den naam heb ik niet gehoord. Maar ik geloof stellig dat zij hem op het spoor zijn en dat hij zijn broedplaats

heeft in den pijnboomgordel van Groot Canarie," vervolgt de secretaris.

„Je zegt, dat collega Van Doorn den kortsten weg over zee, neemt. Maar is dit wel de kortste weg? Me dunkt, dat de Pinar spoediger te bereiken zal zijn over land, als je een auto neemt. — Intusschen Dan, moet ik er een nachtje over slapen. Daar is in die geheele geschiedenis iets oneerlijks, dat mij hindert."

„Maar prof. Clark, wij kunnen toch niet toelaten, dat Holland de eer zal krijgen van deze belangrijke vondst!"

„Als het ons gelukken zou later ook een exemplaar te bemachtigen, wel, waarom niet?" zegt de eerlijke man.

„Waarom niet? Het groote Amerika tweede, het kleine Holland eerste! Dat nooit! Eerlijk of oneerlijk, wij moeten eerste zijn! In liefde en oorlog is alles gewettigd! Ook in de wetenschap!" roept Dr. Deen met stemverheffing.

Prof. Clark neemt zijn bril af en wrijft de glazen. Hij rimpelt zijn voorhoofd en zegt:

„Je houdt er grondstellingen op na, die te betwisten zijn. Maar, laten wij er morgen nog eens over spreken."

Dr. Dan is ontevreden. Hij kent den professor echter en weet, dat deze nooit over ijs van één nacht zal gaan.

. . . .

Prof. Van Doorn en Pedro zijn van het kantoor der boot teruggekomen. Al hun bagage ligt in het pakhuis aan de kade, vanwaar de boot afvaart naar Las Palmas, de hoofdstad van Groot Canarie. De overtocht is reeds bepaald en morgen verlaten zij Teneriffe.

In den avond zitten de twee professoren druk op het tuinbalcon te redeneeren. Pedro slentert in den tuin rond en Dr. Dan tracht bij Helen te herstellen, wat hij verkorven heeft. Of hem dit gelukt?

Helen's gezichtje vertoont een stillen, peinzenden trek. Zij doet moeite om Dr. Dan's gesprek te volgen en voelt zich blijkbaar verlucht, als de tijd nadert om ter ruste te gaan. Zij groet haar vader en Prof. Van Doorn, wenscht Dr. Dan goeden nacht en roept dan Pedro, die zich snel omkeert en naar haar toe ijlt.

„Nogmaals, Pedro, dank ik je. Ik hoop, dat je een aangenamen tijd op Groot Canarie zult doorbrengen, en dat het geen afscheid is voor altijd en wij elkaar terug mogen zien. Nogmaals mijn dank." En zij steekt hem haar hand toe.

„Al 's levens geluk voor u, juffrouw Helen!" stamelt de jonkman.

Tot laat in den avond zitten de geleerden te discussieeren. Dr. Dan is reeds naar bed.

Als eindelijk prof. Van Doorn opstaat, grijpt hij beide handen van den Amerikaan:

„Collega, ik respecteer uw nauwgezetheid van geweten. Ik mag u het doel van mijn kleine onderneming niet mededeelen, maar ik geloof wel, dat u het weet. Maar al komt u met Dr. Deen en uw dochter naar Groot Canarie, dat zal voor mij geen reden van ontstemming zijn. Ook ik hoop, dat u ook uw doel zult bereiken. En ik zal voortaan op mijn hoede zijn voor luisteraars!"

VIJFDE HOOFDSTUK.

Van Santa Cruz naar Las Palmas en met de „Kinkhoorn" verder naar de Barranco de Mogan. Een moeilijke landing.

Aan de kade van Santa Cruz heerscht groote drukte, want de stoomboot, die reizigers en goederen zal overbrengen naar Las Palmas, ligt nog wel daar, maar is op het punt van afvaren. 't Is nog vroeg. De zon is haar dagtaak een uur geleden begonnen en teekent met vlugge kunstenaarshand ontelbare Japansche hiëroglyphen op het beweeglijke water van de oceaandeining. Prachtig is de morgen, als altijd. Over de zee hangt nog een lichte nevel, die belet om de omtrekken van het verwijderde Groot Canarie te zien.

Prof. Van Doorn heeft zich overtuigd, dat al de goederen voor zijn expeditie aan boord zijn en voelt zich nu gerust. Hij gaat nu naast Pedro op de voorplecht zitten om van de vroege, gezellige drukte te genieten. Terwijl deelt hij zijn gids mede, dat Prof. Clark heel goed weet waarom zij naar Groot Canarie gaan, al is de naam fringilla niet genoemd. Pedro luistert zwijgend toe. Eerst voelt hij zich terneergeslagen, doch wordt dan woedend op den luisteraar, maar moet ten

laatste toch de mannelijke eerlijkheid van den ouden professor bewonderen.

Inmiddels verwijdert de boot zich van de handelskade.

„En nu verlaten wij den gelijkbeenigen driehoek, die Teneriffe heet, en die met zijn rechtervoet op de 28e parallel N.B. balanceert, Pedro!" En mèt schiet de professor van zijn eigen rhetorica in den lach.

„Om spoedig gevolgd te worden door de Amerikanen!" vult Pedro den zin aan.

Schelmsch merkt de vroolijke professor op:

„En misschien vind je dat nog niet zoo heel onaangenaam!"

Pedro's gebronsd gelaat wordt iets donkerder, maar hij geeft geen wederantwoord.

Van Doorn klopt hem gemoedelijk op den schouder en zegt:

„Jongen, Pedro, als wij slagen, dan zullen wij moeten scheiden, want dan keer ik onmiddellijk naar Nederland terug. Maar beschouw mij nu eens, op Juan na, als je besten vriend. Ik weet heel goed, dat je je hart hoog draagt en dat keur ik goed, dat is een deugd. Maar draag je het niet een beetje te hoog? Ik kom weer op een oud chapiter terug. Mag ik niet de vriend zijn, die jou in staat stelt om in Madrid af te studeeren. Je weet, ik ben ruim voorzien van middelen en kan best dat kleine beetje, wat je noodig hebt, missen en je zoudt mij persoonlijk een groot genoegen doen het te accepteeren. Eenmaal gepromoveerd, jongen, en je hebt den maarschalkstaf in je ransel!"

„Professor, wat maakt u het mij moeilijk om te weigeren, maar, geloof mij, ik kàn uw gul aanbod niet aanvaarden. Ik wil u eerlijk vertellen, dat Juan voor mij

vierhonderd peseta's bewaart, waarvoor ik een jaar kan studeeren. Hij wil zijn verzameling verkoopen om mij verder te helpen, maar dit wil ik niet. Als ik nog eenige jaren spaar, kan ik er door eigen kracht komen, wel wat laat, maar ik kom er dan toch. En dan heb ik toch de zelfvoldoening, die door eigen inspanning wordt verkregen. Ik ben u werkelijk dankbaar, maar ik kan uw edelmoedigheid niet aannemen. Wees er niet boos om, ik kàn niet. Dat zit nu eenmaal in mijn karakter."

Prof. Van Doorn begrijpt dit trotsche karakter en wendt het gesprek over een anderen boeg:

„Ik gevoelde mij gisteravond min of meer beschaamd, Pedro, toen prof. Clark mij zoo openlijk mededeelde, dat hij begreep, waarom ik naar Groot Canarie ging, maar dat hij niet zou gaan, omdat hij dit in de gegeven omstandigheden niet eerlijk vond. Ik geloof, dat ik in zijn plaats, niet zoo rechtuit zou gehandeld hebben."

„Dat neemt echter niet weg, dat Dr. Dan een luistervink is. En ik geloof, dat hij tot alle dingen in staat is om u en mij in het bereiken van uw doel te dwarsboomen."

„De macht daartoe zal hem wel ontbreken, denk ik!" antwoordt Van Doorn geruststellend.

„Dat hoop ik ook, professor. Maar niettemin zal ik een goed oogje in het zeil houden, dat beloof ik hem."

Professor Van Doorn staat lachend op, rekt zich eens uit en kijkt om zich heen. De boot is al tamelijk ver van Santa Cruz verwijderd en vermakelijk is het nu de kleinheid van de huizen, hotels, boomen en bergen waar te nemen. Maar van het turen naar verre vormen wordt het oog vermoeid, al blijft het lang staren naar den Reus van Teneriffe. Het bemoeit zich met de dingen om zich heen, tot het over de verschansing heen blijft zien naar

het eeuwig wisselend spel der golven. Het water is vloeiend marmer. Donkerblauwe vlammen kronkelen door donkergroene ondergronden en wisselen af met sneeuwwitte, wolkige slingers, om plotseling gezamenlijk over te gaan in één lichtgroene vloeiing vol rose weerschijn. Dit aanlokkelijk kleurgemengel boeit Van Doorn geruimen tijd en stilzwijgend staat hij het gade te slaan.

Pedro heeft zich naar de kajuit begeven en raadpleegt daar een voor hem uitgespreide kaart van Groot Canarie. Het eiland gelijkt een regelmatige vijfhoek, die op een hoekpunt staat. Alleen de kusten zijn niet rechtlijnig, maar afgebrokkeld en vol rotsige inhammen. De rechterbovenhoek zet zich voort in een zandige landengte, die zich verbreedt tot een rotsig schiereiland: „Isleta", dat in het noorden op een zijner heuvels een vuurtoren draagt. De oostzijde van de landengte vormt een natuurlijke haven: Puerto de la Luz. Twee, in zee gebouwde pieren, beschermen de Puerto tegen verzanding. De hoofdstad Las Palmas ligt veel zuidelijker en is met de haven door een meestal stoffigen weg verbonden. Deze zandige weg is de oorzaak, dat vele reizigers, pas aangekomen, van het schitterende eiland een eersten, ongunstigen indruk krijgen.

Het midden van het eiland is het hoogst en verheft zich in den Caldera de los Marteles tot een hoogte van 2100 M. boven de oppervlakte der zee. Meer naar het zuidwesten ligt de Pinar de Pajonal, een pijnboomengordel, ongeveer 1500 M. hoog. Hier is het, dat prof. Van Doorn den kuifvink hoopt te vinden.

Zooals wij reeds weten, heeft de geleerde heer besloten, om van Las Palmas per zeeboot naar de Barranco de Mogan te stoomen en vandaar langs den kortsten

weg, door de barranco, de Pinar te bereiken. Pedro eindigt zijn studie en begeeft zich weer op het dek. Teneriffe is nu ver verwijderd, alleen de besneeuwde Piek steekt helder af tegen den wazigen horizon. De boot nadert meer en meer Groot Canarie. Duidelijk ziet hij reeds den vuurtoren op de Isleta. Alle heuvels zijn kegelvormig. De boot stoomt het schiereiland om en laat ratelend de ankerketting vallen in de Puerta de la Luz.

Beide reizigers stappen in een langsgekomen motorbootje, dat snel door de haven klieft en hen aan een landingstrap van de pier afzet.

De overtocht heeft slechts een paar uren geduurd.

Rijtuigen en auto's wachten op een „vrachtje". Eerst zorgt Van Doorn voor zijn bagage en dan, als hij verzekerd is van de veilige bewaring, stapt hij met Pedro in een auto, die hem brengt tot vóór de hoofddeur van de Club Nautico. Hier is de professor op bekend terrein.

Voortvarend als hij is, is hij reeds aan het informeeren, of er geen vruchtenboot naar het zuiden gaat. Midden onder het gesprek met den bestuurder van het groote Clubgebouw ontwaart zijn oog een heer, die op het balcon, dat uitzicht schenkt op zee, rustig zijn courant zit te lezen. De professor staakt zijn gesprek, mompelt haastig een korte verontschuldiging en, driftig en kordaat als hij is, stapt hij vlug op den lezenden vreemdeling af. Hij zet de handen in de zijden en blijft lachend voor hem staan. Deze, die onder het lezen gehoord heeft, dat iemand naar hem toe kwam, laat zijn courant zakken, maar niet zoodra heeft hij den vroolijken Van Doorn gezien, of hij werpt het nieuwsblad op zijn tafeltje en staat haastig op.

„Wat drommel, wat kom jij hier doen, Van Doorn? Ik dacht dat je hoog en droog in Leiden bij je verschrompelde vogeltjes zat!"

„Wat drommel, wat kom jij hier doen, Wonning! Ik dacht, dat je in ons laag en vochtig Hollandje zat te luisteren naar het geschuur van je verroeste „Kinkhoorn!" is het even vroolijke en geestige antwoord van den professor.

Na deze inleiding schudden beide mannen elkaar zeker drie of viermaal de hand, wat Pedro aanleiding geeft om te gelooven, dat beide mannen zeer goede vrienden zijn, ofschoon hij den schatrijken vrijgezel Wonning, een ouden studiemakker van Van Doorn, die niets liever doet dan met zijn prachtig stoomjacht „De Kinkhoorn" de zeeën der aarde te doorkruisen, nooit gezien heeft.

„Neem plaats Van Doorn!" is de vriendelijke uitnoodiging van Wonning, en terwijl schuift hij een stoel aan en gaat zelf weer zitten.

„Ik kom een plaatsje vragen op een vruchtenboot, die mij met mijn gids zoo spoedig mogelijk naar het zuiden wil brengen."

„Maar man, dat is glad niet noodig! Ik wil je met alle plezier van de wereld er zelf heenbrengen. De verroeste „Kinkhoorn" ligt daar vlak voor je neus in de haven. Als je wilt, kun je vanavond al mee," is de allervriendelijkste uitnoodiging.

„Beter kon ik het nooit treffen," zegt Van Doorn en roept Pedro, dien hij aan zijn vriend Wonning voorstelt.

„Pedro, wil jij zorgen, dat onze bagage zoo spoedig mogelijk aan boord komt van „De Kinkhoorn". Daar ligt ze," zegt Van Doorn en wijst op het prachtige jacht, van welks achtersteven het „rood, wit en blauw" wappert.

„Wacht even, jonge man," voegt de heer Wonning er bij, „ik zal je een briefje meegeven voor den kapitein." En de daad bij het woord voegende, scheurt hij een blaadje uit zijn zakboek, schrijft er iets op en geeft het aan Pedro, die zich verwijdert om zich van zijn opdracht te kwijten.

„Ik moet nog naar de markt," zegt Wonning. „Ga je mee Van Doorn?"

Deze stemt dadelijk toe en beide vrienden stappen op. Zij nemen de electrische tram naar de stad. Beiden hebben Las Palmas al zoo dikwijls bezocht, dat ze geen notitie nemen van de nog steeds onvoltooide Kathedraal en er niet aan denken om het gedeeltelijk ongeordend museum op de bovenverdieping van het stadhuis te bezoeken. Door de drukke hoofdstraat Triana begeven zij zich naar het Santo Espiritu, een stadswijk, waar de vruchtenmarkt zich bevindt, vlak in de omgeving van den grooten Schouwburg.

Op de markt liggen de grootste en beste sinaasappelen van de wereld, niet zelden ter zwaarte van een half pond en met een schilletje zóó dun, dat het vervoer naar het vaste land van Europa met de allergrootste zorgvuldigheid moet geschieden, willen ze verhandelbaar zijn.

De reiziger, die van Las Palmas den zuidelijken hoofdweg volgt, komt na een half uur rijdens in het stadje Telde, en ziet in de omgeving de ruwe valleien, waar deze heerlijke citrusvruchten gekweekt worden. Als de boomen bloeien is de lucht mijlen ver in het rond vervuld met een allerheerlijksten geur, die veel weg heeft van het aroma van tuberozen, maar niet zoo zwaar en bedwelmend is als deze.

Verder biedt de markt de grootste verscheidenheid

aan van peren en appelen, bananen, vijgen en ananassen. Deze laatste vruchten worden door de inlanders pijnappels genoemd en ze hebben er ook wel iets van weg, al zijn ze tienmaal grooter en zwaarder.

De heer Wonning doet zijn inkoopen, die hij naar boord laat brengen. Van Doorn weet bij ervaring, dat dit altijd zijn gewoonte is geweest, waar hij zelden van afwijkt.

Tegen den avond begeven de vrienden zich met Pedro aan boord, maar het duurt tot middernacht, vóór het jacht zijn anker licht en tusschen de vage, donkere schepenmassa's zijn weg vindt naar de open zee. De electrische lichtjes van de Nautico Club weerspiegelen zich dansend in het wiegelende water, waarover de tonen van een orkest het oor van onze reizigers bereiken. Er wordt in de Club gedanst.

De nacht is heerlijk, de zee kalm. Van Doorn trekt in zijn hut de dunne deken over zijn schouders en het rythmisch gedreun van de machines en het zachte geklikklak van de golfjes tegen de zijwanden van het schip zingen hem spoedig in een diepen, gezonden slaap.

Bij het kraaien van den haan, al is er mijlen in het rond geen te vinden, zijn de gasten al op het dek. Juist komt de zon op en het gulden oosten toovert de Canarische kust wakker uit haar vergetelheid. Lage rotsen en heuvels vormen de lange kustlijn. De Barranco de Mogan vertoont zich als een grijze gaping in het lichtpaarse land.

Nog een kwartier en de Kinkhoorn laat haar anker vallen, want een haven is er niet en de ijzeren kust is gevaarlijk om te naderen.

Na een kort ontbijt geeft de eigenaar bevel om de

sloep te strijken en de drie bezoekers laten zich door de, gelukkig zwakke, branding roeien. Toch kan de boot den oever niet bereiken. Dit is alleen mogelijk door op den rug van een matroos te gaan zitten, die door de ondiepe zee baadt en zijn last op het smalle, droge strand neerzet. Op deze wijze bereiken de professor, zijn gastheer en Pedro het land. De matrozen roeien terug om de bagage te halen.

Boven op de rotsen staan drie witte huizen te blinken in de vroege zonnestralen. Pedro, die hier meer geweest is, vertelt, hoe de vruchtenbootjes uit Las Palmas hier op ongeregelde tijden ankeren en hoe de Canariërs de zakken met vruchten, door de branding heen, op het hoofd dragen en ze in de roeibootjes brengen. Is zoo'n bootje vol, dan gaat het opnieuw naar de stoomboot en keert terug om een nieuwe vracht te halen.

Zoolang de bagage nog niet aan wal is, wachten onze drie reizigers in één der drie vruchtenpakhuizen. De eigenaar heeft op verzoek van prof. Van Doorn op zich genomen om voor de noodige drijvers en muildieren te zorgen, die uit Mogan moeten komen.

Eindelijk is alles overgebracht en mijnheer Wonning geeft een briefje aan den kapitein van zijn jacht mede, waarin hij dezen verzoekt naar Las Palmas terug te keeren en op nadere berichten te wachten.

Tegen den middag arriveeren drie drijvers met zeven muildieren. Drie dienen tot rijpaard voor de reizigers, vier dragen de bagage. Eén van de drijvers is een oude vrouw, die in de brandende middagzon onverstoord haar steenen pijpje rookt en terwijl nog een vracht op haar hoofd torscht.

De tocht gaat door de barranco naar Mogan, waar

overnacht zal worden om den nieuwen dag te besteden in het bereiken van de Pinar, waar het gezelschap zal kampeeren.

Een gesprek vlot niet goed, want de reizigers rijden achter elkaar. Voorzichtig stappen de muildieren over de steenige bedding van de waterlooze barranco.

Op de rotsige oevers zitten honderden bergduiven te koeren. Naarmate het gezelschap Mogan bereikt, breidt de barranco zich uit en de ruwe hellingen dragen de sporen van menschelijken arbeid, want aanplantingen van tomaten en bananen verlevendigen door hun heerlijk groen het steenen landschap.

Als de zon al naar den horizon daalt bereiken allen Mogan en de drijvers reiken 'n behulpzame hand in het opslaan van de tenten. De pijpdrijfster maakt zich verdienstelijk met het aansteken van een houtvuur, waarboven de waterketel spoedig begint te zingen. Nu koffie gezet, en genoten van den heerlijken avond.

Wij keeren nu naar Santa Cruz terug om te zien, wat prof. Clark met de zijnen doet.

ZESDE HOOFDSTUK.

Dr. Dan Deen toovert zich een gulden toekomst voor oogen en breekt een lans voor Amerika's eer.

Terzelfdertijd dat in Mogan de koffie gezet is, zitten prof. Clark en zijn assistent op de tuinveranda van het hotel in een diep gesprek gewikkeld. Helen ligt in een tuinstoel onder één der palen, die een electrisch lichtje dragen, te lezen, of liever zij wil gaan lezen, want nu nog rust het boek op haar schoot en met de handen achter het hoofd leunt zij in gemakkelijke houding en staart peinzend naar de twinkeling van de eerste sterren, die den avondhemel versieren. Zij zit te ver van haar vader af om iets te kunnen hooren van het gesprek, maar zij vermoedt, uit de gebaren van Dr. Dan, dat die beiden het niet met elkaar eens zijn.

„Zooals ik zeg, Dan, zit er voor mij in de heele geschiedenis iets oneerlijks en ik ben niet van plan om onder prof. Van Doorn's duiven, of liever fringilla's, te gaan schieten," en een glimlachje vertoont zich op het gelaat van den bejaarden professor als hij zijn woorden verbetert.

„U zegt mij toch, professor, dat Van Doorn het u in het minst niet kwalijk zal nemen, als u ook naar Groot Canarie gaat. En daarmee heeft hij natuurlijk bedoeld, als u ook een poging wilt wagen om den kuifvink mach-

tig te worden. Neemt u nu hierbij in aanmerking onze nationale eer, dan moet u de gelegenheid aangrijpen, die het toeval u aanbiedt", betoogt Dr. Deen met klem.

„Die het toeval mij aanbiedt, Dan! Noem dat maar toeval!"

„Ik heb u toch verzekerd, dat ik niet met opzet luisterde!" roept deze.

„Neen, niet met opzet, Dan. Maar je luisterde langer dan de wellevendheid gedoogt."

„Geen wonder ook! Het betreft een gewichtig stuk. Ik moet u eerlijk zeggen, dat het mij verheugt achter het geheim te zijn gekomen, en ik hoop er gebruik van te maken," roept Dr. Deen.

„Mag ik ook weten op welke wijze u er gebruik van denkt te maken", vraagt nu prof. Clark zeer ernstig.

„Wel, u en Miss Helen en ik gaan naar Las Palmas. U en uw dochter blijven in de stad of in den omtrek en ik trek naar de Pinar. Gelukt het mij den vink te vermeesteren, laadt u dan maar alle blaam op mij, als Amerika slechts de eer krijgt!"

„Maar Deen, wat zou Van Doorn wel denken! Natuurlijk dat ik achter de schermen zat. En buitendien, als mijn secretaris handelt, draag ik de verantwoording. Van dat plan kan niets komen, zegt prof. Clark met nadruk.

„Professor, u is al te nauwgezet van geweten! Hebt u er met juffrouw Helen over gesproken? En wat is háár oordeel?"

„Ik heb er mijn dochter geen woord over gezegd. Maar ik geef je carte blanche om er met haar over te spreken. Misschien kunnen jullie mij overtuigen, dat in de wetenschap het doel de middelen heiligt, hoewel ik vrees, dat mijn dochter net zoo nauwgezet is van ge-

weten als haar domme vader", komt er bij den ouden heer niet zonder ironie uit.

En daarmee is het gesprek afgeloopen.

Professor Clark staat op en gaat het hotel binnen naar zijn kamer.

Dr. Dan Deen schudt den rijken haardos, waarmee hij te kennen geeft, dat hij de onnoozelheid van zijn patroon diep bejammert. Dat hij hem toch niet kan overtuigen van de noodzakelijkheid om te handelen! Maar niemand kan van hem verwachten, dat hij bij de pakken zal gaan neerzitten! Er staan nog meer wegen open. Hij kan zijn ontslag als secretaris indienen en dan zelfstandig optreden. Financieele bezwaren staan hem niet in den weg. Maar .... doet hij dit, dan bant hij zich vrijwillig uit den kring, waarin Helen leeft! Nu die ellendige avonturier Pedro van de baan is, nu zijn er geen kapers op de kust en heeft hij het rijk alleen. Neen, het zou een groote stommiteit zijn nu den ouden professor te verlaten en daarmee ook het schoone meisje. Maar of deze hem gelijk zal geven en hem haar hulp zal schenken om haar vader over te halen, dat staat ook nog te bezien. Hij weet, dat vader en dochter in karakter met elkaar overeenstemmen. En min of meer is hij ook bevreesd voor haar vroolijke, plaagzieke buien, als zij hem met een vriendelijk lachje gelijk geeft, ofschoon hij in zijn hart overtuigd is, dat zij het niet met hem eens is. Vrouwen en meisjes zijn toch wonderlijke wezens! Als Helen maar niet zoo razend lief was, dan zou hij het wel weten, wat hij ging doen! En dan haar ellendige preutschheid! Elken keer als hij het gesprek handig op het terrein van het huwelijk leidt, weet zij hem te ontwijken en vraagt zijn aandacht voor iets anders, of.... schiet in een lach-

bui. Maar, de aanhouder wint, en wie hieraan nog twijfelt, dien hoopt hij van de waarheid ervan te overtuigen.

Hij is jong, niet onknap, niet onbemiddeld, draagt een goeden doctorstitel, wat heeft hij niet voor boven duizend anderen!

Zeker, zoo stom is hij niet, dat hij niet gemerkt heeft, dat die slanke Spanjaard indruk op haar gemaakt heeft. Maar Helen overdrijft haar gevoel van dankbaarheid. 't Is bespottelijk, zooals die meisjes kunnen overdrijven! Maar haar gezond verstand zal haar toch wel zeggen, dat die man toch eenmaal uit haar levenskring moet verdwijnen. Alles de schuld van prof. Van Doorn, die den gids zoo amicaal behandelt. Die gids, die bedelaar, met zijn eeuwige hoffelijkheid! Misschien breekt hij wel den nek op de rotsen van Groot Canarie. Maar laat hij, Dr. Dan Deen, toch wijzer wezen en zich niet verlagen door aan dien bedelaar te denken!

Dr. Dan strijkt met beide handen den golvenden haardos ter weerszijden van het paadje wat gladder, loopt het balcontrapje af, grijpt een tuinstoeltje en gaat op een bescheiden afstand van Helen zitten. Het meisje verandert niet van houding, alleen haar peinzend gezichtje maakt plaats voor een schelmsch lachje.

„Is Dr. Deen het met vader oneens en komt hij zijn troost bij de dochter zoeken?" begint het al plagend.

„Uw vader heeft zoo juist een philippica gehouden tegen de onwellevendheid om iets langer te luisteren, dan, strikt genomen, wel mag, naar een gesprek, waarvan men zonder opzet getuige is. En uit uw vraag trek ik de conclusie, dat die philippica eigenlijk op ons beiden van toepassing is."

Onhandiger antwoord dan dit, is moeilijk te verzinnen.

Helen voelt zich verontwaardigd, maar blijft kalm en zegt:

„Pardon, Dr. Dan, ik heb geen woord van het gesprek tusschen vader en u opgevangen, maar alleen aan het schudden van zijn hoofd gezien, dat vader het niet met u eens was."

„Dan vraag ik om verontschuldiging, juffrouw Helen. Het is een bittere teleurstelling voor mij, dat uw vader met mijn plannen niet instemt."

En hij verhaalt, wat hij van prof. Clark verlangde.

„Maar hoe weet u, dat prof. Van Doorn nu juist den onbekenden vink op het spoor is?" vraagt het meisje, dat met groote belangstelling naar het verhaal van Dr. Dan heeft zitten luisteren. Dat haar belangstelling is opgewekt is duidelijk, want zij heeft haar achtelooze houding verlaten en zit, wat voorovergebogen, te luisteren en kijkt den secretaris oplettend aan.

Dr. Dan Deen, die toch langzamerhand wel is gaan inzien, dat de rol van luisteraar geen eervolle is, tracht in het weergeven van het gebeurde zijn aandeel zoo onschuldig mogelijk voor te stellen en zijn verslag wijkt nog al tamelijk van de werkelijkheid af. Maar Helen komt met vragen en antwoorden dicht bij de waarheid.

„En nu de kans om Amerika groote eer te bewijzen, er is, nu weigert uw vader beslist hem te wagen!" roept Dan verdrietig uit.

„En ik ben het met hart en ziel met vader eens, Dr. Deen. Er zit zeker iets oneerlijks in, om nu met prof. Van Doorn te concurreeren," komt er met groote stelligheid bij Helen uit.

Als een drenkeling, die zich aan een strohalm vastgrijpt, betoogt Dr. Dan nu weer, dat de Nederlandsche

professor niet de minste tegenwerping zal maken, als zij ook naar Groot Canarie zullen gaan om te probeeren den vink machtig te worden. Maar hiermee is Helen niet van haar stuk te brengen.

Ook bij de dochter vindt hij dus geen steun. Arme Dr. Dan Deen! Moet hij zijn plannen opgeven? Neen. Is hij anders geneigd om aan de grappen en luimen van juffrouw Helen toe te geven, ze te verdragen, er in te berusten, nu hij zijn naam geëerd en beroemd kan maken over de gansche wereld, nu zal hij niet toegeven, niet verdragen, niet berusten! Dat is te veel!

Hij heeft tevergeefs een lans gebroken voor Amerika's eer. Amerika's eer? Of eigen eer? Och, laten wij Dr. Dan niet al te lastig vallen. Hoe weinigen kunnen eigen eer offeren op het altaar des vaderlands!

Dr. Dan besluit vooreerst het onderwerp te laten rusten, maar loslaten? Dat nooit. Dat hij den ouden professor en de jonge dochter tot andere inzichten ooit zal kunnen bekeeren, neen, dat gelooft hij niet. Maar als het hem gelukt den vink machtig te worden, als zijn naam op aller lippen zweeft, als de universiteiten van de wereld hem geluk wenschen en in edele concurrentie hem bestrooien met eere-doctoraten, als ze hem zullen bidden een professoralen zetel te beklimmen, dan.... dan zullen vader en dochter hem met andere oogen aankijken! Dan zal geen zwak meisjeshart bestand blijken tegen de zoete verlokking om in zooveel eer en roem te deelen!

Innig tevreden met zijn schaterlachende toekomst, staat Dr. Deen op en verwijdert zich, na Helen goeden nacht toegewenscht te hebben.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Juan's Zondagmorgenwandeling. Nog één s! Nog ééns! Verscherfde parelen. Onze Lieve Vrouwe van Candelaria. Een slimme dochter van een vader, die ook lang niet dom is.

Oude Juan, de visscher, Pedro's pleegvader, maakt zijn Zondagswandeling.

De krasse man klimt de smalle zandpaadjes op tusschen de donkere basalt- en scherpe zandsteenrotsen. Waar het zandpad diep tusschen de eeuwenoude wanden kronkelt, is het broeiend heet, en geen Oceaanbries komt aansnellen om verkoeling te brengen. Maar het pad klimt omhoog, tot het den visscher tot boven op het plateau leidt, vanwaar hij de eeuwige woeling van de machtige wereldzee kan gadeslaan. Een platte, verweerde rotsmassa is hem een zetel tot rusten en als hij wat bekomen is van de vermoeiende wandeling, steekt hij zijn onafscheidelijk sigaartje op en blaast de kringelende blauwe wolkjes in de blauwe atmosfeer.

Op deze eenzame plek heerscht de volle majesteit van Gods schepping. Boven Juan de wolkelooze, lichte, effen blauwe hemel; om hem de reine, klare zeelucht, die het ademen een genot op zichzelf maakt; onder aan zijn voeten de ijzerharde kusten van Teneriffe, waarop de golven, in koppig aanstormen, uitéénslaan tot een reuzewarreling van melkwit schuim, en, wanneer ze stuiten op een eenzaam vooruitgeschoven rotsenklomp, zich

statig opheffen tot fonteinen van stofsneeuw, waarin de zon regenbogen toovert en duizend fonkelende diamanten, en die, na zoo hoog mogelijk gesteigerd te zijn, even statig weer in het niet verzinken, om na korten tijd opgevolgd te worden door een nieuwe, machtige opstuiving van een uitééngeslagen brok Oceaan.

Juan luistert naar het doffe gedonder van de golven beneden hem, die hun reuzeninhoud uitspreiden over de gladde rotsen, om ten slotte in tallooze watervalletjes neer te zijgen naar de diepte, en zuigend terug te trekken naar hun oorsprong.

Daar beneden hem wordt de oneindige strijd gestreden tusschen zee en aarde, en de sporen van de mishandeling, die de eeuwige, machtige, schallende vijand de gebondene, zwijgende, maar grimmige tegenpartij heeft doen lijden, verschrikken u allerwegen. Grijnzende holen, diepe horizontale rotsen, gapende, donkere kloven en grotten zijn de jammerteekenen van deze mishandeling.

In stille overpeinzing slaat Juan het oude, maar immer nieuwe en levende natuurtooneel gade.

Waar de schepping strijdt en jubelt, is het menschenhart rustig!

Eindelijk rijst de oude visscher op en stapt naar den rand van het plateau. Diep, zeker honderd Meters diep beneden hem, gaapt een reusachtige grot, waarvan alleen het voorste gedeelte van den ingang te zien is, waar in de diepere deelen duisternis hangt.

Juan keert zich om, buigt zich voorover, zwaait de beenen over den rand van den afgrond en grijpt met beide handen de scherpe, verweerde zandsteenspitsen. Zijn voeten zoeken een steun en langzaam daalt hij den

rotswand af, voorzichtig, steeds tastend, lager en lager, een mier op een reusachtig vlak.

Daar staat hij op den vasten bodem. Door een nauw kanaal tusschen natglimmende rotsen, die met heerlijk groen en rood zeewier zijn begroeid, stroomt het doorzichtige blauwe water naar binnen en vormt vóór den ingang van de grot een ondiep bassin, waarvan de rijk begroeide bodem zichtbaar is.

Het is eb, en het inkomende water stroomt even snel terug als het komt.

Van Juan's nieuwe standplaats af is er meer van het inwendige van de grot te zien als van daar uit de hoogte. Op den voorgrond schittert het zonlicht en kleurt het water groen en blauw, rose en goudfonkelend. Op den bodem van den ingang valt een scherpe slagschaduw. Daarachter hangt een grijs, doorzichtig nevelgordijn, en verder naar binnen is het duister, maar de duisternis is niet zoo dik, of de achterwand is er doorheen zichtbaar. De grot is een groote natuurkoepel.

Juan trekt schoenen en kousen uit, stroopt de broekspijpen tot boven de knieën op en stapt door het bassin. Met welgevallen plast hij door het koele water, wat op te merken is aan de weinige haast, die hij maakt.

Nu staat hij in den ingang en stopt schoenen en kousen in een hooge spleet. Hij treedt de domkerk dieper in. Grootsche stilte heerscht er in de holle, eenzame ruimte. Het gedreun van den Oceaan gaat er verloren, of, zoo er nog iets van waar te nemen valt, Juan's gehoorprikkel is er voor afgestompt. Hij kiest een zandig plekje om te zitten, met den rug tegen een rotsklomp geleund en vlijt zich in de koelte neder. De kleurenwereld daarbuiten oefent op hem weder zijn oud tooverspel.

Iedereen, die ooit het geluk gehad heeft zoo'n natuurtafereel te mogen bewonderen, weet, dat hij zich niet gemakkelijk aan de bekoring kan onttrekken. Als het tijd wordt om op te staan, grijpen magische vingeren u bij uw kleed en trachten u te weerhouden. Nog één.... nog één.... voor de laatste maal naar die blauwe zee en dien horizon kijken.... nog één het krachtige spel van de golven gadeslaan.... nog één door het heldere water de honderden kleine vischjes bespieden, van welke sommige dezelfde strepen en vlekjes op den schubbigen huid hebben die de rotswand vertoont, zoodat ze, als een vijand nadert, zich tegen dien wand drukken en er niet, of hoogst moeilijk, van te onderscheiden zijn.... nog één de koele zeelucht diep inademen.... nog één de elegante schommelingen zien van de fijne zee-anemonen in het beweeglijke water.. nog één.... maar het getij verandert, de vloed komt op, een dartele golf stuwt zich al glijdend en verwijdend over steenen en zand tot aan uw voeten.... De ijzeren dwang van de noodzakelijkheid noopt u tot rijzen!

Juan weet bij ondervinding, dat men bij ebbe hier een paar uren kan genieten, maar ook niet veel langer. Hoewel hij nog weinig lust toont zijn rustplaats te verlaten, rijst hij toch op en kuiert naar de ingang. Het felle zonlicht doet hem de oogen knippen en in den blinde tast hij in de spleet naar schoenen en kousen. Hij tast mis. Evenwel voelt zijn hand iets, een ongekend, los voorwerp. Zonder er verder bij te denken, omklemt zijn hand het onbekende en brengt het naar buiten. Hij opent de hand... en staart met groote oogen naar dat, wat er in ligt. Zijn oogen verstarren.... zijn gelaat zet zich strak...... zijn houding is onbewogen.... hij staat als versteend.

In zijn hand ligt een hoopje roode parelen aan een gouddraden snoer. [Blz. 97.

Onbewust brengt hij de hand dichter onder de oogen, dan weer verder af. De felle oogen vestigt hij op den vondst.... zijn gelaatstrekken ontspannen zich.... de neusvleugels spreiden uit.... hij ademt diep.... de hand gaat omhoog.

Met schor stemgeluid komt over zijn lippen:

„Heilige Moeder Maria! Het halssnoer van Onze Lieve Vrouwe van Candelaria!"

In zijn hand ligt een hoopje roode parelen aan een gouddraden snoer. Vele zijn gebroken en in scherven, enkele nog ongeschonden.

Zwijgend staart hij naar de relikwie....

Daar legt hij ze voorzichtig op een rotsklomp en zoekt naar schoenen en kousen, die hij vindt. Hij wikkelt het snoer in zijn zakdoek, baadt door de kom naar den overkant en trekt kousen en schoenen aan. Nu beklimt hij den rotswand niet, maar stapt voorzichtig over de glibberige oppervlakten en neemt zijn weg om de rots heen. Nog is het geen vloed en is het mogelijk om over de met basaltblokken bezaaide kust het smalle strand te bereiken, dat naar de barranco bij zijn huisje voert.

Thuisgekomen legt hij den zakdoek met het parelsnoer op de tafel en zet zich peinzend in zijn stoel. Hij uit, zooals vele oude menschen, zijn gedachten hardop. Hij ontknoopt den zakdoek en beziet den schat in de palm van zijn linkerhand. Voorzichtig tilt hij het snoer op en telt de roode parels. Slechts drie zijn ongeschonden, de andere zijn waardelooze fragmenten. Maar die drie ongeschondene zijn prachtige, groote, zachtrood getinte, peervormige parels.

„Ze zijn mijn eigendom niet!" kreunt de oude. „Ze behooren aan de Kerk, aan Onze Lieve Vrouwe van

Candelaria! Ik mag ze niet behouden, dat zou heiligschennis zijn! Arme Pedro! Ik heb nu de middelen om je te laten studeeren en ik mag er geen gebruik van maken."

Hij legt de parels weer op de tafel en zinkt in zijn stoel terug. Voorover gebogen, met het hoofd in de handen en de ellebogen op de knieën denkt hij en voert strijd met den duivel der verleiding, die hem influistert, dat niemand iets van de parels weet, dat hij de eerlijke eigenaar is, dat zijn pleegzoon nu gered is.

Af en toe schudt hij het oude hoofd.

„Neen, behouden mag ik ze niet, ter wille van mijn ziel niet. Ik zal het snoer aan den pater van de Iglesia di San Francisco brengen. Dat zal ik!"

Hij is zijn gewetensstrijd te boven en is overwinnaar gebleven. Het snoer pakt hij op en bergt het weg in het kastje in de museumkamer.

Voor hem is het verdere van den Zondag geen rustdag meer. Maakt hij anders voor zich op dien dag het eenige warme middagmaal in de week klaar, nu vergenoegt hij zich met bruin brood en een beker wijn. Zijn rust is heen. Vroeg zoekt hij het harde bed, maar wentelt uren en uren voor de slaap hem grijpt. Vroeg is hij weer op en na het eenvoudig morgenmaal verlaat hij zijn huisje en sluit de deur achter zich. In zijn jaszak rust het gebroken parelsnoer. Wellicht zal er iemand uit Guimar naar Santa Cruz gaan en op Maandagmorgen is er een kans om mee te mogen rijden. Loopen, den langen weg, dat is op zijn hoogen leeftijd te vermoeiend.

Juan vindt een boer, die de produkten van zijn arbeid in een met twee ossen bespannen vrachtkarretje naar de markt in Santa Cruz brengt. Hij kan zeker meerijden.

Onderweg is hij weinig spraakzaam, wat den boer,

die den ouden visscher al jaren lang kent, spoedig opvalt.

„Scheelt er wat aan, Juan?" vraagt hij deelnemend.

Juan schrikt op uit zijn gepeins, maar antwoordt niet.

„Ik vraag of er wat aan scheelt?" herhaalt de boer.

„Neen, gelukkig niet. Ik voel me goed!" zegt de oude.

En opnieuw wordt hij stil. De voerman kijkt hem af en toe van terzijde aan en denkt: „de oude wordt sufferig; zoo gaat het met oude menschen."

Een tijdlang zwijgt de boer nu ook. Dan zegt hij:

„Je kan weer mee terugrijden ook, maar dan moet je in Santa Cruz wachten tot ik met den marktmeester afgerekend heb."

De boeren brengen namelijk hun levensmiddelen naar den marktmeester, die ze in veiling brengt. Na afloop kunnen zij hun geld bij hem ontvangen, na aftrek van een klein marktgeld.

„Ik moet naar den pater van de Iglesia. Als ik gauw klaar ben, kom ik bij je terug," is Juan's antwoord.

De boer houdt op de markt stil en oude Juan begeeft zich door de hoofdstraat naar de Iglesia. Juist is de pastoor van de vroegmis in zijn pastorie terug. Juan wordt binnengelaten en heeft slechts kort te wachten, want een deur gaat open en een krachtvolle stem noodigt hem om in te komen.

„Je bent al vroeg op reis. Ga zitten en vertel me, wat je op het hart hebt?" zegt de geestelijke en schuift vriendelijk een stoel aan.

Juan gaat zitten, kijkt met vasten blik den grijzen vader in het gelaat en vertelt hem zijn vondst, zijn gewetensstrijd en de oorzaken daarvan.

De geestelijke luistert met groote opmerkzaamheid toe en zijn aandacht is gespannen, als de visscher het snoer

op de tafel legt en verder het stilzwijgen bewaart.

De pastoor neemt het deerlijk verminkte kleinood in de hand en kijkt Juan ernstig aan.

„En dus is het je bedoeling deze parelen aan de Kerk te schenken?" vraagt hij.

„Ik geloof, dat dat mijn plicht is, vader!"

„Wacht even," zegt de pater, die zich omkeert en na eenig snuffelen in een boekenkast daar een boekje uithaalt. „Dit is een wetboek en laat mij even zien, wat het wettelijke standpunt is, waarop wij thans staan."

„Hier heb ik het al!" klinkt het na eenig zoeken, en de geestelijke leest hardop:

„De vinder van goederen moet van zijn vondst aangifte doen bij het hoofd van de politie van zijn district. Deze zal de goederen in ontvangst nemen, ze registreeren en deze lijst publiceeren. Worden de goederen binnen één jaar na aangifte niet opgevorderd, dan zullen ze het eigendom van den vinder zijn. Indien aan bederf onderhevig, mogen ze op last van genoemd hoofd der politie verkocht worden en de opbrengst komt aan den vinder, tenzij de rechtmatige eigenaar binnen drie dagen zijn eigendom opvordert."

„Lees het zelf ook eens!" verzoekt de pater.

De visscher doorloopt het wetsartikel en geeft het boek aan den pastoor terug.

„Jouw parels zullen nooit opgevorderd worden, man! Ze zijn je wettig eigendom. Je kunt er mee doen, wat je wilt. De wettige eigenares, Onze Lieve Vrouwe van Candelaria, ligt verbroken op den zeebodem. Zeker, je kunt ze aan de Kerk schenken, maar je zult er meer nut mede stichten als je ze verkoopt en je pleegzoon laat studeeren. Dus geen gewetensstrijd meer."

Deze woorden van den breeddenkenden geestelijke wentelen een zwaren last van Juan's schouders.

„Als je even geduld hebt, gaan we samen de vondst rapporteeren," is het besluit van den pater.

Zij begeven zich naar het hoofd van de politie. Daar er van opvordering geen sprake kan zijn, heeft deze ambtenaar er niets op tegen, dat Juan de parels bij zich steekt, als zij het kantoor verlaten.

De visscher weet geen woorden te vinden om den pastoor te bedanken en de boer op de markt, die de groote verandering in Juan opmerkt, kan zich de oorzaak hiervan niet verklaren. Juan rookt en is spraakzaam.

Zijn middagmaal smaakt hem heerlijk.

De parelen rusten weer in het kastje in de museumkamer.

De klerk van het politiehoofd in Santa Cruz heeft zich in een onbewaakt oogenblik het geheim van de vondst laten ontvallen en de inwoners lezen met verbazing het bericht van het vinden van het parelsnoer van Onze Lieve Vrouwe van Candelaria. Zooals gewoonlijk wordt de vondst verschrikkelijk overdreven en de menschen op straat spreken elkaar aan over het wonder, dat de zee één harer geheimen heeft prijsgegeven. Wel wordt een dag later de geheele geschiedenis in de courant tot bijna op zijn nauwkeurige verhoudingen teruggebracht en leest men, dat het snoer deerlijk gehavend is, dat het schier een wonder is, dat er nog enkele parels ongeschonden zijn, en zelfs geeft het nieuws een theorie ten beste, die dat verklaart, maar dat de vondst niet alleen hoogst merkwaardig, maar ook waardevol is, dat geeft de courant toe, en de joodsche handelaars in Santa Cruz zijn

alreede op het spoor van den vinder om te probeeren er een slaatje uit te slaan. Nu, het is volstrekt geen groote moeite om den vinder te ontdekken: er woont in Guimar maar één oude visscher Juan. Deze ondervindt al heel spoedig den last van de openbaarmaking en krijgt bezoek op bezoek van lastige koopers. Maar hij kent zijn Pappenheimers en weigert in te gaan op elk bod. Evenwel komt hij op de hoogte van de waarde van de parels, die zeker 5000 peseta's bedraagt. Dit is nu wel niet een fortuin, maar genoeg voor een vier- of vijfjarige studie. Weelde zal Pedro er niet van genieten, maar vergeleken bij het meerendeel van de Spaansche studenten, die doodarm zijn, is hij gelukkig te noemen.

Prof. Clark is gewoon om de Engelsche en Amerikaansche mailbladen te lezen, en hij, noch zijn dochter of Dr. Deen slaan een blik in de Spaansche courant. Zoodoende zijn ze niet bewust van het fortuintje, dat Pedro wacht.

Een kamermeisje vertelt het Helen echter. Eerst staat zij er weinig acht op, maar als het meisje den naam van den gelukkigen vinder noemt, ontroert zij. Met blijdschap deelt zij alles aan haar vader mede.

Met verbazing luistert prof. Clark naar de rappe, opgewonden taal van zijn dochter.

„U gaat morgenochtend toch mee om den ouden Juan geluk te wenschen en de parels te zien?" vleit zij.

„Dat genoegen zal ik jou en mezelven doen!" zegt hij.

„Maar we laten Dr. Deen thuis!" dringt zij aan.

„Goed, kindje, goed. We zullen met ons beidjes den ouden visscher opzoeken. Dat was ik toch al van plan vóór wij vertrekken. Nu je voet beter is, wordt het zachtjes aan tijd weer aan Amerika te denken. Wel had

ik je nog graag Groot Canarie laten zien, maar de omstandigheden laten dat niet toe."

„Welke omstandigheden?" vraagt zij schelmsch.

„Dat is een geheim, kind!"

„U wilt niet onder de fringilla's van prof. Van Doorn schieten, hè, eerlijk vadertje?" schatert zij.

„Zoo, heeft Dr. Deen je op de hoogte gebracht. Dan is hij toch zeker overtuigd, dat er oneerlijkheid achter zit!"

„Daar ben ik lang niet zeker van," merkt Helen op.

„Maar och, vadertje, laat hem er buiten en zeg me eens, of u blij bent, dat Pedro nu kan gaan studeeren?"

„Pedro!" herhaalt de Professor, alsof hij het bestaan van den jongen gids totaal vergeten is.

„Maar vadertje, is u dan vergeten, dat Pedro niet een doodgewone, onontwikkelde gids is, maar dat hij zijn toegangsexamen voor de Madridsche Universiteit heeft afgelegd. Nu heeft zijn pleegvader genoeg om hem te helpen. Wat heerlijk voor Pedro!"

„Kind, ik bewonder je verstand om zulke snelle gevolgtrekkingen te kunnen maken. Als alles maar niet op een mislukking uitdraait. Zulke vondsten worden geweldig overdreven. Maar, ga Dr. Deen voor mij roepen, als je wilt. Ik heb iets met hem te bespreken."

Wat had de Professor met Dr. Deen te bespreken? De secretaris kreeg verschillende opdrachten, waarvoor hij zeker den ganschen volgenden dag noodig zou hebben om ze uit te voeren en waarmee hij 's morgens al moest beginnen, wat hem belette te zien, dat prof. Clark en Helen per auto naar Guimar reden.

Had de slimme Helen er eenig vermoeden van, dat haar vader ook bij de pinken was?

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Het lampje is uitgebrand. Dr. Dan Deen staat verstomd. Een voorloopig koopcontract. „U gaat Pedro opzoeken, vadertje?"

Dr. Dan Deen is druk aan het werk in het weinig geordende museum van Santa Cruz en het is nog pas half negen. Vóór de hoofddeur van het Pino di Oro Hotel staat prof. Clark's auto en de hotelhouder ziet met welgevallen hoe de blonde Amerikaansche het stuurrad grijpt, haar vader, die naast haar zit, iets vraagt, en dan de auto met vaardigheid voortdrijft.

Als het klokje van het kerkje te Guimar negen klept, stopt Helen de auto op het kerkpleintje.

Bewoners van een stil dorpje vergeten niet spoedig de vreemdelingen, die voor korter of langer tijd in zoo'n plaatsje vertoefden. Zij ontvangen niet zooveel indrukken als de bewoners van groote steden en daardoor blijft, wat ze waarnemen, langer in hun bewustzijn.

Prof. Clark en Helen stappen uit en zijn dadelijk omringd door vriendelijke en nieuwsgierige kinderen. Helen tikt lachend een neuswijs, bruin Spanjaardje onder de kin en vraagt hem, of hij op de auto wil passen. De kleine slimmerd weet, dat zijn wachthouden niet onbeloond zal blijven en treedt dadelijk als machthebbende op. Hij beveelt zijn makkers al om met hun bruine vingers van de glimmende auto af te blijven.

Er schuilt niet het minste gevaar in, om de auto onbeheerd te laten staan. Diefstal is in Guimar onbekend.

Vader en dochter slaan gearmd het kronkelend afdalend wegje in naar het strand. De weinige bewoners, die zij tegenkomen, groeten vriendelijk en worden vriendelijk weergegroet.

Helen draagt haar parasol opgerold in de hand, want, al schijnt de zon fel, ze brandt nog niet zooals op den middag, en de koele zeebries heeft vrij spel.

Voorbij het laatste groote basaltblok gekomen zien zij Juan's huisje liggen. Juist komt uit de geopende deur een non naar buiten, die het pad naar Guimar inslaat. Dit wekt bij de beide bezoekers eenige bevreemding. Het nonnetje komt al nader en nader bij en reeds licht de Professor den hoed van het hoofd, als de geestelijke naar hen toekomt, goeden morgen wenscht en hun vraagt of het doel van hun wandeling Juan's huisje is. Helen antwoordt bevestigend.

„De oude man is er niet best aan toe," zegt de non. „Gistermorgen is er iemand aan het klooster gekomen om mee te deelen, dat de visscher ziek was. Eenige mannen hebben hem half bewusteloos op het rotspad gevonden en hem thuis gebracht. Ik werd toen dadelijk door de moeder-overste hierheen gezonden. Hoewel hij bij zijn verstand is, spreekt hij weinig. Uit het weinige, dat hij zegt, heb ik opgemaakt, dat hij door een duizeling overvallen is. Gelukkig is er niets gebroken, maar op zijn leeftijd is zoo'n val gevaarlijk.

„Raadt u ons af hem op te zoeken?" vraagt de prof.

„Zeker niet, maar u moet hem niet vermoeien. Ik zal blij zijn, als u hem even gezelschap wilt houden. Ik kom spoedig weer."

Met deze woorden en een knikje neemt de non afscheid en spoedt zich verder.

Vader en dochter treden zacht Juan's huisje binnen.

„Schrik maar niet, Juan," roept Helen. „U kent prof. Clark en zijn dochter nog wel?"

Geruischloos plaatst zij voor haar vader een stoel bij het bed en blijft zelf staan.

„Dat is een uitkomst van den Hemel, dat u hier komt!" mompelt de zieke.

„Vriend, vermoei je niet met spreken," zegt de professor zacht.

„Ik zal een dokter uit Santa Cruz sturen, en dan komen wij morgenochtend weer kijken."

De zieke doet een poging om wat meer rechtop te zitten. Helen bemerkt dit en zij kijkt rond, of zij niet ergens een kussen ziet, maar kussens, in een eenvoudige visscherswoning, zijn overdaad. Zij neemt daarom een jas van den haak achter de deur, rolt ze op en schuift dit onder Juan's hoofdkussen.

„Het is een uitkomst van den Hemel, dat u hier komt," zegt de zieke voor de tweede maal. „Mijn uren zijn geteld, Professor!"

„Kom, niet zoo mistroostig. Je bent wel oud, maar je lijkt me taai," is de bemoediging van den professor.

Juan schudt het hoofd en zegt:

„Vroeger heb ik ook zoo'n duizeling gehad. De Moeder-overste zei, 't was mijn hart, en ik moest voorzichtig zijn. Neen, professor, 't lampje raakt uitgebrand. En ik tob over mijn jongen. Professor, koop u mijn verzameling! Met die roode parels erbij, kan Pedro nu studeeren. Help hem, Professor!" steunt de oude.

„Tob er maar niet over, Juan. Ik zal voor alles zorgen. Maar zorg jij maar eerst, dat je beter wordt."

„Kooplieden hebben mij 4000 peseta's voor de parels geboden, Professor, mag ik ze u toevertrouwen? U kunt ze voor Pedro verkoopen."

„Voor alles zal ik zorgen, Juan."

Juan sluit de oogen, alsof hij vermoeid is of na wil denken. Doch slechts voor een oogenblik. Hij richt ze op Helen en vraagt:

„Wil u ze uit het kastje halen?"

Met weinig moeite vindt zij ze in het kastje en geeft ze aan ouden Juan.

„Uw vader zal ze bewaren. Dat wilt u toch, professor?"

Deze beschouwt de kleinodiën en schuift zijn stoel dichter bij den zieke:

„Juan, ik doe je een voorstel. Ik koop je verzameling en de parels voor 6000 peseta's, als Pedro hiermee accoord gaat. Als ik even een koopcontractje schrijf en jij teekent het, dan kan je gerust zijn. Wat denk je hiervan?"

„Doet u maar zooals u goedvindt," is het in vol vertrouwen gegeven antwoord.

Helen gaat bij het venster staan om den zwakken man wat rust te geven en tuurt naar buiten. Het nonnetje is al weer op den terugweg. Prof. Clark heeft een blaadje uit zijn notitieboekje gescheurd en schrijft:

„Onder nadere goedkeuring van Pedro, pleegzoon van Juan, den visscher, koopt prof. Clark van Boston van gezegden Juan diens verzameling vogels en oudheden en de drie roode parels, bekend als de parels van Onze Lieve Vrouwe van Candelaria, voor de som van zesduizend peseta's."

De zieke en prof. Clark onderteekenen het contractje.

De geestelijke zuster treedt binnen en de beide bezoekers maken aanstalten om te vertrekken. Prof. Clark zegt nog tegen de zuster, dat hij er voor zal zorgen, dat er dien middag een dokter komt. Juan stribbelt nog wat tegen, maar berust er toch in. Stil nemen vader en dochter afscheid van den nobelen visscher.

„Als de toestand ernstig mocht worden, is er dan een mogelijkheid, dat iemand mij komt waarschuwen?" vraagt de geleerde aan de zuster en biedt haar tegelijk zijn naam- en adreskaartje aan.

De zuster knikt toestemmend.

„Wat denkt u van zijn toestand, vader?" vraagt Helen.

„De olie is opgebrand, kind. Juan is oud en dan gaat een ziekte dikwijls kort en snel. Maar.... zoolang als er leven is, is er hoop!"

„Vreeselijk voor Pedro, vader, als hij misschien den ouden man niet meer terugvindt."

Prof. Clark heeft goed gezien. Den volgenden dag brengt een boer de tijding, dat Juan, kort na de komst van den geneesheer, ongemerkt is ontslapen.

't Lampje was uitgebrand!

In de warmere landen blijft datgene, wat op stoffelijk gebied van den levende op aarde overschiet, niet, zooals in de meeste gematigde en koude landen, twee, soms drie dagen in zijn omgeving rusten, maar wordt denzelfden dag of een dag later aan den schoot der aarde toevertrouwd. Zoo'n snelle begrafenis komt den kalmen, ouderwetschen Nederlander verschrikkelijk voor, maar is in warme landen een gebiedende noodzakelijkheid, omdat

daar doode lichamen snel tot ontbinding overgaan.

De timmerman in Guimar bewaart in zijn werkloods reeds vooraf gezaagde en geschaafde planken, waarvan hij in korten tijd het laatste huis voor één van zijn medeeilandbewoners bouwt. De moeder-overste heeft gezorgd, dat prof. Clark den tijd van begrafenis weet, en heeft verder voor alles gezorgd, daar Juan geen naaste bloedverwanten bezit en zijn pleegzoon verre is.

Op den begrafenismorgen zijn op den stillen, vriendelijken en zonnigen doodenakker meer deelnemenden, dan prof. Clark dacht. Vier mannen hebben de kist uitgedragen en achter hen loopt de kapelaan van het kerkje en prof. Clark. Als de doode in de groeve is neergelaten en het graf volgens de Katholieke ritus is gezegend, treedt de Amerikaansche professor naar voren en dankt den afgestorvene voor de levens, die hij in den donkeren bloedregennacht redde. Hij spreekt van Juan's eenvoud, van zijn stillen arbeid en van zijn rechtschapenheid, en betreurt de afwezigheid van den pleegzoon. De dorpsbewoners luisteren aandachtig toe en velen volgen het voorbeeld van den professor en werpen tot afscheid een handvol aarde op de kist. Daarna keeren allen huiswaarts.

De professor echter nog niet. Eerst begeeft hij zich naar het klooster en vraagt de overste te mogen spreken. Hij deelt deze abdis alles mede van den voorloopigen verkoop en laat haar ook het contract lezen.

„Nu zou ik gaarne zien, vrome Moeder, dat alle stukken van waarde uit Juan's huis in uw klooster een plaatsje mogen vinden tot de koop goedgekeurd is. En ik wensch uw klooster schadeloos te stellen voor alle moeiten."

Hij neemt uit zijn portefeuille een bedrag aan bank-

noten en reikt dit de abdis eerbiedig over. Deze is verrast door de groote mildheid, maar aanvaardt de gift dankbaar, want haar klooster is verre van rijk. De overste belast zich met de zorg voor de verzameling en verzekert den professor, dat zij in alles zal handelen, zooals hij dat wenscht.

Helen is niet ter begrafenis geweest, hoewel zij den wensch had geuit, maar haar vader had het afgeraden.

Thuisgekomen vertelt prof. Clark alles, wat Helen wil weten en eindigt met te zeggen:

„En nu zullen we Dr. Deen verzoeken alles in orde te maken voor ons vertrek naar Groot Canarie."

Helen kan haar vreugde niet intoomen.

„U gaat Pedro opzoeken, vadertje! O, hoe heerlijk. Wat zal hij dat op prijs stellen! Wanneer gaan wij?" vraagt zij opgewonden.

„Als Dr. Deen met alles klaar is. Eén of twee dagen zal hij wel noodig hebben. Vraag hem maar om spoed te maken," geeft de vader ten raad, „ik moet nog even voor het graf van Juan zorgen."

Dr. Dan staat stomverwonderd als hij het nieuws hoort. Van de parels weet hij niets. Dat Juan dood is, dat weet hij, maar hij heeft, toen hij hoorde, dat Helen niet naar de begrafenis zou gaan, ook geen lust gevoeld om de plechtigheid bij te wonen. Toch naar Groot Canarie! Dit brengt het raderwerk van zijn geest in beweging: dus toch nog een kans om den vink te vermeesteren! Nu ook niet te lang getalmd, maar dadelijk begonnen aan de toebereidselen voor het vertrek!

Twee dagen later bereikten de Amerikanen de hoofdstad van Groot Canarie: Las Palmas.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Prof. Van Doorn is in zijn knollentuin en vol zorg voor de wollen Leidsche dekens. De Cueva de las Ninas. 's Levens zorgen weggevaagd. Een nieuwe pijp voor Irma.

Het bergpad van Mogan naar den pijnboomgordel klimt aanhoudend. Ligt Mogan 1300 voet boven de zee, de eerste, dunne bosschen groeien pas op 2000 voet.

Prof. Van Doorn geeft, dadelijk na het nuttigen van het morgenmaal, de drijvers last de tenten af te breken, veldbedden, koffieketel, dekens en pakken op te laden en voort te gaan.

De kleine karavaan kruipt tegen de hellingen op. De oude drijfster gaat dapper rookend vóór. Zij is de moeder van de twee andere drijvers, van Lorenzo en Ventura, en hun woonplaats is Mogan.

Op haar hoofd draagt zij een geweldig pak, waarvan het gewicht gelukkig niet evenredig is met het volume, want het bevat wollen dekens, Leidsche dekens, de beste dekens van de wereld. Dit pak geeft prof. Van Doorn de grootste zorg. Als Irma, dit is de schoone naam van de taankleurige, gerimpelde, bijna tandelooze vrouw, over schuimende bergstroompjes stapt en het pak op haar hoofd begint te wiegelen, dan houdt de professor zijn

hart vast, want dekens in de hooge Pinar, waar het niet zelden in den zomernacht vriezend koud kan zijn, zijn onmisbaar.

Veel wordt er onderweg niet gesproken, want altijd klauteren de muildieren den een na den ander. Vlak achter Irma rijdt prof. Van Doorn, dan de heer Wonning en het laatst Pedro. Lorenzo en Ventura drijven de beladen dieren.

De tocht duurt vijf lange uren, langs een met grootere en kleinere steenklompen bezaaid pad.

Rondom niets dan rotsen en rotsen; nu en dan een smal, vroolijk ruischend bergbeekje en af en toe een eenzamen boom of struik. Maar vogels in menigten. Prof. Van Doorn is dan ook in zijn knollentuin. Honderden bergduiven verlevendigen de dorre klimpartij met haar gekoer. Bruine, witgeringde valken schieten vanuit hun schuilplaatsen in de rotsen de lucht in en blijven op trillende vleugels, als konden zij in de lucht stilstaan, hangen, met hun felle oogjes omlaag starend naar een muis, een sprinkhaan of een vink.

Geen boom, waarlangs onze reizigers trekken, of er zitten kakelbont gekleurde spechten in, sommige gebrild, en de deftige kwikstaart is zoo weinig schuw, dat hij rustig op zijn rotsblok blijft zitten, als muilen en drijvers er rakelings voorbijtrekken. Ook is de wereld hier rijk aan patrijzen en hoog in de lucht, in groote kringen, zweven de zuiveraars van de aarde, de gieren.

Eindelijk bereiken de reizigers den kam van de bergketen. Prof. Van Doorn berekent met zijn aneroïdebarometer, dat hij 3000 voet boven den zeespiegel is.

„Hier komt ons kamp!" roept hij. „Betere plek is er niet te vinden, want hier is water genoeg en de Cuevas de las Ninas zijn prachtige woonplaatsen voor muildieren en drijvers!"

„Waar zijn die „kindergrotten" en waar is het water?" vraagt Wonning, die in het rond kijkt en van geen van beide een spoor ziet.

„De Cuevas de las Ninas? Juist onder je voeten, en het water? Beneden aan de helling in de barranco!"

De drijvers ontladen de dieren en dragen pak voor pak voorzichtig de niet breede helling af. In die helling zijn groote, frissche grotten, die den naam dragen van kindergrotten: cuevas de las ninas. De helling glijdt af in een ondiepe barranco. In den bodem liggen ondiepe kommen, die met koel, koud water gevuld zijn. De muildieren hebben het frissche water geroken, want kalm stappen ze naar de diepte en verdwijnen onder de boomen en struiken.

De oude Irma is druk bezig om dennenkegels op een hoopje te stapelen. Er liggen duizenden van die vruchten in het rond. De beste en goedkoopste brandstof verschaft de wereld hier voor niet. Men heeft ze slechts voor het oprapen.

Spoedig vlamt een vuurtje en aan een ijzeren driepoot hangt de waterketel er boven.

Pedro houdt toezicht, dat de drijvers de tenten, de veldbedden, de dekens en de dingen van dagelijksch gebruik niet in de grotten brengen.

Een half uurtje rust met een kroes dampende koffie en een stuk beschuit hebben de tochtgenooten allen wel verdiend, en daarna helpen Lorenzo en Ventura met het opslaan van de tenten. Dit is op dezen rotsigen bodem lang geen gemakkelijk werkje, want waar anders houten pennen gebruikt kunnen worden, zijn nu lange, ijzeren

pennen noodig, die met een hamer in de lavarots gedreven worden. Dat eischt tijd en de middag gaat er mee heen. Maar nu ook staat de groote tent voor Van Doorn en Wonning onder een hoogen pijnboom voor hen open, want de voor- en achterwand zijn bijna horizontaal omhoog geslagen, zoodat de frissche lucht er doorstroomen kan en er altijd schaduw is.

Pedro's tent, die kleiner is, staat dicht bij de glooiing, waarlangs men de grotten bereikt.

De drijvers en de dieren slapen in de grotten.

Prof. Van Doorn en zijn vriend zijn na hun halfuurtje rust de omgeving gaan verkennen. Prachtige, schaduwrijke pijnboomgroepen bekleeden de plateau's en dalen. De lucht is hier vervuld van dien eigenaardigen, gezonden harsgeur, die altijd onder denneboomen hangt. Als zij terugkomen is het al schemerend. De zon duikt achter de kammen van de Pinar. Het is tamelijk frisch geworden en Van Doorn trekt dan ook zijn overjasje aan.

Hoewel Irma door niemand gedwongen kan worden om voor koffie en avondeten te zorgen, doet zij dit vrijwillig. Is dit haar moederlijk instinct om altijd te zorgen, of heeft zij zooveel menschenkennis, dat zij al van te voren weet, dat het haar geen windeieren zal leggen? Kan het ook zijn dat Prof. Van Doorn, die op den vermoeienden tocht menig vroolijk woordje met de oude wisselde, haar hart gestolen heeft? Hoe het echter ook zij, haar zorg komt allen ten goede.

Het avondvuur is extra groot en spoedig zitten de vrienden en Pedro op hun lage, opvouwbare veldstoeltjes er om heen. Een wat minder eenvoudig avondmaal is geen overbodige weelde: gesmeerde beschuiten, sardientjes en.... koffie.

Bij al haar werkzaamheden houdt Irma haar pijp in den mond. Haar zonen zitten in de grot om een vuurtje en schijnen zich daar goed te vermaken met een beduimeld spel kaarten en een beker witten wijn.

Naar het westen toe is er nog een waterig licht over de bergen, maar rondom het kamp is alles duister. Alleen het vuur vlamt nog en teekent rose, beweeglijke tinten op bodem en boomstammen. Maar niettegenstaande het vuur wordt het den professor te koud en hij stelt voor om naar kooi te gaan. De wollen dekens zullen nu van pas komen. Vóór hij zich naar zijn tent begeeft, fluistert hij Pedro iets toe.

Irma trapt het vuur uit, terwijl Pedro de lantaarn aansteekt.

„Ik zal je naar je grot brengen, moeder Irma. Het is donker en je kan gemakkelijk op de helling uitschieten en je armen en beenen breken!" zegt hij tot de oude.

„Dat is erg vriendelijk, maar niet noodig, mijn jongen. Ik weet den weg wel."

Maar Pedro gaat haar al voor, neemt even uit zijn tent een nieuwe deken, en daalt voorzichtig de helling af. Irma volgt hem. Uit een gaping in den bergwand slaat een roode vuurgloed naar buiten. Bij de ingang gekomen zegt Pedro:

„'t Zal vannacht koud worden, moedertje, en de professor zei me, dat ik je, voor al je zorgen, een deken moest geven."

Dat had de oude heelemaal niet verwacht. Voorzichtig legt zij de pijp neer, wel een bewijs, dat er iets bijzonders gebeurt, en strijkt met haar hand over de zachte wol. Zij roept haar zonen, die traag naderkomen, en mede het geschenk behooren te bewonderen.

Pedro wenscht het drietal wel te rusten en klimt naar zijn slaapplaats.

Het is nu vriezend koud en oneindig stil.

In den morgen wijst Van Doorn's minimum-thermometer een temperatuur van 43° F.

Geen wonder, dat hij zoo bezorgd was voor de Leidsche dekens!

Aardedonker zijn de valleien en over hellingen en spleten hangt een dikke mist. Maar de zon komt op en kleurt de bergtoppen goudgeel. Zij klimt hooger en verrafelt de mist; de morgenwind jaagt de doorzichtig wollen massa voor zich heen en de langer en langer zich uitrekkende spookgestalten glijden geruischloos langs de hellingen. Hier en daar klemmen ze zich nog angstig aan de wanden, maar ze zijn gedoemd om te verdwijnen. De grijze hemel is plotseling lichtblauw geworden. Die heerlijke hemel van de gelukkige eilanden!

De warme zonnestralen schieten neer op den zwaren dauw, die dien nacht is gevallen en, alsof de aarde begint te koken, begint de geheele bergenwereld te dampen. Maar dit is geen schouwspel van langen duur, want in korten tijd is deze wereld droog en rots en boom staat scherp belijnd in de met levend licht gevulde, oneindige ruimte.

Prof. Van Doorn komt uit zijn tent, strekt de armen wijduit en vult zijn krachtige longen met de gezondheidgevende heerlijkheid.

Irma nadert met twee gevulde emmers en zet ze beide vóór de groote tent. Zij knikt den professor toe en bedankt hem voor de heerlijke deken. Dan gaat ze weer haar kegeltjes verzamelen.

Inmiddels komt Pedro uit zijn tent en daalt de helling af tot in de barranco. In sommige kommen staat het water zoo hoog, dat een volwassen persoon, als hij op den bodem staat, met het hoofd er boven uitsteekt. Van zwemmen is wel geen sprake, maar een koud bad nemen gaat opperbest.

Al moeten allen zich eenigszins behelpen, want een leven in de vrije natuur verschilt hemelsbreed met het verwende, en daardoor verweekelijkende leven in de beschaafde wereld, de opoffering is de genieting en haar gevolgen dubbel waard. Die groote, vrije, onmeetbare ruimte, die hooge, koele bergwind, die machtige, opwekkende zon, ze vergoeden tiendubbel de inspanning, want de borst ademt breed, het hart slaat vaster, de geest is frisscher, de eetlust verbazend, de nachtrust diep en ongestoord, het oog helderder, de lach meer aanstekelijk, de voetstap veerkrachtiger! Zoo'n buitenleven staalt de zenuwen! Hier zijn alle levenszorgen weggevaagd!

Het ligt in de bedoeling van prof. Van Doorn om de kampplaats bij de Cuevas de las Ninans als het centrale punt te beschouwen van de zwerftochten, die zij in den omtrek zullen ondernemen. De eerste dag biedt daarvoor nog geen gelegenheid aan, omdat er nog zooveel voorbereidende maatregelen getroffen moeten worden. Pedro heeft in zijn tent een tafel in elkander getimmerd om vogels op te prepareeren en op te zetten. Op het deksel van een leege kist staan potjes en fleschjes in een nette rij. De hagelgeweren zijn onderhanden genomen en blinken als een spiegel.

Met het volgende rijzen van de zon rijzen ook de verwachtingen om den vink machtig te worden. Loren-

zo verzekert den professor, dat hij den blauwen vink met het kuifje hier meermalen in de Pinar gezien heeft. Hij geeft zoo'n nauwkeurige beschrijving van het mannetje en het wijfje, dat de professor er van overtuigd is op de rechte plaats te zijn. Maar hoeveel honderden vogels zij zien, geen enkelen fringilla, en met leege handen komen de drie mannen van hun eersten zwerftocht terug. Maar daarom niet den moed verloren!

Pedro ligt na het avondmaal moe op zijn veldbed. Irma dooft het vuur uit en steekt Pedro's lantaren, die ze gebruiken mag, aan, om naar de grot af te dalen. Zij wil niet, dat de jonge man haar begeleidt en meent nu zelf wel den weg veilig te kunnen afleggen. Een vrouw heeft toch ook een eigen wil! Ook geen van haar beide zonen komt haar halen. Dat dezen echter van hun moeder, al is het op min of meer ruwe wijze, wel houden, heeft Pedro opgemerkt aan haar slaapplaats van dennenaalden, waarover zorgvuldig een geitevel is gespreid. Lorenzo heeft dit bed zoo in orde gemaakt.

Terwijl de gids zoo op zijn veldbed ligt te mijmeren, meent hij in de stilte van den avond een korten, onderdrukten kreet te hooren en het geplof van vallende steenen.

Hij staat oogenblikkelijk op en begeeft zich naar buiten. Hij luistert, maar hoort niets en begeeft zich naar de helling. Daar beneden is het stikdonker en hij kan geen voorwerp onderscheiden. Eerst is zijn plan terug te keeren. Misschien heeft een vos of een groote uil het geluid veroorzaakt. Maar bij nader inzien verandert hij van meening en besluit om te gaan zien of moeder Irma in de grot is. Voorzichtig, uiterst voorzichtig daalt hij de glooiing af en komt in de grot. Een zwak vuurtje sprankelt daar nog. De beide drijvers liggen rustig op den harden grond te slapen, doch Irma's bed is ledig.

„Lorenzo, sta op! Waar is je moeder!" roept hij luid en schudt tegelijkertijd den slapenden drijver wakker. Deze gaat overeind zitten, maar is nog te slaperig om bewust te zijn van wat er gebeurt.

„Lorenzo, waar is je moeder? Ik vrees, dat haar een ongeluk overkomen is!"

De man keert het slaperige gezicht naar den hoek, waar het bed van Irma ledig ligt, en nu is hij wakker en springt op. Ook Ventura is ontwaakt.

„Maak een groot vuur buiten de grot!" kommandeert Pedro en helpt tegelijkertijd kegels saam rapen. Spoedig vlamt de voorraad kegels hoog op en werpt plekken vloeibare oranje op de omliggende rotsblokken.

„Ventura, stook jij 't vuur op! En jij gaat mee!" zegt Pedro tegen Lorenzo en grijpt hem bij den arm.

Bij het licht, dat het hoog opflikkerende vuur in het rond werpt, kunnen beiden hun pad zien. Ze dalen lager en lager.

„Dáár ligt ze!" roept Lorenzo en springt, meer dan hij loopt en op gevaar af van zijn beenen te breken, op een gestalte toe, die tegen den stam van een eenzamen pijnboom leunt. Het is Irma, bewusteloos.

Pedro knielt bij haar neer en voelt haar pols.

„Je moeder leeft!" roept hij.

Lorenzo klemt zijn bewustelooze moeder in zijn krachtige armen, tilt haar op en draagt haar weg. De last is zwaar, het pad is moeilijk begaanbaar, maar met op elkaar geklemde tanden stapt hij voort, gevolgd door Pedro, die nog rondgekeken heeft naar zijn lantaarn, waarvan hij echter geen spoor kon ontdekken.

Ventura staat op den uitkijk.

Behoedzaam legt Lorenzo zijn moeder op het bed. De vrouw is aan het hoofd gewond, want haar voorhoofd is bebloed.

„Bet haar hoofd met koud water, tot ik terugkom," zegt Pedro, en begeeft zich naar zijn tent.

Het duurt eenigen tijd, vóór hij met een verbandkistje terug is.

De beide gidsen zitten bij hun moeder.

Handig legt Pedro een verband om het gewonde voorhoofd en buigt armen en beenen van de gewonde.

„Niets gebroken," zegt hij.

Nu druppelt hij een medicijn in den halfgeopenden mond en slaat de uitwerking daarvan gade.

Het duurt niet lang of er komt beweging in de zieke. Zij opent de oogen en staart in het rond.

„Hoe is het, moeder?" vraagt Ventura. „Je bent leelijk gevallen, maar je hoeft niet ongerust te wezen!"

Irma kijkt maar voor zich en tast met beide handen op het bed. Zij richt zich half op en zegt plotseling:

„Waar is mijn pijp?"

De drie mannen schieten in den lach.

„Morgen krijg je een nieuwe!" zegt Lorenzo.

Pedro wenscht allen goeden nacht en stapt met zijn verbandkistje onder den arm naar zijn tent.

Lorenzo klemt zijn bewustelooze moeder in zijn krachtige armen. [Blz. 119.

TIENDE HOOFDSTUK.

Thermogeenwatten is je ware! Een kleine karavaan op een kronkelend muildierenpad. Door vier ridders beschermd.

Eenige dagen gaan rustig en vredig voorbij. Van den fringilla geen spoor! Die arme prof. Van Doorn is aan huis, of liever aan tent gebonden. Hij heeft rhumatiek in zijn rechterbeen en wil er niet van hooren dat het, zooals de heer Wonning hem verwijt, zijn eigen schuld is.

„De geneesheeren hebben dertig eeuwen lang gezocht naar het universeele geneesmiddel voor vele kwalen, waar zij geen raad mee wisten en eerst in de laatste helft van de negentiende eeuw hebben zij het ontdekt: „water." Dit ben ik volkomen met je eens, Van Doorn. Maar nu gaan die stumperds van leeken denken, dat zij zonder hun dagelijksch koud bad, zonder de natte koude omslagen in den nacht en zonder hun zes glazen koud water per dag absoluut niet langer kunnen leven. Koud water heeft vele menschen de onontbeerlijke gezondheid teruggeschonken en misschien nog meer menschen naar hun graf gebracht. Toen je gisteren vermoeid en bezweet van je zwerftocht terug kwam, moest je natuurlijk dadelijk een bad gaan nemen in dat ijskoude water van de barranco. Nu draag je de gevolgen!"

„Nonsens," geeft Van Doorn ten antwoord. „Ik heb onder het klimmen een pees verrekt. Als het van het

koude water was, zou ik het toch al eerder gekregen hebben."

„Maar toch geef ik je den raad om je been in de watten te pakken. Thermogeenwatten, dat is je ware! Ik heb er nog een dozijn pakjes van."

Mijnheer Wonning smaakt het genoegen, dat de wederspannige Van Doorn toch zijn raad opvolgt en met een meewarigen blik op zijn gevulde rechterbroekspijp zit de professor nu met zijn vriend halma te spelen. Loopen gaat niet, al is de pijn veel minder. En om stil te zitten is voor Van Doorn een te groote straf. Daarom maar halma, dat houdt den geest bezig, al dansen de pionnetjes hem dien avond in bed voor oogen.

Pedro is al in de vroegte vertrokken. De voorraad voedsel, dien hij meegenomen heeft, voorspelde, dat het in zijn bedoeling lag zijn onderzoek in de Pinar ver uit te strekken.

Den geheelen voormiddag doorkruist hij de pijnbosschen en luistert naar den vinkenslag, maar geen kuifvink is er onder het luchtige, vluchtige volkje te ontdekken. Nu is hij aan het muildierenpad gekomen, dat van Juncal naar Tejeda leidt en vandaar verder kronkelt naar San Matteo. Van die laatste plaats af leidt een hoofdweg, voor dato's begaanbaar, naar Las Palmas.

Het muildierenpad loopt diep tusschen de heuvels en Pedro kiest in de schaduw van eenige pijnen zijn rustplekje, vanwaar hij een uitzicht heeft over het dalende heuvelland.

Wat is Groot Canarie toch een schitterend eiland!

Rechts van hem verheffen zich de kruinen van den 6400 voet hoogen Los Pechos en van den Caldera de los Marteles in de doorzichtig blauwe lucht. Vóór hem

glooit het landschap omlaag en slingert het pad al verder en verder, tot het zich in het verschiet verliest. Links schittert het spiegelend vlak van den Oceaan in de diepte en aan den horizon teekent zich doorzichtig-neveligpaars het eiland Teneriffe. De reusachtige Pico de Teide, de Piek van Teneriffe, boort zich meer dan 4000 M. omhoog in de lucht en zijn met sneeuw bedekte hellingen zijn duidelijk waarneembaar.

Pedro heeft het zich gemakkelijk gemaakt. Zijn dien dag ongebruikt hagelgeweer ligt naast hem op de steenachtige rustplek. Al zal hij nooit zoo onbescheiden zijn om het prof. Van Doorn te zeggen, hij veroordeelt dat noodelooze moorden van de vroolijke, gelukkige zangers. Prof. Van Doorn heeft het wel opgemerkt, dat Pedro er maar moeilijk toe overgaat om een dier neer te leggen, en de prof. verdedigde zijn handelwijs: „Een geweerschot geeft een zachter dood dan een valk of gier veroorzaakt, als hij zijn prooi bemachtigt en verslindt." Maar door deze redeneering heeft de gids zich niet laten overtuigen. Voor een valk of gier kan een vogel vluchten, zich verschuilen, en op deze manier zijn leven verdedigen. Voor een geweer kan hij dat niet doen; het treft hem van verre, en voor hem, voor Pedro, gelijkt het wel iets op het werk van den sluipmoordenaar. Alleen als het voor eigen levensonderhoud noodzakelijk is, voor zelfbehoud, dan vindt hij er eenige verschooning in. Misschien ook als de wetenschap het offer vergt. Maar wie eenmaal in zijn museum bijv. zoo'n prachig paar brileksters heeft, voor hem is het gansch niet noodig andere exemplaren te schieten.

Stel eens dat een blauwe kuifvink met zijn gaaike een rustplekje kiest op dien tak daarginds of dat bultige rots-

blok aan de overzijde van het pad, zou hij schieten?

Zeker, hij zou het doen, al was het ook met pijn in het hart, maar een ander paar zou hij ongemoeid laten. Hij zou het doen, om prof. Van Doorn gelukkig te maken. Het nieuws zou natuurlijk gauw bekend worden, en ook de Amerikanen zouden het vernemen. Hoe zou Dr. Dan het opnemen? Om Pedro's mond vertoont zich een scherpe trek. En Helen?

Droomend staart hij in de verte ......

Plotseling verscherpt zijn blik. Daar ver weg op het kronkelend pad nadert een karavaan. Hij neemt zijn veldkijker en bestudeert de naderende reizigers.

„Zij zijn het!" mompelt hij hoorbaar en blijdschap en ergernis teekenen zich beurtelings op zijn gelaat af.

„Zou die secretaris nu toch prof. Clark en zijn dochter overgehaald hebben om een poging te wagen den teydea machtig te worden? — Hij kan het niet gelooven.

Zou het louter toeval zijn, dat zij zich naar de Pinar begeven? — Ook dat kan hij niet gelooven.

Zou Helen, vóór zij met haar vader terugkeert naar Boston, nog afscheid van hem willen nemen, van hem, den eenvoudigen gids, omdat zij zoo dankbaar is over haar zoogenaamde redding uit den bloedregen? — Een zwakke hoop, dat dit zoo zal zijn, gloort in zijn borst.

Zal hij hier blijven om het gezelschap te begroeten, of zal hij naar de Cuevas de las Ninans terugkeeren? — Het zal voor de Amerikanen gemakkelijk zijn om te weten te komen, waar prof. Van Doorn kampeert. Lorenzo gaat nog al eens naar Tedeja, waar zeker zijn liefje woont, en daar zal hij wel verteld hebben, wáár en in wiens dienst hij is. En elk klein nieuwtje is in zoo'n plekje iets van gewicht. Dus .... het zal niet helpen, als hij nu

terugkeert, zij zullen toch wel prof. Van Doorn vinden.

Hij besluit dus om hier te wachten en het gezelschap te verwelkomen.

De karavaan kruipt als een slak over het holle wegje. Dan eens verdwijnt ze uit het oog en komt weer te voorschijn als het pad zich kromt om een vooruitspringenden heuvel. De personen zijn al duidelijker te onderscheiden. Vóórop loopt een drijver. Achter hem zit prof. Clark op een klein muildier. Onwillekeurig lacht Pedro, als hij den waardigen, ouden professor gadeslaat, wiens lange extremiteiten bijna langs den grond schuren. Helen rijdt achter haar vader. Van haar gelaat is niets te zien, want zij houdt een witte parasol boven haar hoofd. Tot zijn ergernis ziet Pedro, dat Dr. Dan Deen bijna voortdurend naast haar rijdt. Nog twee drijvers houden het oog op de achteraansukkelende lastdieren. De professor is dus niet van plan een kort bezoek af te leggen, anders zou hij niet zooveel bagage meevoeren.

De karavaan is nu dichtbij. Pedro hoort de stem van de drijvers, die de muildieren aansporen. Bij de laatste kronkeling is het gezelschap voor en onder zijn voeten. Onwillekeurig neemt Pedro den hoed af.

Helen licht het hoofd op en roept vroolijk:

„Vader, daar staat Pedro!"

Nu houdt prof. Clark de teugels in. Pedro springt omlaag en drukt de uitgestoken handen van den professor.

„Dat is een aangename verrassing, mijn jongen. Ik wist niet, dat we al zoo dicht in de nabijheid van collega Van Doorn waren."

Helen is van haar muildier gewipt en begroet Pedro op dezelfde hartelijke wijze als haar vader.

Dr. Dan knikt hem echter koeltjes toe en vindt, dat

Miss Helen zeer onvrouwelijk handelt, door een gids de hand te drukken!

„Hoe ver zijn we van Van Doorn af?" vraagt de professor.

„Als u den kortsten weg neemt, hier door de Pinar, ongeveer een uur, professor!"

„Kun je er te voet komen? Dat rijden is vermoeiend!"

Op Pedro's bevestigend antwoord loopt het muildier onder prof. Clark uit, wat een potsierlijk gezicht is, en de lange geleerde strekt en buigt wel tienmaal zijn lange onderdanen. Dr. Dan moet nu van zelf wel volgen.

Allen verlaten nu den hollen weg en klimmen naar boven. De muildieren volgen gedwee. Het bosch is niet geheel aaneengesloten, maar de vele hooge pijnen geven zoovele zwarte schaduwplekken, dat het een genot is om beurtelings van een zonnige plek in de koelte te komen en de harsachtige lucht in te ademen.

Pedro loopt voorop met prof. Clark en vertelt van den tocht met de Kinkhoorn, van de Barranco de Mogan en van het heerlijke kampleven aan de Cuevas.

Dr. Dan doet zijn uiterste best om Helen te onderhouden. Zij heeft haar parasol opgerold en draagt haar hoed in de hand. Op al de vragen en opmerkingen van haar metgezel geeft zij afwijkende of korte antwoorden, ja, soms zwijgt zij, alsof zij niets gehoord heeft.

Ook prof. Clark is een slecht luisteraar. Terwijl Pedro hem alles van het kampleven meedeelt, bepeinst de geleerde of het hier niet de geschiktste plaats is om Pdro alles te zeggen van zijn pleegvader. Of zal het wijzer zijn tot morgen te wachten? Weder een moeilijk dilemma voor een wikkend en wegend mensch.

Pedro zwijgt. Hij heeft niets meer mee te deelen en

de professor zwijgt ook. Dan legt de oude heer vertrouwelijk zijn hand op Pedro's schouder en zegt:

„Ik ben hier niet gekomen om op de fringilla jacht te maken. Maar sedert je vertrek is er veel gebeurd, wat van groot belang voor je is."

Een oogenblik houdt Pedro zijn stap in en kijkt ernstig in het bezorgde gelaat van zijn ouderen metgezel. Maar, hij heeft zich leeren beheerschen, en wacht, wat de professor wil zeggen.

„Je was een paar dagen vertrokken, toen mijn dochter het verlangen te kennen gaf om, vóór ons vertrek naar Boston, afscheid te nemen van je pleegvader. Wij hebben dit gedaan en troffen den ouden man ziek aan. Door een duizeligheid overvallen was hij dicht bij zijn huis neergestort."

Hier wacht prof. Clark een oogenblik. De jonge gids zwijgt en kijkt ernstig voor zich.

Eerst zagen wij, Helen en ik, het geval niet zoo ernstig in. Maar bij het afscheid nemen was ik niet zoo erg gerust. Ik zond een dokter uit Santa Cruz en den volgenden morgen kreeg ik uit het klooster de tijding.... en jongen.... je begrijpt het wel. Het doet mij leed om het te zeggen, maar.... je oude pleegvader zal je niet meer terug zien."

Met steekt de oude professor zijn hand uit en drukt die van Pedro. Deze heeft bij de laatste woorden van zijn bejaarden vriend het hoofd ontbloot.

Helen ziet deze beweging en.... begrijpt. Een gevoel van smart bekruipt haar.

Prof. Clark vervolgt zijn verhaal op zachten, kalmen toon en vertelt van de wonderlijke vondst van de roode parelen van Onze Lieve Vrouwe van Candelaria. Hij

vertelt van den voorloopigen koop en van het innig verlangen van Juan, dat zijn pleegzoon nu zal gaan studeeren. De oude professor doet het voorkomen, alsof hij bij den koop het meeste voordeel heeft. Een diepen indruk maakt het op Pedro, als hij hoort, dat Helen van haar vader verlangde, dat er voor het graf van Juan gezorgd moest worden.

De professor vertelt alles uitvoerig en rustig en geeft daardoor Pedro kans om zich van den schok te herstellen en zich in zijn nieuwen toestand in te denken.

Ten laatste zegt Pedro:

„Professor, ik ben diep getroffen en dankbaar. Laat mij echter één dag nadenken. Ik zal u morgen mijn plannen meedeelen!"

Zwijgend gaan zij voort. Het bosch wordt dunner en dicht bij de kampplaats wijst Pedro op den hoogen, alleenstaanden pijn, ginds, nog tamelijk ver weg, waar de witte tent van Prof. Van Doorn onder wegschuilt. Prof. Clark kijkt door zijn veldkijker en door dit oponthoud zijn Helen en Dr. Deen naderbij gekomen.

„Heeft vader u alles verteld?" klinkt het zacht.

Pedro knikt en zwijgt.

Helen kijkt hem vriendelijk aan en zegt:

„Pedro, je verlies doet mij pijn. Vader en ik hebben zooveel aan je pleegvader te danken!" Meer zegt het meisje niet. Ware deelneming uit zich niet in veel woorden en meestal is één eenvoudige handdruk een voldoend bewijs van sympathie.

„En ik heb u en uw vader nog meer te danken en zal dat nooit, nooit vergeten, juffrouw Helen!"

. . . .

Men mag zooveel aan te merken hebben op Dr. Dan

als men wil, maar zijn deelneming in Pedro's verlies is wel kort, doch oprecht. Pedro voelt dat en tevens, dat hij wat milder over den secretaris denkt dan vroeger.

Prof. Van Doorn en de heer Wonning bespeuren den aankomst van het Amerikaansch gezelschap en van Pedro. Door Van Doorn's brein flitst de gedachte, dat zij hier komen om den vink. Maar terstond verwerpt hij dat. Neen, daarvoor is de oude Amerikaan te eerlijk. Maar dan moet er iets anders aan de hand zijn! Daar komen beladen muildieren. Dus geen kort bezoek!

De heer Wonning vermoedt, en zegt tegen zijn vriend, dat hij wel eens een te groote verwachting kon koesteren van Amerikaansche eerlijkheid. Maar Van Doorn schudt lachend het hoofd en op schooljongensmanier roept hij:

„Wedden?"

„Goed, om jouw fringilla!" klinkt het plagend.

Het gezelschap is gearriveerd en Van Doorn stelt de vreemdelingen aan Wonning voor. Na deze voorstelling is het eerste woord van prof. Clark, dat hij en ook Dr. Dan niet hier komen om fringilla's te schieten. Deze mededeeling heeft al dadelijk het gevolg, dat er een aangename geest onder allen heerscht.

De drijvers slaan de tenten van de aangekomenen op. Die van Helen komt juist tusschen haar vaders en Van Doorn's tent te staan. Vroolijk merkt zij op, dat zij nu door vier ridders beschermd wordt.

De nieuwe drijvers kampeeren in een der grotten.

Moeder Irma loopt nog wel een beetje kreupel, maar het nieuwe pijpje schijnt haar weer te smaken.

ELFDE HOOFDSTUK.

Gulden visioenen. Driemaal daags.... geen eet-, maar een soeplepel. Honderd en veertig peseta's is een aardig sommetje! De kunst om van een vink een kanarie te maken. „Wonning, Pedro! kom asjeblief eens hier!" Moeder Irma roert haar mondje.

Pedro zit alleen op den heuvelrand, die afglijdt naar de smalle barranco. Prof. Van Doorn heeft hem den vorigen avond diepe deelneming met zijn verlies betoond, maar hem tevens gewezen op zijn veranderde positie. De goede geleerde heeft hem in het bijzijn van allen, ook van Helen, gezegd, hem niet langer als gids te beschouwen, maar als jongen vriend. Dr. Dan heeft vreemd opgekeken. Wat was dat nu weer? Maar hij weet niets van de roode parels en vindt prof. Van Doorn excentriek. Pedro voelt nu nog, hoe hem bij de woorden van prof. Van Doorn het bloed naar de wangen steeg.

Den koop mag en kan hij niet weigeren. De roode parels heeft hij gezien en bewonderd. Zijn pleegvader is gestorven in het volle vertrouwen, dat zijn zoon nu zal studeeren. Hij zal den koop dan ook niet weigeren, want hij weet, dat er een testament bestaat, waarin hij universeele erfgenaam is.

Wat duurde het lang vóór hij in slaap viel! Wat ongewoon! Nu is het ochtend, een morgen, die alle muizenissen verdrijft. Pedro mijmert.

Studeeren in Madrid, in dierkunde! De kortste tijd, waarin een student zijn doctorsgraad in dit vak kan halen, is vier jaar. Maar vier jaren van ingespannen studie. De knapsten alleen kunnen dit in dien korten tijd klaarspelen! Maar hij heeft toch veel practische kennis bij prof. Van Doorn opgedaan? Zou die kennis hem niet van groot nut blijken? Dat moet toch wel. In allen gevalle, hij zal werken, dat het kraakt. Hij is jong en gezond. Drie en twintig. Op zeven en twintigjarigen leeftijd doctor in zoölogie! Maar daarna? Dan is zijn kapitaaltje bijna verteerd. Maar hij zal zorgen uit te munten, en dan is er groote kans om assistent van een beroemden professor te worden. Misschien doet hij zelf een belangrijke ontdekking en wordt hoogleeraar! Professor Dr. Pedro Castillo! Dat klinkt. Dan kan hij in de lange vacantie een reis naar Amerika doen! En Boston en prof. Clark opzoeken. Wat zal Helen blij zijn en wat zullen zij over die heerlijke, gelukkige eilanden kunnen spreken. Misschien is zij dan al getrouwd. Met Dr. Deen!"

Pedro springt woest op. Weg zijn zijn gulden visioenen! Die Dr. Dan vergalt hem zijn heerlijken morgen. Hij is Pedro Castillo, gids, alleen een toekomstig student. En dat durft denken aan Miss Helen! Hij schaamt zich.

„Pedro!" klinkt de stem van prof. Van Doorn.

Hij haast zich naar den professor en vraagt beleefd, wat deze verlangt.

„Pedro! Dat Enakskind onder de Amerikanen verzekert mij, dat die vervloekte brandende watten mij nooit zullen helpen. Hij zweert bij massage en zijn dochter

beweert, dat jij de kunst wel van Juan geleerd zult hebben. Die jonge dame schijnt van jou een hoogen dunk te hebben! Ik heb haar moeten beloven jouw hulp in te roepen. Lieve Hemel, nu Mevrouw Van Doorn en de dames Van Doorn veilig in Leiden zitten, of liever, nu ik veilig op Groot Canarie zit, zoo vrij als een vogeltje, nu komt daar een andere dochter van Eva met haar pantoffeltje! Geloof me, Pedro, trouw nooit, jongen! Vrijheid, blijheid!"

Met 'n ondeugende glimp in zijn oogen houdt prof. Van Doorn zijn morgensermoen.

„Ik heb nog nooit gehoord, dat moeder Eva in het Paradijs pantoffels droeg!" merkt Pedro nuchter op.

„Jij bent vanmorgen bijzonder geestig! Maar, alle gekheid op een stokje! Zie je kans om mijn been te masseeren? Als ik het niet laat doen, durf ik juffrouw Helen niet onder de oogen te komen. En als jij het niet doet, moet ik het Dr. Deen vragen."

„Maar ik waarschuw u vooruit, Professor, dat het pijnlijk is!"

„Vooruit maar, kom in de tent!"

En een pijnlijk werkje is het. Al gilt en schreeuwt de patient niet, hij moet toch zijn kaken op mekaar klemmen en na de kuur staan er pareltjes op zijn voorhoofd. Toch schijnt de wrijfkuur hem verlichting te geven.

„Driemaal daags, heeft Clark gezegd, maar het is geen eet- maar een soeplepel, die jij me geeft, Pedro!"

Om den professor gerust te stellen, zegt deze, dat goede massage veel krachtiger behoort gedaan te worden, maar dat een geneesheer nooit den eersten keer zoo hard aanpakt.

„Zoo," antwoordt de professor grimmig, „dan weet ik

dus wat ik van jou te wachten heb. Zeg me liever, hoe het met je toekomstplannen staat!"

„Ik zal den koop sluiten, professor!"

„Dan geef ik je den raad om hier even te wachten. De drie Amerikanen zijn het bosch in, maar de professor zou dadelijk weer terugkeeren, want hij meent, dat de gebrilde specht ook op Lanzarote voorkomt en wil nu het beroemde boek raadplegen."

„Ik zal liever den professor nu gaan opzoeken," oppert Pedro en voegt de daad bij het woord.

Lachend kijkt Van Doorn hem na.

Na drie dagen gemasseerd te zijn, kan de Nederlandsche geleerde weer het geweer opnemen en het bosch afzoeken naar zijn fringilla. Uit bescheidenheid laat prof. Clark hem alleen gaan. Dr. Dan studeert en raadpleegt zelfs de drijvers. Hij zit nu in de grot en luistert naar de nauwkeurige beschrijving, die Lorenzo van den blauwen kuifvink geeft en die hij gelooft.

Prof. Clark heeft er zijn assistent met nadruk op gewezen, dat hij niet wenscht Van Doorn te dwarsboomen. Dus.... zelf jacht op den fringilla maken is hem niet geoorloofd. Maar, als hij Lorenzo van den legendarischen vogel hoort vertellen, dan bekruipt hem een nameloos verlangen den ontbrekenden schakel te bezitten, en daardoor roem en eer te oogsten. Er komt een gedachte in hem op en hij uit ze:

„Als jij er mij eentje kunt bezorgen, krijg je vijf goudstukken. En voor het wijfje geef ik er nog twee bij."

„Ik zal mijn best doen," verzekert de drijver.

Achter hem staat Irma, die schuinsch naar Dr. Dan blikt. Haar oogen staan allesbehalve innemend, ja, zelfs

vijandig. Zij mag dien ragebol niet. Maar ze zal wel wijzer wezen om het te zeggen.

Dr. Dan neemt niet de minste notitie van de moeder. Dat hij met den zoon spreekt is al een vernedering voor hem, maar.... wie stijgen wil op de maatschappelijke ladder moet wat geestelijke pijn kunnen verdragen.

Na zijn vertrek opent Irma wel haar mondje:

„Die vreemdeling is een vijand van Pedro en van den vroolijken professor. Ik voel het aan het draaien van mijn hart! En.... Lorenzo, jij vergeet, dat hij ons goed betaalt, en dat we nog nooit zoo goed behandeld werden. Als de professor het vroeg, of Pedro, dat was een ander geval, maar om voor dien trotschen kerel te werken.... ik zou je bedanken. Waarom komt hij alleen en kijkt schuw rond vóór hij de grot hier instapt? Ik hoop, dat jullie niets met hem te doen zullen hebben."

„Honderd veertig peseta's is een aardig sommetje, moeder. Ik steel ze niet, maar moet ze eerlijk verdienen," klinkt het norsch.

Irma zwijgt, maar de zaak laat haar niet met rust. Zij voelt bij intuïtie, dat er iets onderduims gebeurt. En vóór het te laat is, zal zij Pedro waarschuwen.

Denzelfden dag vindt zij er gelegenheid toe. Zij is bezig om dennenkegels te rapen, als Pedro met het geweer op den rug tentwaarts keert en haar vriendelijk groet. Zij rijst uit haar gebukte houding op en nadert hem. Pedro blijft staan.

„Daar is iets, wat ik u vertellen moet, mijnheer Pedro!" en haar vastbesloten houding beduidt Pedro, dat er iets van belang is.

Nu deelt Irma het komplot mee, dat Dr. Dan smeedt.

Een toornige blik schiet in zijn oogen. Die ellendige

Dr. Dan Deen! Verbeeld je, dat het hem gelukt! En oneerlijk is het niet! Maar, hij hoopt den toeleg te verijdelen, maar hoe?

Plotseling ziet hij een middel. Daar schiet hem een idee te binnen, zóó grappig, dat hij even stil staat en lacht.

Hij brengt zijn geweer in de tent en daalt de helling naar de grot af. De omstandigheden zijn gunstig voor hem, want de gebroeders zijn thuis. Hij rolt een verweerd rotsblok naar de plaats, waar zij zitten en voegt zich vertrouwelijk bij hen.

Lorenzo en Ventura mogen Pedro graag lijden en zullen zeker niet nalaten hem een dienst te bewijzen, als het in hun macht ligt.

Die drie zitten nog geen vijf minuten met elkaar te praten, of ze schateren van het lachen.

„Kan jij, Lorenzo, van een musch een kanarie maken?"

De drijver kijkt hem onnoozel aan.

„Kan jij een vink zoo beschilderen, dat hij een blauwen kuifvink wordt?"

Ha, nu begrijpt hij Pedro. Ja, dat kunstje verstaat hij. Vele eilanders verstaan het beschilderen van veeren. Wat grootte en vorm betreft lijken alle vinken van Groot Canarie op elkaar, dus is het gemakkelijk den kuifvink te scheppen. Het kuifje kan ook geen moeilijkheden opleveren als men 'n warm ijzerdraadje gebruikt.

Nu spreekt Pedro met de drijvers af, dat hij hun een paar gewone vinken zal geven. Opgezette en geprepareerde vinken. En Lorenzo zal ze omtooveren in een mannelijken en vrouwelijken fringilla teydea polatzeki. Maar het is noodig, dat Lorenzo eerst in Las Palmas de

noodige ingrediënten koopt, waarvoor hij van Pedro geld en vrije dagen krijgt.

Terwijl Lorenzo afwezig is, schiet Pedro twee vinken en prepareert ze. Zoodra hij er mee klaar is, brengt hij ze naar de grot.

Lorenzo is teruggekomen en gaat vol lust aan het werk. Moeder Irma is eerst wantrouwig, maar omdat Pedro af en toe naar de vorderingen van het werk komt kijken, begrijpt ze, dat de „jongens" iets in hun schild voeren, maar niet iets, wat tot nadeel van Pedro of den goeden professor kan strekken.

De goede professor doorkruist alleen het oostelijke bosch. Zijn gasten amuseeren zich op de kampplaats en Pedro werkt in zijn tent.

Tot heden toe is Van Doorn niet gelukkig. Langzamerhand is hij zelf, hoe optimistisch ook aangelegd, aan zijn succes gaan twijfelen. Behalve dit, hij kan toch ook niet eeuwig blijven kampeeren en verlangt naar zijn Eva's in Leiden.

Zijn kruistocht van hedenmorgen is alweer vruchteloos, en het wordt zoetjes aan tijd tentwaarts te keeren. De zon steekt geweldig en het zal goed zijn nog even in de schaduw te rusten. De professor kiest een plekje aan den rand. De helling, die hij afkijkt is begroeid met boomen. Een heerlijk gezicht van uit zijn schaduwplekje.

Daar fladderen een paar kleine vogels geruischloos en rakelings langs de helling en zetten zich op den ondersten tak van een pijnboom, die niet verder dan vijf en twintig Meters van den jager verwijderd is. Zonder zelf recht bewust te zijn of hij zal schieten, grijpt Van Doorn zijn geweer, legt aan, en trekt af. De echo's van het

schot weerkaatsen langs de wanden en een lichte rook trekt op. Het vogelpaar, onbekend met de aanwezigheid van een fellen vijand in de buurt, was een gemakkelijke prooi voor een ervaren vogeljager en morsdood vallen de stomme diertjes van den tak op den grond. Van Doorn is opgerezen en laat zich langs de helling neer. Tot zijn onuitsprekelijke vreugde ziet hij, dat hij den blauwen kuifvink en het wijfje machtig is geworden!

Met moeite onderdrukt hij het slaken van een vreugdekreet, maar de triomf brandt in zijn oogen en met haastige hand bergt hij de diertjes in zijn weitasch. Zijn tred is vlug, nu hij zich door de bosschen spoed, zijn vermoeidheid is verdwenen. Bij de kampplaats gekomen, moet hij zich bedwingen om niet op een drafje naar zijn tent te loopen.

Pedro is nog in zijn tent aan het werk en de heer Wonning staat met hem te praten. De Amerikanen ziet Van Doorn niet. Hun tenten zijn toe, dus zijn zij zeker op een of andere wandeling. De gelukkige professor legt de vogeltjes op de tafel in zijn tent en bekijkt ze zorgvuldig. Maar geen vergissing is mogelijk. Hij heeft na vele vruchtelooze pogingen zijn doel bereikt. De legendarische fringilla teydea polatzeki is geen droombeeld meer. De eer van de groote ontdekking komt aan Nederland!

„Wonning, Pedro! Komt asjeblieft eens hier!" schreeuwt hij opgewonden naar buiten.

Beiden haasten zich naar hem toe. Daar moet iets zeer bijzonders plaats gehad hebben, want Van Doorn's hoofd is rood en zijn oogen stralen. De driftige professor duwt zijn beide vrienden door de tentopening naar binnen, wijst op de tafel en zegt met ontroerde stem:

„Den blauwen kuifvink met het wijfje!"

Het scheelt maar een haartje, of Pedro botst met zijn hoofd tegen dat van Wonning, zóó snel buigen beiden zich voorover om zich van de ongelooflijke waarheid te overtuigen.

Wonning is de eerste, die zich herstelt en Van Doorn krachtig de hand schudt. Pedro vergeet zijn gidsschap en volgt zijn voorbeeld.

„Houdt het vooreerst nog geheim," verzoekt de gelukkige. Ik denk in twee dagen met het prepareeren en opzetten klaar te zijn. Dat ga ik zelf doen, want Dr. Dan komt mij teveel naar jouw werk kijken, Pedro! En dan naar Las Palmas!"

Het drietal houdt zich in het gezelschap van de Amerikanen zoo leuk mogelijk. En noch prof. Clark, noch Dr. Dan vermoeden iets. En Helen? Midden onder het gesprek slaat zij Van Doorn oplettend gade en het treft haar, dat de professor zich in zijn tent opsluit en er niet met zijn geweer op uitgaat. Werkt haar zesde zintuig weer? Het verwondert haar niet, als Van Doorn haar vader mededeelt, dat, hoe heerlijk het kampleven ook is, hij tot zijn spijt genoodzaakt zal zijn binnen eenige dagen op te breken en naar Las Palmas te gaan.

„Hij heeft den moed opgegeven," denkt Dr. Dan, „als nu Lorenzo maar mag slagen!"

Juist als hij over Lorenzo denkt, ziet hij den drijver uit het bosch komen.

Zonder argwaan te wekken kan hij zich niet terstond aan het gezelschap onttrekken, maar zijn blikken volgen Lorenzo en hij maakt spoedig zijn verontschuldiging en begeeft zich naar zijn tent. Niemand, behalve Pedro, ziet hem er eenige oogenblikken later aan den achterkant uitkomen en grotwaarts sluipen.

Ventura heeft juist de laatste hand aan het kunstwerk gelegd. Lorenzo zit aan den ingang te rooken en als hij Dr. Dan ziet, staat hij op en zegt:

„Ik wensch u geluk. Ventura en ik hebben de zeven goudstukken verdiend!"

Dr. Dan voelt zich zenuwachtig worden.

„Waar is hij?" roept hij, zonder aan het meervoud te denken.

„Kom u maar mee in de grot," zegt de Spanjaard en treedt hem kalm voor. Hij haalt uit een donkeren hoek een kistje te voorschijn, waarvan hij het deksel opslaat, zoodat het daglicht op den inhoud valt. Twee prachtvogeltjes op een dennentak: een blauwe kuifvink en zijn wijfje, dat bruingelig van kleur is.

„U kunt het er nog niet uitnemen, want ze zijn vanmorgen pas op het takje gelijmd!" zegt Lorenzo.

Met bevende handen vat Dr. Dan den schat aan. Amerika's roem en eer rust hier op zijn handpalmen. Met trots werpt hij het hoofd in den nek, zoodat zijn lange haren uit het zorgvuldig gebaande spoor vallen, maar daar denkt hij niet eens aan. Hij is zoo gelukkig om den raadselachtigen vogel te bezitten, er is geen sprake van eenige oneerlijkheid! Hij behoeft de wereld toch niet te melden, dat hij de vogels heeft gekocht! De Spanjaarden hebben geen flauw besef van de waarde van deze vogels, en, ongeletterd als zij zijn, zullen zij nooit in nieuwsbladen van den koop reppen. Van hun kant is geen gevaar te vreezen. En zelfs al komt het uit, wat dan nog? Zal hij het Helen en haar vader mededeelen? Zeker, maar eerst zal hij de schepen achter zich verbranden, door een telegram naar Boston te zenden en de vogels te transporteeren. Eenmaal dit gedaan, dan hebben

gedane zaken geen keer. Hem komt alle eer toe, zelfs als prof. Van Doorn of die gehate Pedro ook zoo gelukkig mochten zijn een fringilla meester te worden. Hij, Dr. Dan Deen is de ontdekker, de eerste.

Dergelijke gedachten doorkruisen zijn brein, als hij de vogels bewondert.

„Ik kom ze vanavond halen en zal het geld meebrengen!" zegt hij tot Lorenzo.

En overgelukkig, zalig, kruipt Dr. Dan Deen de helling op. Lorenzo en Ventura brullen van het lachen. Moeder Irma heeft nu het geheele zaakje begrepen en keurt het stilzwijgend goed. Dat haar zonen een bedrieglijk stuk uitvoeren, dat dringt niet tot haar door. Zoo hoog in moraliteit staat dit gidsenvolkje niet.

Maar met Pedro is dit een ander geval. Het grappige van de heele geschiedenis heeft hem eerst kompleet overvallen, en het lesje, dat Dr. Dan zal krijgen, vervult hem met genoegen, maar dat hij feitelijk medeplichtig is, want hij heeft de vogels geschoten en is de vader van het plan, dat laat hem geen rust. Hij voelt, dat Helen zijn aandeel in de zaak niet zal goedkeuren. Daar is maar één ding te doen: de beide gidsen mogen van Dr. Deen geen geld aannemen.

Niet zoodra bemerkt hij dan ook dat Dr. Dan in zijn tent is, of hij spoedt zich naar de grot.

De beide gidsen hebben nog het meeste plezier van de wereld, als hij binnenkomt. Lorenzo verhaalt hem op levendige wijze het voorgevallene en geeft plastisch de houding, de gebaren en het gelaat van Dr. Deen weer.

„Als jullie zeven goudstukken van Dr. Deen aannemen, pleeg je bedrog. Niet, als ik jullie dat geld betaal. Hij zal vanavond wonderlijk opkijken, als jullie geen betaling willen hebben. Maar natuurlijk zal hij denken, dat dit weer een staaltje is van bedelaarstrots. Maar je weigert, beloof me dat!" zegt Pedro.

Beide gidsen kijken vreemd op hun neus. Maar ze zullen doen, wat Pedro van hen verlangt, omdat zij voor hem respect hebben en van hem houden, die voor hun moeder een helper in den nood was.

Pedro weet, dat hij op hen aan kan, en keert dan ook heel wat geruster terug.

Wat staat Dr. Dan dien avond vreemd te kijken, als de drijvers halsstarrig weigeren het geld aan te nemen! Maar wat beteekent het voor hem verplichting aan zulke stompkoppen te hebben! Hij zal ze morgen een kruik wijn geven, en na op zijn manier de drijvers vriendelijk te hebben bedankt, vertrekt hij met zijn schat.

Moeder Irma heeft naar beide gesprekken geluisterd en zij heeft er zich niet in gemengd. Maar niet zoodra is zij met haar zonen alleen, of zij roert haar mondje. Zij zegt, dat zij het schromelijk ondankbaar van haar jongens vindt, als zij voor zoo'n simpel werkje van Pedro honderd en veertig peseta's aannemen. En het eind van het liedje is, dat de zonen besluiten van Pedro niets te zullen aannemen.

Voor dag en dauw is Pedro op en stapt naar de grot.

Lorenzo vertelt hem, dat zij de geheele vinkenzaak als een grap beschouwen en er van niemand geld voor willen ontvangen.

Pedro gevoelt zich vroolijk, want een zware last valt van zijn schouders. Zijn afscheidsgroet dien morgen, voelen Ventura en zijn broeder op hun schouders.

Komt juffrouw Helen nu iets van de vinkenhistorie te weten, dan kan hij haar eerlijk in de oogen zien.

TWAALFDE HOOFDSTUK.

„Het mannetje en het wijfje, juffrouw Helen!"
Dr. Dan verdwijnt tijdelijk van het tooneel.
Haar lach klinkt nog in zijn ooren.

Pedro loopt in gedachten verdiept naar zijn tent en ontwaakt door een vroolijke, vriendelijke stem, die hem toeroept:

„Goeden morgen, Pedro! Vroeg op de wandeling?"

Hij rukt den hoed van het hoofd en beantwoordt de vraag met een morgenwensch.

Helen is ook vroeg uit de veeren, en, aangelokt door de frissche natuur en de reeds stralende zon in het reine, blauwe uitspansel, heeft zij haar tent verlaten en maakt een wandelingetje rondom het kamp.

„Is het niet doodjammer, dat er aan ons buitenleven een einde komt? Wat is het hier heerlijk! Maar nu prof. Van Doorn zijn doel bereikt heeft, zal hij zich natuurlijk haasten om zijn land te bereiken!" zegt zij doodleuk.

Pedro kijkt haar verschrikt aan. Zou Miss Helen achter het opgeloste raadsel gekomen zijn? Maar hij bedwingt zich en vraagt zoo onschuldig mogelijk:

„Wat bedoelt u, juffrouw Helen?"

Het topje van het rechterwijsvingertje tipt Pedro bijna tegen het puntje van zijn neus. Lachend staat het Ameri-

kaansche meisje voor hem en zegt vol schelmschheid:

„O, jullie mannen met al je wijsheid! Jullie willen een geheim bewaren en je bent er zoo onvoorzichtig mogelijk mede. Waarom gaat prof. Van Doorn, nu hij toch weer goed loopen kan, niet meer op de jacht? Waarom was hij drie dagen geleden zoo opgewonden en uitbundig vroolijk? Waarom zit hij twee dagen bijna voortdurend in zijn tent? Maar ik ben boos, Pedro. Je weet heel goed, dat vader geen plan heeft om te probeeren, terwijl wij hier zijn, den vink machtig te worden en Dr. Dan heeft datzelfde beloofd. Waarom worden wij niet vertrouwd?"

„Prof. Van Doorn heeft mijnheer Wonning en mij het zwijgen opgelegd, mej. Helen!"

„Maar waarom dan?" vraagt Helen, met iets verwijtends in haar stem.

„Daar zal hij zijn redenen, zijn goede redenen wel voor hebben, juffrouw Helen, al vertrouwt hij u en uw vader volkomen. Geloof mij, ik zou u graag in onze vreugde hebben willen laten deelen, maar het is mij verboden."

„Dus het is waar! Prof. Van Doorn bezit den vink!"

„Het mannetje en het wijfje, juffrouw Helen!" bevestigt Pedro zonder aarzelen.

„En ik begrijp, waarom wij het niet mogen weten. Jullie vertrouwt Dr. Dan niet!"

„U slaat den spijker op den kop. Ik weet hoe het prof. Van Doorn spijt, dat hij het vooreerst voor uw eerlijken vader moet verzwijgen. Maar de voorzichtigheid gebiedt het hem."

„En kunt u mij zeggen, voorzichtige mijnheer Pedro, wat er met Dr. Dan aan de hand is, en waarom hij

straks met een gids naar Las Palmas zal vertrekken, en daar op ons zal wachten?"

„Daar weet ik niets van!" roept Pedro verrast uit.

„Pedro," zegt Helen, en nu verdwijnt de lach op haar gelaat, en zij kijkt den jongen man ernstig aan, „ik ben ongerust, ik wil het je eerlijk bekennen. Ik geloof, dat Dr. Dan ook achter het geheim gekomen is en het plan heeft om in Las Palmas naar Boston te seinen, om de eerste te wezen, die het nieuws wereldkundig maakt. En misschien noemt hij vaders naam ook en je weet, hoe nauwgezet vader is."

„Dan moet uw vader hem maar zijn ontslag geven!"

„Dat zou vader in zoo'n geval zeker doen, en vader zal alle aandeel in de eer van de ontdekking van zich af werpen, maar er zullen er altijd zijn, die hem zullen wantrouwen."

„Gelukkig kan ik u volkomen gerust stellen. Dr. Deen gaat wellicht een telegram verzenden, maar uw vaders naam zal hij er nooit in noemen!" verklaart Pedro met grooten nadruk.

Nu is het de beurt van Helen om vreemd op te kijken. Maar het angstige is uit haar gelaat verdwenen, zoozeer vertrouwt zij op Pedro's woorden. Toch roept zij verdrietig uit:

„Wat gebeuren er dan toch voor geheimzinnige dingen, waar ik niets van weten mag?"

Pedro lacht en het plezier straalt hem uit zijn oogen.

„Nu zal ik eens een bewijs geven, hoe volkomen ik u vertrouw," en hij verhaalt haar hoe Dr. Deen met twee beschilderde vinken de wereld zal verbazen. Beschilderde vinken, die na eenige maanden hun kleur zullen verliezen en hun beroemde ontdekker belachelijk

zullen maken in het oog van de wetenschappelijke wereld. Helen volgt zijn verhaal met verbaasde oogen. Als het uit is roept zij:

„O Pedro, wat ben je wreed! Dr. Dan is wel vervelend, maar ik vind het toch vreeselijk, als hij uitgelachen wordt."

„Zoover zal het niet komen, mej. Helen. Daar hoop ik voor te zorgen. Hoe? Dat kan ik nog niet met zekerheid zeggen. Als Dr. Dan Deen straks vertrokken is, volg ik hem langs een anderen weg naar Las Palmas en hoop daar een hartig woordje met hem te spreken."

Hier breekt Pedro het gesprek af, want Dr. Deen is naar buiten gekomen en ziet met ergernis, dat de bedelaar weer vertrouwelijk met Helen staat te praten.

Dr. Dan vraagt zich af, of het wel verstandig van hem gehandeld is het kamp te verlaten. Liefde en eerzucht liggen in de weegschaal, maar de schaal, die de eerzucht draagt, slaat door. Hij zal het er op wagen.

Irma is reeds bezig aan de toebereidselen voor de ontbijttafel en Helen besluit haar te gaan helpen en verlaat Pedro met een bemoedigend knikje.

Dadelijk na het ontbijt arriveert een drijver met twee muilen en Dr. Dan verdwijnt tijdelijk van het tooneel.

In de groote tent hebben prof. Van Doorn en Pedro een lang gesprek. Mijnheer Wonning luistert toe. De gids deelt den professor al het gebeurde van de laatste dagen mede. Van Doorn is eerst verontwaardigd, dan stom verwonderd, en als hij hoort hoe Dr. Dan met zijn vinken op weg is naar Las Palmas, dan schatert hij het uit en wrijft zich de tranen uit de oogen.

„En nu hoop ik, dat u er niets tegen zult hebben, dat ik hem dadelijk volg?" vraagt Pedro.

„Waarom? Kerel, laat Deen zijn gang gaan! Als hij zich bespottelijk wil maken, dan is dit zijn zaak!" roept Van Doorn.

Maar Pedro meent, dat in dit geval allicht ook den naam van prof. Clark betrokken kan worden en dat hij dit wenscht te vermijden.

Daaraan heeft prof. Van Doorn niet gedacht.

„Nu, ga je gang. Maar verzendt dan een telegram voor mij, als je wil. Kom het halen, als je klaar bent!"

De heer Wonning vraagt Pedro om een brief af te geven aan den kapitein van de Kinkhoorn. Het heele gezelschap zal van de Barranco de Mogan met zijn jacht een tochtje maken door de zeestraat tusschen Groot Canarie en Fuerteventura.

Vóór Pedro vertrekt overhandigt prof. Van Doorn hem het volgende telegram:

„Secretaris Ornithologische Vereeniging Leiden Holland. Doel bereikt. Mannetje en wijfje. Kom terug. Van Doorn."

Lorenzo zal Pedro vergezellen tot Aguimes. Zij zullen den weg naar het oosten inslaan. Deze weg daalt langzaam van de Pinar tot Terajana en wordt dan indrukwekkend wild. Steil daalt hij af en kronkelt als de Moezel in haar dal. In weinige uren zullen zij 2200 voet dalen, want Aguimes ligt slechts achthonderd voet boven de zee. Eenmaal in Aguimes bereikt men spoedig Las Palmas langs den grooten oostelijken weg van het eiland. Aan weerszijden liggen bebouwde velden, bananen- en uitgestrekte sinaasappelplantages. Door dezen weg te nemen vermijdt Pedro het gevaar Dr. Dan te ontmoeten, ingeval deze onderweg eenig oponthoud mocht hebben.

„Ik zal je nog wel eens zien, moeder Irma," roept

Pedro vroolijk bij zijn vertrek. „Ik kom wel eens op Groot Canarie terug. De professor zal je nog twee wollen dekens geven. Dan zal je 's nachts geen kou meer hebben!"

Moeder Irma is een vrouw van zijn eigen volk. Dit voelt Pedro. Hij schaamt zich niet de vrouw zijn hand te reiken, wat Helen ziet. Het doet haar goed te zien, hoeveel de drijvers van Pedro houden.

Opgewekt groet hij de beide professoren en den heer Wonning. Helen stapt een eindje met hem mede, en haar lach klinkt nog in zijn ooren als hij met Lorenzo reeds ver van het kamp verwijderd is.

DERTIENDE HOOFDSTUK.

Pedro spoort de handelingen van Dr. Dan na.
Een gesprek in kamer 49.
„Ik ben geruineerd, mijn reputatie is naar de maan!"
Aan Zijn Excellentie, den Gouverneur-Generaal van den Canarischen Archipel.

Pedro heeft, vóór hij het kamp heeft verlaten, met prof. Van Doorn afgerekend en is nu ruim van geldmiddelen voorzien. In Las Palmas aangekomen is zijn eerste zorg zijn gidspak te verwisselen voor burgerkleeding en wie hem, één uur na zijn aankomst, in de drukke hoofdstraat Tirana van het bevolkte Las Palmas ontmoet zou hebben, zou hem zeker niet herkend hebben. De gids Pedro is veranderd in een jonge, goedgebouwde, goedgekleede man, die, terwijl hij met veerkrachtige stap zich voortspoedt, zijn wandelstokje zwaait. Pedro is op en top een „gentleman".

Hij spoedt zich naar het telegraafkantoor, want bij zichzelven heeft hij zóó geredeneerd: „wat zou ik zelf doen, als ik Dr. Dan was? Ik zou zeker eerst telegrafeeren. Zou ik de vogels per postpakket verzenden? Hoe secuur de post is, en al laat ik het kistje registreeren,

niet zelden komen aangeteekende pakketten in geschonden staat aan, vooral uit verre landen. Beter speciale voorziening te maken, waar het kostbaarheden betreft. Beter het kistje in de veilige bescherming van één der groote stoomvaartlijnen te plaatsen."

Deze redeneering past Pedro toe en daarom spoedt hij zich naar het telegraafkantoor.

De dienstdoende ambtenaar is een bekende van Pedro. Als gids heeft hij meermalen met hem gesproken en, niettegenstaande Pedro's groote verandering, herkennen zij elkander.

„Kunt en wilt u mij ook zeggen, of u al reeds een telegram voor Boston, U.S. heeft ontvangen?"

„Een half uur geleden werd zoo'n telegram aangeboden, mijnheer."

„Heeft de telegrafist het reeds verzonden?"

„Nog niet, mijnheer, maar dit zal spoedig gebeuren."

„Wilt u zorgen, dat dit spoed-telegram naar Holland verzonden wordt?" vraagt Pedro en biedt terwijl het telegram van prof. Van Doorn aan.

„Het kost driemaal een gewoon telegram, mijnheer."

Pedro schuift hem het gevraagde bedrag toe.

„Het zal direkt verzonden worden."

„Dank u, goeden morgen!"

„Goeden morgen."

Nu begeeft hij zich weer naar buiten en roept een taxi-chauffeur aan.

„Club Nautico!"

De man tikt met den wijsvinger tegen de klep van zijn pet, Pedro stapt in, en voort gaat het, de stad uit en langs den stoffigen weg naar het noorden, naar de Puerto de la Luz.

Vóór het clubgebouw stopt de auto. Pedro betaalt den drijver, geeft hem zeker een goede fooi, want de man maakt zoowaar een soort buiging, en stapt het groote gebouw binnen. Hij moet zijn naam in het hotelboek invullen en merkt met genoegen op, dat Dr. Dan Deen dit kort te voren ook gedaan heeft.

„Is deze heer hier?" vraagt hij den gegalonneerden hoteljongen, terwijl hij den naam in het vreemdelingenboek wijst.

„Mijnheer Deen zit op de verandah."

„Dank je."

Pedro verlaat het clubgebouw en treedt kort daarna de goederenloods in van de Union-Castle-lijn. In een eng kantoortje, dat met een klein raampje op de ruime bergplaats uitziet, zit iemand te schrijven.

„Als het mogelijk is, zou ik gaarne een inlichting van u wenschen te ontvangen," vraagt hij, na eerst goeden morgen gewenscht te hebben.

De man beantwoordt den groet en zegt, dat hij gewillig is om de inlichting te verstrekken, als hij kan.

„Is er vanmorgen ook iemand geweest, die een kistje met opgezette vogels heeft doen inboeken?"

De man bladert in een dik boek.

„Ornithologisch Museum Boston, U.S. Afzender Dr. Deen. Is dit, wat u wenscht te weten?"

„Dank u. Dat is het."

„Er zitten bepaald kostbare vogels in," zegt de man, „want het kistje is hoog verzekerd en de kapitein van de Walmer-Castle heeft het onder zijn persoonlijke hoede genomen. Beide heeren waren een uur geleden hier."

„Kunt u mij zeggen, of het kistje hier is?"

„Wel," zegt de man, en kijkt Pedro scherp aan, „ik kan er toch geen kwaad bij, als ik het zeg?"

„Op mijn woord niet. Ik wensch alleen te weten, of het al verzonden is."

„De kapitein heeft het mede naar boord genomen en is er juist mee vertrokken. U ziet daar ginds de Walmer-Castle wegstoomen."

Pedro keert zich om en kijkt over de haven. De roode schoorsteenen van een vertrekkenden stoomer vertellen hem, dat het één der booten van de Union-Castle-lijn is.

„Al zou ik er een booze bedoeling mede gehad hebben, dan zou dat mij nu toch niet meer baten," zegt Pedro lachend om den man gerust te stellen. „Dank u voor uw vriendelijkheid."

Hij drukt den man twee peseta's in de hand en verlaat de loods.

Alles is gegaan, zooals hij zich had voorgesteld.

„Dus nog een half uur en zijn telegram is weg," denkt Pedro, die nu den tijd heeft om den brief van den heer Wonning te bezorgen. Pedro laat zich met een motorbootje naar het jacht brengen. De kapitein is aan boord en verwelkomt hem in de kajuit.

„U gaat niet mee met de Kinkhoorn?"

„Neen, dank u kapitein. Ik blijf in Las Palmas wachten."

Beide mannen praten nog een oogenblik met elkander en dan keert Pedro naar de Club Nautico terug.

Vóór hij aan het middagmaal deelneemt schrijft hij aan Dr. Deen den volgenden brief:

Club Nautico, Las Palmas.
31 Mei 1923.

Aan Dr. Dan Deen.

Mijnheer,

Een zaak van het grootste belang voor U noopte mij naar Las Palmas te komen, onmiddellijk na uw vertrek. Evenals U logeer ik in deze Club en betrek kamer 49. Ter wille van de familie Clark en om Uw persoonlijke eer verzoek ik U na het middagmaal mij op kamer 49 met een bezoek te komen vereeren. Ik kan U verzekeren, dat, indien U uit, door mij ondervonden, antipathie jegens mijn persoon, dit onderhoud niet wenscht, U voor Uzelven zeer onaangename gevolgen hebt te wachten, wat nu wellicht nog vermeden kan worden.

Met hoogachting blijf ik

Uw dw. dn.

PEDRO CASTILLO.

Dezen brief geeft Pedro aan den hoteljongen, met de opdracht, hem onmiddellijk na het middagmaal aan Dr. Deen ter hand te stellen.

Aan tafel merkt Pedro wel den secretaris van prof. Clark op, maar Dr. Dan heeft er geen flauw besef van, dat Pedro mede aanzit en geen wonder, want tusschen den voormaligen gids en den beschaafden, welgekleeden heer Pedro bestaat een groot uiterlijk verschil. Ook zitten beiden aan tegenovergestelde hoeken van de tafel.

Na het maal strekt Dr. Dan zich behaaglijk op een

ligstoel op de verandah uit. Hij heeft den morgen wel besteed en alles is vlug van stapel geloopen.

Daar nadert hem één van de hoteljongens en overhandigt hem een brief. Op zijn doode gemak haalt Dr. Dan zijn zakmes te voorschijn en snijdt met bedachtzame, luie, voorname bewegingen den brief aan één zijde open. Achterover leunend begint hij te lezen, maar nauwelijks heeft zijn oog over den eersten regel geloopen, of Dr. Dan verliest al zijn gemakzucht en staat recht overeind. Twee-, driemaal leest hij den inhoud, fronst evenveel malen de wenkbrauwen en ziet merkbaar bleek. Tenslotte steekt hij den brief in zijn binnenzak, werpt zijn sigaar over de balustrade in zee en begint rusteloos van het eene einde der verandah naar het andere te loopen. Zoo ijsberende strijkt hij aanhoudend met de linkerhand zorgvuldig over het geparfumeerde haar links van het paadje.

Hij brengt den brief weer te voorschijn en leest hem nogmaals. Hij voelt zich ongerust, want de inhoud is overtuigend. Hij voelt een naderend onheil. Hij begrijpt, dat hij Pedro zal moeten opzoeken en dat doet hij ten slotte met grooten tegenzin.

Hij zoekt kamer 49 op en klopt aan.

Pedro zit voor het open raam en tuurt naar de schepen in de Puerto. Hij ook vindt het verre van aangenaam een gesprek met Dr. Deen te moeten houden. Daar zit altijd, ondanks zijn trots, iets ondergeschikts in hem, vooral als hij met een professor of doctor heeft te maken. Al heeft prof. Van Doorn hem wel eens verteld, dat alle kennis van één man slechts een paar grein weegt, zoodat degene, die prat op zijn kennis gaat, een dwarshoofd is, dat zelfs de knapste man op aarde nog maar

eenzijdig ontwikkeld is, toch voelt hij zich nog de mindere, niet zoo sterk meer als vroeger, dat is waar. Prof. Van Doorn heeft hem behandeld als zijns gelijke en de allerinnemendste manier, waarop de beroemde prof. Clark hem behandelt, heeft zijn zelfrespect zeer verhoogd. Maar toch ziet hij tegen dat gesprek op.

Hoeveel malen heeft hij niet de minachting bespeurd, waarmee Dr. Deen hem behandelde. Dr. Deen? Pedro herinnert zich nog diens lamlendige houding in den bloedregen. En nu weer zijn achterbaksche handelingen met den vogel. Is dat mannenwerk? Neen. Pedro voelt zich meer man en zal dien doctor dan ook flink te woord staan.

Als hij zoover met zijn gedachten is gevorderd, wordt er op de deur geklopt.

Pedro gaat naar de deur en opent ze.

„Komt u binnen, doctor!"

Dr. Dan ziet met verwondering den gids aan. Is dit Pedro! Is deze jonge, slanke verschijning den voormaligen gids van Van Doorn? Hij voelt zich verrast en niets op zijn gemak. Wat is er met dien gids gebeurd!

„U wenscht mij te spreken?"

Pedro sluit achter den docter de deur, schuift een stoel aan en noodigt zijn bezoeker uit tot zitten.

„Dr. Deen", zegt Pedro, die met den rug naar het open raam staat, „ik begrijp, dat u verrast bent door mijn brief, maar ik zal u kort op de hoogte brengen."

„Eenige dagen geleden is het prof. Van Doorn gelukt een mannelijk en vrouwelijk exemplaar van de fringilla teydea polatzeki machtig te worden. Een uur geleden heb ik het telegram, dat de groote ontdekking meldt, naar Leiden verzonden."

Dr. Dan Deen kijkt op, maar zwijgt.

„Niettegenstaande het uitdrukkelijk verlangen van den eerlijken prof. Clark, dat u geen poging zoudt doen deze vogels machtig te worden, zoolang prof. Van Doorn in de Pinar kampeerde, hebt u Lorenzo zeven goudstukken beloofd, als hij u in het bezit van deze vogels stelde."

„Mij dunkt, daar schuilt niets oneerlijks in! Ik ben geen minderjarige schooljongen en ook geen ondergeschikte. In zake de fringilla verschil ik met prof. Clark van meening. Ik acht het mijn plicht om mijn vaderland, het groote Amerika, de eer van de ontdekking te geven. En ik kan u verzekeren, dat ik er trotsch op ben, dat het mij is gelukt. Hedenavond verspreidt de telegraaf over de geheele wereld, dat Dr. Deen, dus Amerika, de eer van de ontdekking smaakt. Van Doorn's telegram komt tweede!

Wat komt dat er hoogdravend uit: Dr. Deen.... dus Amerika! Pedro, uiterlijk kalm, maar inwendig den snoever hatend, wacht eenige oogenblikken of Dr. Dan nog meer rhetoriek rijk is, en daar deze blijft zwijgen, vervolgt hij:

„U zegt, dat u geen ondergeschikte zijt. Maar u is toch nog in dienst van den professor! Indien u echter denkt, dat het woord „ondergeschikte" op mij van toepassing is, dan vergist u zich. Door de nalatenschap van ouden Juan ben ik in staat gesteld mij geheel vrij te bewegen en mijn studie te gaan voortzetten. U weet waarschijnlijk niet, dat prof. Clark, op verlangen van mijn overleden pleegvader, diens verzamelingen heeft gekocht en daartoe behooren ook de beroemde parelen van Onze Lieve Vrouwe van Castelaria. Professor Clark en juffrouw Helen kwamen hier op Groot Canarie om

mij van mijn veranderde omstandigheden op de hoogte te brengen."

Daar gaat Dr. Dan een licht op! Met ergernis verbijt hij, wat voor Pedro zoo'n heerlijke uitkomst is. Nu is hem die tocht naar de Pinar duidelijk. Het schijnt wel of prof. Clark ook al besmet is met die potsierlijke dankbaarheid van zijn dochter!

Kwetsend voornaam komt over zijn lippen:

„Ik wensch u geluk met uw erfenis en met de vriendschap van prof. Clark!" Met verbeten woede slikt hij de rest van hetgeen hij nog wilde zeggen, in: „en die van zijn dochter."

Pedro zegt geen dank voor den gelukwensch, maar kijkt zwijgend zijn gehaten bezoeker aan.

Deze vervolgt op schamperen toon:

„Als u echter denkt, dat ik hier gekomen ben om van u een terechtwijzing te ontvangen over hetgeen ik doen of laten moet, dan hebt u het glad mis. Nu begin ik uw brief pas te begrijpen en ik zal zoo vrij zijn u te verlaten."

Dr. Dan staat op en wil de kamer verlaten, doch Pedro's woorden doen hem stilstaan:

„Het is op uitdrukkelijk verlangen van juffrouw Helen, dat ik met u spreek. Hing het alleen van mij af, ik gaf u over aan de spotzucht van de courantenlezers!"

„De spotzucht van de courantenlezers!" herhaalt Dr. Dan en keert zich bij de deur naar Pedro toe.

„Als u er nog den tijd voor over hebt om naar mij te luisteren, dan zal dit u duidelijk worden. Kent u de kunst om van een musch een kanarie te maken? Weet u, dat veel eilanders de kunst verstaan om vogels te vervalschen door ze met allerlei kleuren te verven?"

Dr. Dan Deen voelt bij deze woorden de worteltjes van zijn haren samentrekken. Hij verbleekt. Hij tracht zich goed te houden en vraagt met onvaste stem:

„Wat bedoelt u?"

„Wat ik bedoel, Dr. Deen, is, dat uw fringilla's teydea polatzeki doodgewone, beschilderde boschvinken zijn, heel kunstig geverfd. Wrijft u ze met een in lauw water gedrenkt lapje, dan komen hun natuurlijke, bruine veerenpakjes weer te voorschijn. U behoeft dit zelfs niet te doen. De verf houdt slechts voor enkele maanden. Als uw fringilla's in hun glazen kast in het museum te Boston prijken, zullen de bezoekers over een poosje het vermakelijke wonder van een metamorphose zien."

Nu puilen toch Dr. Dan's oogen uit hun kassen en het doodszweet parelt op zijn voorhoofd. Zijn tong is verlamd. Hij voelt een zwakheid in zijn beenen en zinkt machteloos op zijn stoel neder. Het gonst en bonst in zijn ooren, maar de stem van Pedro, veel zachter dan eerst, ja, met een toon van mededoogen er in, dringt toch nog tot zijn bewustzijn door.

„Om u voor bespotting te vrijwaren, kwam ik hier, Dr. Deen."

In zijn binnenste voelt Pedro medelijden met den stakker en schenkt hem een glas water in. Dr. Dan slokt in één gulp den inhoud in.

Geen van beiden spreekt voor geruimen tijd een woord.

Dan verbreekt Dr. Dan de drukkende stilte en roept met gesmoorde stem:

„Ik ben geruïneerd, mijn reputatie is naar de maan!"

„Als u naar mij wilt luisteren, is er misschien nog een redmiddel te vinden," voegt Pedro hem toe.

„Maar het telegram is weg! 't Is te laat!" komt er wanhopend uit.

„U kunt nog een tweede, een spoedtelegram verzenden, dat de ontdekking te niet doet. Indien u u wat haast, komen beide kabelberichten tegelijkertijd aan. Dit is het allervoornaamste. En wat weerhoudt u, om naar het kantoor van de Union Castle-lijn in Southampton te seinen, dat het kistje vogels, in handen van den kapitein van de Walmer-Castle, niet doorgezonden moet worden, maar in het kantoor moet blijven, tot het opgevraagd wordt?

De totaal verslagen Dr. Dan struikelt naar zijn kamer en grijpt zijn hoed van den kapstok. Niettegenstaande den laaienden zomermiddaggloed waagt hij zich op straat en laat zich in een huurauto eerst naar het postkantoor, dan weer terug naar de Nautico-Club rijden.

Noch Dr. Dan, noch Pedro verschijnen aan tafel. De eerste zit in zijn kamer met het hoofd in de handen. Eerst zint hij op wraak, maar dit geeft hij op. Hij heeft een verpletterende nederlaag geleden! Natuurlijk weet prof. Clark van alles af en secretaris blijven is onmogelijk. Maar redden zal hij zich! Hij zal zelf zijn ontslag indienen en als vrij man naar de Pinar gaan en niet rusten, vóór hij de echte kostbare vogels machtig is. Nu de ontdekking van prof. Van Doorn al wereldkundig is, zullen de besturen van alle voorname musea expeditie's uitzenden naar Groot Canarie om elk voor zich te trachten hun incomplete verzamelingen aan te vullen. Maar hij is allen vóór! Al komt Amerika tweede, — 'n bittere pil voor Dr. Dan — beter dat, dan in het geheel niet.

Denzelfden avond plaatst hij in het brievenrek van de Club een brief, van den volgenden inhoud:

Club Nautico, Las Palmas.
31 Mei '23.

Aan prof. Clark, Universiteit Boston.

Zeer geachte Professor,

Tot mijn leedwezen zie ik mij genoodzaakt mijn ontslag te nemen als uw secretaris. U en ik nemen een verschillend standpunt in inzake het verkrijgen van de fringilla t. p. Als u dezen brief ontvangt, ben ik reeds op weg naar de Pinar. Wilt u de goedheid hebben de goederen, die mij toebehooren, af te geven aan de administratie van de Club.

Mijn eerbiedige groeten aan uw dochter.

Hoogachtend,

Uw dw. dn.

Dr. DAN DEEN.

Pedro is ook niet aan tafel verschenen en heeft zijn middagmaal elders genoten. Hij wenschte Dr. Dan niet meer te zien. Denzelfden avond schrijft hij dezen brief:

Club Nautico, Las Palmas.
31 Mei '23.

Aan den Gouverneur-Generaal
van den Canarischen Archipel.

Excellentie,

Het is aan prof. Van Doorn, te Leiden, gelukt, in de Pinar van Groot Canarie een tot heden in alle musea van de wereld ontbrekenden vogel te schieten: de

fringilla teydea polatzeki. Wel werd het bestaan van dezen vogel al jaren lang vermoed en bestonden er volledige beschrijvingen van, doch tot heden was het niemand gelukt hem te verkrijgen.

De ontdekking is door mij persoonlijk naar Holland getelegrafeerd en zal nu reeds op vele plaatsen bekend zijn. Vele geleerde genootschappen zullen zich haasten expeditie's uit te rusten om deze fringilla te bemachtigen.

Aangezien deze vogel niet onder de bescherming van de wet staat, omdat hij niet officieel bekend was, staat het te vreezen, dat zijn bestaan met ondergang bedreigd wordt en in het belang van onze vogelwereld acht ik mij gerechtigd Uw Excellentie op deze zaak te wijzen.

Met verschuldigde hoogachting blijf ik

Uw trouwe dienaar,

PEDRO CASTILLO.

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

Rood, wit en blauw! „Is het zoo goed, Pedro?” Uit de zwartste duisternis in het helderste licht. Een wereld van geluk in een snel motorbootje.

Op een bank aan de handelskade van Santa Cruz, in de schaduw van een laurierboom, zitten prof. Clark en zijn collega Van Doorn in een diep gesprek gewikkeld over de oorzaken van de verschillen tusschen de vogels van de westelijke en die van de oostelijke Canarische eilanden, tusschen de vogels van Groot Canarie, Teneriffe, Palma, Gomera en Terro en die van Lanzarote en Fuerteventura.

Midden in zijn klemmend vertoog blijft de Amerikaan steken, doordat de levendige, vroolijke Van Doorn plotseling van de bank opwipt, zijn Amerikaanschen collega bij de mouw grijpt en met uitgestrekten arm naar een stoomer wijst, die de reede statig binnenglijdt.

„Rood, wit en blauw! Een Hollander, Clark! Wat een uitkomst voor mij!” roept Van Doorn, zóó hard, dat een troep Spaansche bootwerkers zich omkeert en den professor staat aan te gapen.

„Ik begrijp niet in hoeverre dit voor u een uitkomst is.” zegt Clark flegmatisch.

„Maar beste collega Clark, begrijp je niet, dat ik allang een afkeer voel voor al die kanariekost. Is het je niet opgevallen, dat ik afgevallen ben? Die Pedro beweert: het is door de rhumatiek, die ik nooit gehad heb; Helen zegt: het is van al dat klimmen en klauteren, en ik zeg: het is van die droge kanariekost. Is dat voedsel voor een Hollander! En sedert de laatste dagen staat het schrikbeeld voor mijn oogen, dat ik op de een of andere castle getrakteerd zal worden op dat waterige, Engelsche menu. Mijn vrouw schrikt zich dood als daar een waggelend geraamte, prof. Van Doorn, door haar huisdeur naar binnen rammelt! En daar zie je: rood, wit en blauw! Dat beteekent boter, kaas en biefstuk! Ik ga probeeren of ze mij mee willen nemen! Als het schip ten minste koers zet naar het oude landje!

Zóó kalm is prof. Clark niet, of hij glimlacht om de misère en het enthousiasme van zijn vriend.

„Ga je mee? Lichaamsbeweging is toch immers je dochter's ideaal? We nemen gauw een motorbootje en laten ons naar den Hollander brengen. Kijk, hij heeft het anker al laten vallen!"

Maar prof. Clark voelt er weinig voor om door de brandende zon te rijden en te varen en verontschuldigt zijn luiheid.

Dan gaat Van Doorn maar alleen. Vlug stapt hij naar een trapje aan de kade, waar beneden een motorbootje op het water wiegelt. Het kleine ding snijdt door de deining en stopt aan de zijde van het schip, waar een touwladder afhangt. Hij verzoekt den stuurman van het bootje op hem te wachten. Zóó vlug als een jonge kerel klimt de professor het laddertje op en staat op het dek van de „Veerhaven".

„De kapitein aan boord?" vraagt hij in goed Nederlandsch aan een matroos.

„De ouwe zit in de kajuit, dáár!" wijst de zeeman, zonder zijn pruimpje te verschuiven.

Van Doorn klopt aan, al staat het deurtje voor de koelte open.

„Binnen!" bromt een zware stem.

„Van Doorn, professor te Leiden! kapitein!" stelt de geleerde zichzelf voor.

„Van Doorn? Is u soms prof. Van Doorn, de ontdekker van den blauwen kuifvink?"

Zelfs prof. Van Doorn staat een oogenblik verbijsterd.

„Hoe weet u dat nu al, kapitein?"

„Onze marconie-telegrafist bracht mij het nieuws. Maar gaat u zitten. Mijn naam is Postma, kapitein op de Veerhaven, reeders Gebroeders van Uden, Rotterdam."

„Kapitein, een vraag. Waar gaat u heen als u hier het anker ligt."

„Rotterdam, professor!"

„Kan ik mee?" vraagt Van Doorn begeerig.

De kapitein krabt even achter zijn oor, klemt de lippen wat vaster om zijn pijp en zegt:

„De Veerhaven is een vrachtboot, professor en heeft niet veel accomodatie voor een passagier. Ook heb ik niet het recht passagiers mee te nemen."

„Dat is een beroerde boel!" roept Van Doorn met teleurstelling.

„Maar u kunt over een paar dagen met één van de booten van de Union Castle-lijn. Die varen veel sneller ook!"

„Ja, dat weet ik allemaal wel. Maar ik zit nu al twee maanden hier in den archipel op maispap en be-

schuit en nu nog drie of vier dagen op waterige koolsoep! Kapitein," zegt Van Doorn lachend, „heb medelijden met mijn vrouw en dochters. Ze zullen schrikken als zoo'n boonenstaak in huis komt!"

De kapitein heeft blijkbaar schik in den vroolijken geleerde.

„Kan ik u alvast een koud glaasje Hollandsch bier op koolzuur offreeren?"

„Kapitein, je kan me geen grooter genoegen doen!"

De vierkante zeeman schommelt uit zijn stoel en roept den hofmeester, die het gevraagde spoedig brengt.

Vóór de heeren zich laven klinkt het op vaderlandsche wijs: „Gezondheid!"

Dan zegt de kapitein:

„Ik denk, professor, dat ik u kan helpen. Onze oudste reeder zal het wel goedvinden. U bent ook niet iedereen! Ik zal het maar op wagen. Maar wij nemen hier kolen in en stoomen morgen weg. Dus morgenochtend voor tien uur aan boord!"

Beide Hollanders praten nog een poosje over koetjes en kalfjes, maar dat Van Doorn voor zijn reis wil betalen, gaat er bij den braven zeeman niet in.

„Dus morgen vóór tienen!" zegt de kapitein en schudt zijn beroemden passagier stevig de hand, als deze vertrekt.

Prof. Van Doorn bedenkt onderweg, dat hij misschien den kapitein in een moeilijke positie heeft gebracht. Voortvarend als hij is roept hij een taxi-chauffeur toe hem naar het postkantoor te brengen. Daar informeert hij of het mogelijk is 'n spoedtelegram met betaald antwoord naar Rotterdam te zenden en of hij het antwoord voor morgenochend negen uur zou kunnen ontvangen. De

telegrafist verzekert hem, dat dit zeker zal gaan. Het is alleen een kwestie van wat meer geld, tijd is er genoeg.

's Avonds is al zijn bagage al aan boord. Als hij afscheid neemt van prof. Clark, Helen en Pedro, brengt een bode hem het telegram:

„Gastvrijheid aangeboden aan beroemden landgenoot.
GEBR. VAN UDEN."

Ziezoo, zonder gewetensbezwaren kan hij nu van de gastvrijheid van den kapitein genieten, en deze is ook gedekt.

Zoo is het beloop van 's werelds zaken! Weinige dagen geleden telde het kamp bij de Cuevas de las Ninas, behalve moeder Irma en de vier drijvers, zes Europeanen. En nu zijn ze uiteengegaan. Prof. Van Doorn stevent den Grooten Beer tegemoet, Dr. Dan Deen zit in zijn eentje onder den hoogen pijnboom bij de grotten, de heer Wonning kruist met de Kinkhoorn in de Golf van Guinea, Irma en haar zonen zullen wel in Mogan zitten, de drijvers van prof. Clark in Tejeda, Pedro geniet nog het gezelschap van den ouden Professor en zijn dochter, maar zal er niet lang meer het genoegen van smaken, want prof. Clark heeft besloten de verzameling, waarvan Pedro het koopcontract heeft geteekend, in te pakken, waarna hij met zijn dochter naar Boston zal terugkeeren. Pedro blijft dan nog een paar maanden op Teneriffe en moet in het najaar in Madrid zijn. Hij is al druk bezig om alles voor zijn studie te regelen en zal de paar zomermaanden, die hem resten, nuttig gebruiken.

Te bescheiden van aard om zijn hulp aan te bieden,

is hij gelukkig, dat de oude professor er zelf om vraagt. De heerlijke zomermorgenkoelte heeft prof. Clark aangelokt om vroegtijdig met Helen en Pedro naar Guimar te vertrekken.

Vóór de kloosterpoort staat een vrachtauto en een dorpsbewoner laadt Juan's kostbaarheden op den wagen. Alle voorwerpen zijn zorgvuldig in kisten gepakt. Het werk heeft langer geduurd dan de professor dacht en de geleerde heer is warm en doodmoe.

Pedro wenscht het graf van zijn pleegvader te bezoeken, voor den eersten keer, en kan dit nu doen, want de professor denkt nog een uurtje binnen de koele kloostermuren te vertoeven.

Als Pedro den Godsakker nadert, bemerkt hij de auto van den professor vóór het eenvoudige hek. De bewaarder licht hem in omtrent de juiste plaats van het graf: in den linkerhoek, bijna in de schaduw van den grooten drakenboom.

Pedro koestert de hoop, dat hij Helen zal aantreffen en voelt zich niet teleurgesteld, want hij ontwaart haar op de bank in de donkere schaduw van den boom.

Bij een nieuw graf, omsloten met een ijzeren ketting, die tusschen steenen paaltjes aan de vier hoeken hangt, en dat bedekt is met een gladde zerk, blijft hij staan.

Dit kan toch het graf van den eenvoudigen visscher niet zijn? Hij leest de ingebeitelde woorden op de zerk:

JUAN.

Zijn dankbare pleegzoon. Zijn dankbare vrienden.

De arme, jonge, eenzame kerel voelt zich innig bewogen en zijn hart vult zich met groote dankbaarheid voor den ouden, eerlijken professor en zijn dochter.

Daar legt zich een zacht handje op zijn arm. Helen is onhoorbaar nader getreden en raakt hem aan. Zacht lispt haar mond:

„Is het zoo goed, Pedro?"

Pedro kàn niets zeggen.

Het jonge meisje staat vóór hem en kijkt hem met haar lieve, blauwe oogen zoo innig aan, dat Pedro zich geschokt voelt. De tranen schieten hem in de oogen, hij sluit het jonge, niet wederstrevende meisje, eensklaps in de armen, drukt haar, één oogenblik slechts tegen zijn breede borst en kust haar op den reinen mond. Dan.... plotseling.... laat hij haar los en krimpt ineen. Zijn mond stamelt:

„Vergeving, juffrouw Helen, vergeving!"

Een vlammend rood bedekt haar wangen, maar het is geen toornige blik, die uit haar oogen straalt, want die oogen zijn vochtig en een traan drupt naar omlaag.

„Pedro, laten wij vader opzoeken!" klinkt het lief, zonder toorn. De beschaamde jonkman volgt achter haar op het stille kerkhofpad.

Helen neemt het stuur. Pedro, die gewoon is naast haar te zitten, wil zwijgend in het achtergedeelte plaats nemen, maar vriendelijk zegt zij:

„Kom maar naast mij zitten. Ik ben niet boos!"

„Juffrouw Helen," barst hij uit, „ik kan het mijzelven niet vergeven. Ik weet zelf niet, hoe ik zoo beleedigend kon handelen!"

De auto gaat op een sukkeldrafje. Beide jonge menschen zwijgen, maar dan verbreekt Helen het eerst de stilte, keert haar beeldig gezichtje naar den stillen Pedro en zegt:

„Noem mij voortaan alleen maar Helen, en als je over

vier jaar doctor ben, mag je de tweede kus in Boston komen halen!"

En een klein schaterlachje ontsnapt haar.

Even stopt de auto en zij biedt haar klein rechterhandje aan den man, die uit de zwartste duisternis plotseling in het helderste licht is gekomen.

Prof. Clark heeft van de koelte binnen de dikke kloostermuren genoten.

De terugtocht wordt aanvaard en het drietal vindt spoedig in de oude tuinen van het Pino di Oro Hotel verkoeling voor de afmattende hitte.

Twee dagen vertoeven prof. Clark en Helen nog op Teneriffe. Het afscheid van Pedro is meer dan hartelijk.

„Jongen," zegt de oude professor, „als je niet elke veertien dagen schrijft, komen wij naar Madrid."

Helen kan zich moeilijk bedwingen. De tranen staan haar opnieuw in de oogen. Hoevele malen zij telkens naar Pedro's hand grijpt, weet zij zelf niet.

Pedro voelt zich, bij al de smart van het scheiden, toch niet ongelukkig. Hij heeft een heerlijk doel voor oogen, waarnaar te streven edel en mannelijk is.

Lang staart hij het motorbootje na, en den fladderenden, witten zakdoek in het liefste handje, dat hij ooit heeft mogen drukken.

Wat herbergt dat snelle, kleine bootje een wereld van geluk!

BESLUIT.

„Kom de tweede halen!"

Ouderen weten veel beter dan jongeren, dat een tijdperk van vier jaren slechts een wolkenschaduw is, die plotseling het zonnige veld vergrijst, maar onhoorbaar wegglijdt en het dan den goudglans terugschenkt, waarin het lag te pralen.

Met onverzettelijke wilskracht is Pedro de moeilijkheden te boven gekomen en nu, na vier jaren ingespannen studie, leest hij in de courant, dat aan de Madridsche Universiteit bevorderd is tot doctor in de zoölogie, magna cum laude, de heer Pedro Castillo, na verdediging van een academisch proefschrift: „over de bescherming van wilde vogels."

Elke veertien dagen heeft hij getrouw zijn brief naar Amerika gepost. De oude professor was niet altijd in de gelegenheid den brief persoonlijk te beantwoorden, vooral niet gedurende het laatste jaar, zoodat Helen de taak overnam, iets, wat zij „met alle liefde" deed.

Elk jaar bracht Pedro zijn groote vacantie op Teneriffe door en bezocht zijns pleegvaders graf, zat op de bank in de donkere schaduw van den drakenboom en droomde.

Zijn proefschrift heeft onmiddellijk de aandacht van de geleerde wereld getrokken.

Om aan zijn belofte aan Helen te voldoen, zond hij een telegram van zijn meest eervolle promotie aan Prof. Clark. Uit Amerika ontving hij twee telegrammen terug. Dat van Prof. Clark luidde:

„Geluk Dr. Castillo. Aangeboden post onder-directeur zoölogisch museum Boston. Salaris voldoende voor een gezin. CLARK."

Het telegram van Helen was veel korter:

„Kom de tweede halen. Je HELEN."

Het huwelijksgeschenk van prof. Clark aan zijn dochter is een broche: op een smal, matgouden bandje glanzen geheimzinnig drie groote, zachtroode parelen.

Onze Lieve Vrouwe van Candelaria.

Wij schrijven het jaar 1400.

Twee geitenhoeders drijven hun kudde over het smalle oosterstrand van Teneriffe naar de barranco, die nog overvloedig water bevat, omdat het de laatste dagen gestortregend heeft.

Plotseling blijft de geheele kudde stokstijf staan en de voorste geiten maken aanstalten zich om te keeren en te vluchten. De geitenhoeders hebben de grootste moeite hun kudde in bedwang te houden en nieuwsgierig, wat de oorzaak van den schrik der dieren kan zijn, treedt één der herders naar voren en ziet, tot zijn hevige ontsteltenis, vóór zich, hoog op een rots, een statige vrouw staan, met een kind in de armen.

De herder roept haar toe, zich te verwijderen, daar zij de oorzaak is van het oproer in de kudde geiten. Maar.... hoe hij roept, verzoekt en bidt, de vrouw staat onbeweeglijk.

De man, die denkt de een of andere Guanchevrouw vóór zich te hebben, raapt een stuk rots op en dreigt haar te raken, als zij zich niet verwijdert. Maar niet zoodra als hij den steen naar haar toe wil slingeren, of deze valt hem uit de vuist, en zijn rechterhand verstijft zoo, dat hij ze onmogelijk meer kan oplichten.

Nu neemt zijn makker een steenen bijl en treedt op

de spookvrouw toe. Hij zwaait den bijl en wil juist het gevaarlijke wapen naar haar toe slingeren, als het moordwerktuig hem door een onzichtbare macht uit de vuist wordt gewrongen en de scherpe kant hem deerlijk de vingers wondt.

Nu nemen beiden verschrikt een overhaaste vlucht en deelen hun heer, den Graaf van Guimar, hun ongelukkig avontuur mede.

De Graaf ziet den verstijfden arm van den een en de deerlijk gewonde hand van den ander en kan dus moeilijk aan de waarheid van hun verhaal twijfelen.

Hij gebiedt de geitenhoeders hem te vergezellen, opdat hij zich met eigen oogen van de zonderlinge verschijning kan overtuigen.

Ter plaatse aangekomen vinden de drie mannen de vrouw met het kind op de rots staan. De edelman gebiedt zijn onderhoorige herders hun bijlen weg te werpen en ongewapend de vrouw te grijpen en haar voor hem te brengen, maar nauwelijks raken zij het kleed van de eenzame aan, of de kracht keert in den verlamden arm terug en terstond heelen zich de wonden in de verminkte hand. Vol vreugde toonen zij hun heer het mirakel.

Nu treedt de Graaf van Guimar zelf op de stille vrouw toe, neemt de pluimmuts van het hoofd, buigt als voor een edelvrouw en zegt op vriendelijken toon: „vergeef mij, maar ikzelf zal u met uw kind naar mijn huis dragen."

Hij voegt de daad bij het woord; hij draagt de stomme verschijning naar zijn huis, spreidt een zacht geitevel in een hoek van één der kamers en plaatst daar de moeder met het kind op.

Voorts besluit hij zijn meerderen, de hertogen van Taoro, Abona, Adexe, Tegueste en Taraconte de wonderlijke ontdekking mede te deelen.

De hertogen komen, bewonderen de moeder met het kind, en bevelen om beiden te plaatsen in een kleine grot, in de nabijheid van het huis van den Graaf van Guimar. Tevens bevelen zij, dat hun onderhoorigen, de Guanches van Teneriffe, zeshonderd ongevlekte geiten zullen verzamelen en deze brengen op de bergweide bij de grot. Deze weide met haar geiten zal voortaan behooren aan moeder en kind, en wie deze weide, de weide van Tegueste, durft te betreden, of wie een der geiten durft te melken of een lammetje durft te ontvoeren, zal met den dood gestraft worden.

Op dezen tijd waren de twee grootste eilanden in het oosten van den Canarischen Archipel, Fuerteventura en Lanzarote, in het geweld van den Spanjaard gekomen. Op één van hun strooptochten in de westersche eilanden grijpen zij een kleinen Guancho-jongen en voeren hem van het strand van Teneriffe naar Fuerteventura. Direkt wordt hij door een Spaanschen priester gedoopt en ontvangt den naam Antonius. Hij wordt in het Christelijk geloof opgevoed en krijgt, als hij volwassen is, zijn vrijheid terug. Antonius keert dan naar Teneriffe terug, om de heidensche Guanches te bekeeren.

Zoo komt de verlorene in Guimar bij zijn stam terug, aanschouwt daar de moeder met het kind, en werpt zich vol ontzag aan de voeten der vrouw neder. Hij deelt de verbaasde Guanches mede, dat zij de moeder Gods bezitten.

Die eenvoudige heidenen hebben al lang begrepen, dat het wonderbeeld bovennatuurlijke gaven bezit, en

als Antonius voor het beeld een grootere grot vraagt, stem de Graaf van Guimar dat toe en tevens stelt hij Antonius aan als bewaarder.

Van nu af aan trekken de Guanches naar de grot van San Blas en offeren hun gaven aan de voeten van Maria. De zes hoofdheeren van het eiland bevelen, dat er jaarlijks, ter eere van de heilige schutsvrouwe van hun eiland, een feest moet gegeven worden.

Nauwelijks is der schutsvrouwe in de groote grot van San Blas een haar meer waardige plaats geschonken, of de eilandbewoners zien met diepen eerbied dat processie's van engelen de grot bezoeken, en ze hooren zacht zingende stemmen in de lucht. En op het wijde strand tusschen Santiago en de grot trekken 's avonds in geregelde orde witgemantelde gestalten, met brandende kaarsen in de hand; ja, op het ver verwijderde strand bij Punta Roja wordt in groote hoeveelheden gesmolten was van kaarsen gevonden.

Natuurlijk duurt het niet lang, of het wonder wordt in Lanzarote en Fuerteventura bekend. De heer van deze eilanden, Sancho de Herrera, verlangt niet alleen vurig het wonder te zien, maar het ook te bezitten. Bij de eerste de beste gelegenheid, en die komt spoedig in den vorm van een vredesverdrag, verzoekt hij den heeren van Teneriffe hem het wonderbeeld af te staan en voert als argument aan, dat de Christenen van Lanzarote, uit den aard der zaak, deze heerlijke gave Gods beter kunnen waardeeren, dan de heidensche Guanches.

Maar beslist weigeren de heidenen hun lieve Beschermster af te staan en Sancho de Herrera begrijpt, dat openlijk geweld hem niet zal baten.

Hij vertrekt 's avonds met zijn volgelingen naar Teneriffe, keert echter in den nacht terug, landt te Candelaria, steelt het beeld en voert het mede naar Lanzarote, waar hij het onder aanbidding een eereplaats geeft in de Kerk van San Salvador.

De bewoners van Lanzarote stroomen den volgenden dag naar de Iglesia de San Salvador. De zonnestralen vallen door de gekleurde boograamvensters op Moeder en Kind en kleuren beider wangen zachtrood. In den avond bewegen zich zachtgele kaarslichtvlammen op de koelte, die door de hooge gewelven trekt en omhullen Moeder en Kind met goudstofglansen.

Maar hoe ontsteld zijn de priesters van San Salvador, als zij in den morgen de Moeder Gods met het aangezicht naar den muur gekeerd vinden! Haastig komen werklieden, die het beeld terugdraaien, maar den volgenden morgen staat Moeder Maria weer met het aangezicht van de vrome kerkgaanders af.

Nu verordenen de priesters openbare biddagen; het helpt niet. Een zware pestziekte teistert Lanzarote en sleept vele Christenen ten grave.

Sancho de Herrera begrijpt nu, dat hij zich verzet heeft tegen Gods wil en hij brengt het Mariabeeld naar de Guanches terug.

Terstond wijkt de plaag!

Hoe verbaasd kijken de inwoners van Candelaria op, als zij Sancho met het beeld zien naderen! Hoe vreemd het ook moge klinken, zij zijn nooit gewaar geworden, dat hun lieve Schutsvrouwe ooit haar grot heeft verlaten. Antonio heeft nog elken dag zijn gebed kunnen opzenden aan de voeten van Maria, en verzekert, dat Zij nimmer afwezig is geweest. En vele geloofwaardige getuigen beamen dit.

Sancho de Herrera gaat met zijn beeld terug.

Eindelijk palmen de Spanjaarden ook Teneriffe in en bouwen voor het beeld een kapel, bij de grot. Drie eeuwen lang staat die kleine kerk daar en is de rijkste van het eiland. De zes heidensche hertogen hebben om Maria's hals een snoer van roode parelen gevlochten.

Daar barst op 8 November 1826 boven Teneriffe een geweldige storm los. De barranco's kunnen de geweldige watermassa's niet verzwelgen en een ontzettende banjir stort langs de bergflanken, rukt kapel en Godsgeschenk mede en sleept Haar, wie geen eenvoudige heidenen meer toebaden, voor altijd onder de wateren van den verbolgen Oceaan.

Wel zegende de Paus een nieuw beeld voor de nieuwe kapel, maar de zachtroode gloed van het matte parelensnoer was voor immer gebluscht.

De reiziger, die vandaag de grot van San Blas bezoekt, waar de Guanches hun schutsheilige bewaarden, vindt deze grot nog in haar oorspronkelijken staat: ruw en hoekig. Alleen de ingang is verfraaid en op één der wanden treft u een schildering: een lange processie nadert over het strand; vier Guanche-hertogen dragen een beeld. De dragers zijn gekroond en over hun schouders hangt een mantel van ongevlekt geitevel.